

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SICK AND TWISTED
BOOK ONE

ALL HALLOWS NIGHT

LEIGH KELSEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALL HALLOWS NIGHT

HASTA VE ÇARPIK BİRİNCİ KİTAP

LEIGH KELSEY

ALL HALLOWS NIGHT

SICK
AND
TWISTED
BOOK 1

LEIGH KELSEY

Bu kitap İngiltere'de yazılmış, üretilmiş ve düzenlenmiştir, bu nedenle bazı yazım, dilbilgisi ve kelime kullanımı ABD İngilizcesinden farklı olacaktır.

Tüm Cadılar Gecesi © Leigh Kelsey 2024

Amz

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Leigh Kelsey'in bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

YZ KISITLAMASI: Yazar, herhangi bir kuruluşun bu yayını, bu yayınla aynı tarzda veya türde eserler üretebilen teknolojiler dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, metin üretmek için yapay zeka (YZ) teknolojilerini eğitmek amacıyla kullanmasını açıkça yasaklamaktadır. Yazar, bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

www.leighkelsey.co.uk

Posta listeme buradan katılın <https://bit.ly/LeighKelseyNL>

Ya da Facebook grubumda benimle sohbet edin: [Leigh Kelsey'nin](#)

[Paranormal İni](#) Temptation Creations'tan e-kitap ve standart ciltsiz kapak

Artscandare'den folyolu karton kapak

Leigh Designs'dan e-kitap başlığı

Cat Cover Designs'[in Vellum ile hazırladığı](#) ciltsiz

✿ bölüm tasarımı

CONTENTS

Not

Başlangıcın Sonu Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Leigh Kelsey Hakkında](#)

[Leigh Kelsey'in diğer psikopatlarını
bulun! Notlar](#)

BLURB

Tarikat partiyi basana kadar normal bir Cadılar Bayramı partisiydi.

Bira fıçıları ve beni ezmeye çalışan dangalaklar bekliyordum. Ben
beklemiyordum.
kan, ilahi ve sapkın bir ritüel bekliyoruz.

Üniversitemizin Kabus Tarikatı'na ev sahipliği yaptığı ortaya çıktı -
bu *Kabus*, travmatik rüyaların yaşayan vücut bulmuş hali.
Tanrıçanın kendisi elli üniversite öğrencisini bizim Cadılar
Bayramımıza dönüştürdü.
kostümler ... ve bizi onun emrine bağladı.

Şimdi, küçük kasabamız Ford's End cadılar, hayaletler, seksi
rahibeler ve ben, ölümün gelini ile dolup taşıyor.

Kabus'un diğer tanrılarla bir derdi var ve kirli işlerini yaptırmak için
bizi kullanıyor.

**Yalnızca bir sorun vardır: Ölüm, iki teğmeni Misery ve Torment
ile birlikte, kendilerine ait olanı almak için ortaya çıkar.**

Gelinleri. Ben.

PLAYLIST

TWICE - Kaktüs

(Üzgünüm, Cat, yapmak zorundaydım...)

*Gotik korku kitaplarına ve gizemli cinayet programlarına takıntılı olarak
büyüyen her ürkütücü küçük ucube için.*

Bu kitap da tıpkı onlar gibi, ama daha fazla penis var.

NOT

BU SERİ AŞAĞIDAKİLERİ İÇERMEKTEDİR:

- Çok eşlilik (bu seride herkes herkesi sever!) Hafif
- somno
- Ddlg dinamik
- Nefret lanet
- Felching
- Dubcon
- Kıskançlık
- Takip Cinayet
- Tehditler
- Sırlar
- Ve süper sevimli bir çayır köpeği

BAŞLANGICIN SONU

H Sevdiği kadın en yakın arkadaşlarından birinin kollarında ağlarken, diğerinin toprağa indirilişini gölgelerden izledi. İkisi de uzun gölgeler gibiydi,

siyah paltoları, mürekkep karası şemsiyeleri yağmuru uzak tutmak için havada tutuyordu. Tabut, tabut taşıyıcıları onu son dinlenme yerine yerleştirmek için acınası bir iş çıkarırken içi boş bir tahta çınlaması yaptı. Başka bir tabut, Kâbus tarafından hileye, manipülasyona ve ihanete sürüklenmiş başka bir masum insan. Aynen *onun* olduğu gibi.

Belki de ağlayan kıza yaptıklarından dolayı kendi tabutunda olmalıydı, izlediğinin farkında değildi. Kızın acısını görmeye ya da acının kendi göğsünde açtığı yuvaya dayanamıyordu.

Sürekli ağrıyan göğüs kemiğini ovuşturdu ve gömülmesine ne kadar kaldığını merak etti. Çok uzun zamandır hayattaydı; Kâbus'un oyunları sonunda gerçek ölümüne mi yol açacaktı? Bir zamanlar hayatta huzur bulmayı ummuştu ama artık tek seçeneğinin ölümde huzur olduğunu biliyordu.

Gözleri, açık mezarın yanında dimdik duran uzun boylu kadından hiç ayrılmadı; elleri şemsiyeye dolanmış, tabutun üzerine bir avuç toprak atıyordu. Kadının sessiz, gergin hıçkırıkları adamın kalbini delip geçti, ta ki bir damla gözyaşı onun da yanağında sıcak bir iz bırakana kadar.

En yakın arkadaşlarından birini kaybetmişti ve bu olaydaki rolü nedeniyle kendini asla affetmeyecekti. Kendi aldatmacası ve ihaneti için. Bunu o yaptı, gözlerine o yaşları o koydu, gözlerine o perili bakışı yerleştirdi. O ışığı, mutluluğu ve hayattaki en iyi şeyleri hak ediyordu.

Yaptığı tek şey, dünyada bir pırıltı bile kalmayana kadar onları ezmek oldu.

Mezarın başında durup usulca konuştuğu süre boyunca onu izledi ve sonra mezarlıktaki dolambaçlı yolu izlerken, şimdi yalnızdı. Ona yaklaşmak, kollarını ona dolamak ve sadakat yemini etmek istedi, sadece ona. Ama bu mümkün değildi, her zaman olduğu gibi.

Onun gidişini izledi ve sevdiği kadının bu kadar yakınında olup da ona ulaşamamaktan daha kötü bir acı hayal edemedi.

O ne yapmıştı?

BİRİNCİ BÖLÜM

KEDİ

Two Ay Önce

Yağmur arabanın camlarından aşağı süzülüyor, gözyaşı damlaları biraz fazla özdeşleştiğim çılgın, anlamsız bir desende zikzaklar çiziyordu yakından. Bütün sabah çılgına dönmüştüm, endişem yüzde yüzdü ve Harrogate'den iki yüz mil yol kat ederek, adını ancak geçen hafta kabul mektubu posta kutuma düştüğünde öğrendiğim bir İskoç köyüne giderken daha da artmıştı.

Feribota binip Portpatrick'ten google aramasının bile sonuç vermediği kadar küçük bir köye doğru yola çıktığımızda kendimi hasta hissediyordum: Ford's End, prestijli Ford Tıp Okulu'nun evi - son varış yerimiz. İskoçya ve İrlanda arasında bir adaydı ve tahmin ettiğim kadar gri, kasvetli ve ıslaktı. Üniversitenin bu kadar önemli ve zengin olduğunu düşünebilirsiniz.

-olduğu gibi bir köprü inşa edecekti, böylece feribotla seyahat etmek zorunda kalmayacaktık. Görünüşe göre öyle olmamış.

İçimi çektim, sağanak yağmuru izlerken midem daha da daraldı. Yağmur fırtınalarının uğursuzluk getirmesi gerekmiyor muydu? Okuduğum her kitaptaki her korkunç olay bir yağmur fırtınasıyla başlıyor gibiydi. En azından gök gürültülü bir fırtına değildi. Gotik kitaplarda, gök gürültüsü ve şimşek

Pencerenizde karanlık bir yabancının belirmesi ya da yatak odanızın kapısında gizemli bir tıkırtı duymanız anlamına geliyordu. Ve sonra perilediğiniz, vampire dönüştüğünüz ya da öldürüldüğünüz. Ya da üçü birden tek bir ışıklı pakette toplanırdı.

"Dışarı çıkıyorum," dedi Honey, her zaman iyimser olan en iyi arkadaşım, mavi gözleri heyecanla açılmış ve neredeyse kalıcı bir gülümseme yanaklarını kıvrırmıştı. "Keşfetmek istiyorum."

Ona garip bir bakış attım, ondan dışarıdaki yağmura, sonra ona ve tekrar yağmura baktığımı gördüğünden emin oldum.

"Çok uzaklara gitme. Ford's End'e yaklaştığımız olmalıyız," diye uyardı babam Orwell Wallison sürücü koltuğundan. Bir eli direksiyonda, diğer eli ise *prestijli bir hava* kattığı için takmakta ısrar ettiği şatafatlı tüylü şapkasını düzeltiyordu.

"Dışarı çıkacaksan şemsiye al tatlım," dedi annem Clarissa, arkadaşına sıcak bir bakış atmak için koltuğunda dönerek. Annemin adı tıp alanındaki herkesin bildiği bir isimdi. Müfredatımızdaki kitaplardan birini de o yazmıştı. Kendisinin de tıp eğitimi aldığı Ford'a gideceğim için çok *heyecanlıydı* ama veteriner olmak için tıp diploması alacağımdan pek memnun değildi. "Ve tanrıları mutlu etmek için küçük bir yağmur dansı yapmayı düşün."

Yağmur danslarının yağmuru çağırmak için olduğunu söyleyebilirdim ama sadece yanaklarımın arasına bir gülümseme sıkıştırdım ve annemi sevgiyle izledim. Hem o hem de babam muhafazakâr, zengin ailelerde yetişmişlerdi ve yirmili yaşlarının sonlarında tanıştıklarında, her ikisinin de hippy yaşam tarzını benimsedikleri gecikmiş bir asilik dönemine girmişlerdi. Bu dönem, babam uzun saçlarını kesip bohem yaşam tarzından uzaklaşmadan önce beni ve kardeşlerimi doğurmalarına yetecek kadar uzun sürmüştü. Annem pek de devam etmemiştii.

"Elbette, Bayan W," dedi Honey çift baş parmağını kaldırarak. Honey'i tanıyorsam, sırf annemi hayal kırıklığına uğratmamak için yağmurda dans bile edebilirdi. Aynı insanları mutlu etme sevgisine, aynı reddedilme ve başarısızlık korkusuna sahip, doğuştan ayrı kardeşler olduğumuz şakasını yapardık ama o benim içe dönük halimin dışa dönük versiyonuydu.

Honey annemle babamın biyolojik çocuğu olmayabilirdi ama hepimiz birlikte büyümüştük - ben, Honey ve henüz sessiz olan, yanımda pencereden hüznle bakan en iyi arkadaşım Byron - ve Onlar da ben, Virgil ve Zoltan gibi onların çocuklarıydı.¹

Honey kapıyı kırıp açtığında, yağmur deri koltukların üzerinden aşağıya doğru inerken, "Ben de iniyorum," dedim düşüncesizce.

Yumuşak krem rengi bir kazakla giydiğim koyu yıkamalı kot pantolon. Rahat kıyafetler, çünkü bugün endişe verici boyutlarda bir kabus olacaktı. Temiz havaya, yürümeye, sinirlerimi yatıştıracak *bir şeyler* yapmaya ihtiyacım vardı. Annem ağzını açtı ama ben bilerek gülümsedim ve "Çantamda bir şemsiye var" dedim.

Ayrıca biber gazı ve tecavüz alarmım da vardı, çünkü kolejde veya üniversitede yaşanan çok fazla korku hikayesi okumuştum ve Ford'un iş yükü sadece delilik olarak tanımlanabilecek tıp öğrencileriyle dolu olması, hobiler için zaman bulamayacakları anlamına gelmiyordu. Bazıları kart yapımıyla uğraşüyor, bazıları spor salonuna gidiyor, bazıları da boş zamanlarında seri tecavüzcü oluyordu.

Annem bana hayal kırıklığına uğramış, alaycı güneş ışığı derdi. Nedenini anlayamadım.

"İyi olacağız, Cat," dedi Honey parlak bir sesle, feribotun sallantılı zeminine adım atıp kapıyı arkamdan kapattığımda kolunu omuzlarıma doladı. Byron kımıldamıyordu; çenesini yumruğuna dayamış, köpüren denize bakıyordu. Helikopterle Ford's End'e uçuşu bekleniyordu ama gecenin bir yarısı bavullarını toplamış ve gözlerinde hüznle evimize gelmişti. Ailesiyle yine tartışmıştı. Pislikler. Hon- ey ve ben arabada geçirdiğimiz beş saat boyunca onu konuşturmak için her şeyi denemiştik ama suskunluğu kalıcı olmuştu.

Yine de onu kazanabilirim. Sadece biraz patlamış mısır bulmam gerekiyordu.

Bu ada.²

"İyi tanımla," diye mırıldandım, Honey beni arabanın etrafından dolaştırıp korkuluklara doğru götürürken ona yandan bir bakış attım. Karşıdan karşıya geçen beş araba daha vardı, tıp öğrencileri ya da Ford personeliyle doluydular. Geniş omuzlu sarışın bir adam birkaç adım ötedeki korkuluklara yaslanmış, çalkalanan denize bakıyordu. Kıyafeti *Tanrı'dan daha çok param var* diye bağıırıyordu, ama kimin yoktu ki? Ford'a burs veren yoktu ve Tanrı kimsenin ailesinin kapalı kapılar ardında para için mücadele etmesini yasaklamıştı. Öğrenciler öğrenirse, parçalanırlardı.

Honey beni daha da sıktı, cerulean gözleri heyecanla parlıyordu. "Okulun altını üstüne getireceğiz, tüm derslerimizde en yüksek notları alacağız, hafta sonları kelebeklere layık bir sosyal hayatımız olacak ve üç yıl içinde tam bir tıbbi baş belası olarak mezun olacağız."

Yağmur uzun kahverengi saçlarımdan aşağı süzülürken bile

dudaklarımı büken bir gülümsemeye engel olamadım.

trol. "Kelebeklere layık mı?"

"Kelebeklere layık," diye şiddetle onayladı Honey, denizin üzerindeki sis bir saniyeliğine de olsa ayrılıp yelken açtığımız adayı ortaya çıkardığında yüzü pırıl pırıl bir sırıtışa büründü - yüksek ve kayalık, yollarının kıvrımını takip eden geniş bir köy, adanın kenarını kucaklayan ve birkaç büyük binanın kümелendiğı tepeye kadar uzanan sık bir orman, şu anda ağır gri bir bulutu delmeye çalışan bir kule. "Şu anda sosyal pupa aşamasındayız ama mezun olduğumuzda çok güzel sosyal kelebekler olacağız."

"Pupayı bir iltifat olarak kabul edeceğim ve memene yumruk atmayacağım," dedim tatlı bir şekilde.

"Hey, pupa bir iltifattır. Onları hiç gördün mü? Kıvrımlı küçük şirinler."

Burnumu kırıştırdım. Hayır. Kesinlikle hayır. "Sanki Dr. Moreau Adası'nda bir gemi kazasına uğramak üzereymişiz gibi hissediyorum."

Çılgın doktorun hayvanları ve insanları keserek sapkın mutantlar yarattığı kitabı hiç okumamış olan Honey, "Ooh, bu çok uygun," dedi. Bana göz kırptı. "Belki de bu doktor profesörlerimizden biri olur."

Sis manzarayı tekrar yutarken, "Buraya bakınca," dedim, "şaşırmazdım."

ARTIK SAĞLAM BİR ZEMİN BULMUŞTUK, ADA İÇİMDE BÜYÜYÖRDÜ. ve tüm bu macera midemi sersemleterek beni etkilemeye başlamıştı. Sinirlerim hâlâ yerindeydi ama Ford's End'in dibindeki bir iskeleye indiğimizde ve koyu yeşil ağaçlarla çevrili bir sahil yoluna çıktığımızda merakım beni ele geçirdi. Pencereden ormanlık alana baktım, babamın arabası köyün içinden küçük, dolambaçlı bir yoldan geçerek Ford Tıp Fakültesi'nin tepede yer aldığı adanın zirvesine çıkıyordu.

Dışarı çıkıp okul alanını incelerken Byron yanımdan ayrılmadı.

Bana hala *canlı olarak ele geçirileceğimiz perili ada* enerjisi veriyordu, ama biraz Indiana Jonesvari bir yanı da vardı.

Etrafımızdaki ağaçlar, sanki ormana gidip paha biçilmez bir altın heykelin bulunduğu gizli bir mağara bulacakmışız gibi.

Ford yedi farklı binaya bölünmüştü ve hepsi de ilk bakışta pek anlaşılmayan nedenlerle bir değil *iki* eşmenin bulunduğu bir parkın etrafındaki dikdörtgen şeklinde dizilmişti. Parkın etrafına banklar ve yaşlı meşe ağaçları yerleştirilmişti ve üzerlerinde muhtemelen ikinci ve üçüncü sınıflardan insanlar oturuyordu. Topiaries, Ford'un deniz yılanı maskotuna benzeyecek şekilde oyulmuştu, bu yerle ilgili en yeni şeydi - diğer her şeyin bir geçmişi ve ağırlığı vardı.

Byron günün ilk gülümsemesiyle, "Kesinlikle hiç vakit kaybetmemiş," dedi; Honey'nin kenarda durup feribottaki geniş omuzlu sarışın adamla flört etmesini izlerken mavi gözleri sıcacıktı.

"Biz sosyal pupalarız," dedim ona ve bronzlaşmış yüzünde korku belirdeğinde kolunu okşadım, onun anlayışı benimkinden çok daha hızlıydı. "Güzel sosyal kelebek sineklere dönüşeceğiz-evet, sen de," diye ısrar ettim itiraz etmeye başladığında. "İnsanlarla konuşacağız, partilere gideceğiz, arkadaşlıklar kuracağız; şimdi bununla barışmalısın," dedim ona sempatik bir şekilde.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, sadece yarı şaka yapıyordu.

Homurdandım ve omzumu onunkine çarptım. "Bunu da atlatacağız.

İe dönükler birleşin." Yumruğumu havaya kaldırdım ve o da yumruğunu yumruğuma vurdu.

"Birlikten kuvvet doğar, bu düşünce tarzını seviyorum Cat. Hem burada ne bekliyoruz ki?"

Babam bir anda ortaya çıktı ve kollarını ikimizin de omuzlarına doladı. "Sabırlı olun ocuklar. Biri gelip antalarınızı arabadan alacak ve size yeni evinizi gösterecek. Bunu doğru kullandım mı? Bunu bana Tannie öğretti."

"Kazı kelimesinin kusursuz kullanımı, baba," diye ona güvence verdim, gülümserken heyecan ve merak sinirlerimi daha da derinden etkiledi. Babamın her zaman en kötü sorunları endişelenecek bir şey yokmuş gibi hissettiren bir tarzı vardı ve şu anda bu rahatlığa ihtiyacım vardı. Çünkü etrafımdaki tarihi gri binalara bakıyordum, pencereleri tetikte ve içerikleri bilinmiyordu, en büyük bina kulesiyle gökyüzünü deliyordu, üniversite yayılıyordu ve genişti... Biraz ürkmüştüm.

"Evi botlarımla mı katlettim?" Babam son derece ciddi bir şekilde sordu.

"Harikaydın baba," diye onayladım ve ben evden ayrıldıktan ve Zoltan-Tannie- kendi üniversitesine döndükten sonra *RuPaul's Drag Race*'i izlemeye devam edip etmeyeceğini merak ettim.

Byron huysuz ruh haline rağmen bir gülümsemeyi bastırdı ama sonra dikkati uzaktaki bir şeye takıldı. Hızlı dokunuşlarla koluma saldırdı. "Aman Tanrım, bu Addams Ailesi'nden Lurch."

Babam, "Byron, kabalık etme," diye azarladı ve ardından gözlerim kocaman açılırken kahkahayı bastı. Kahretsin, By haklıydı - gerçekten de Lurch'e benziyordu. En büyük binanın devasa çift kapısından, boyu bir metreye yaklaşan, kâğıt beyazı teni, kare yüzü ve Honey'nin flört ettiği sarışın adamı sopa çizimine benzeten iri omuzlarıyla bir adam çıktı. Neredeyse yere kadar uzanan siyah bir palto ve Viktorya dönemi romanlarından fırlamış gibi duran bloklu bir şapka giymişti.

"Personel ve öğrenciler farklı binalarda kalıyor, değil mi?" Muhtemelen kaba davranarak sordum ama kürek kemiklerimin arkasında oluşan huzursuzluktan kurtulamadım.

"O sadece çok uzun bir adam," dedi babam başını sallayarak ve omzumu sıkarak. "Korkmana gerek yok. Ayrıca, bir adam ne kadar büyükse, o kadar çok bagaj taşıyabilir. Koca ararken bunu unutma, Cat."

Gözlerimi devirdim ama parkta bize doğru ilerleyen iri yarı deve rağmen yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. "Buraya çalışmaya geldim baba, koca bulmaya değil."

O caymadı. "Koca bulmak için iyi bir yer, tıp fakültesi."

"Annem seni bir hayır galasında bulmuş," diyerek ona alaycı bir bakış attım.

"Ve Honey'nin annesi Godfrey'i Cambridge'de buldu," diye belirtti.

Honey'nin ailesinin anlattığı hikâyeleri hatırlayarak gülümsedim: *Fortune 500 şirketinin varisi* olan babası, üniversitede aşık olduğu vahşi çocuk papaz olunca hayatının şokunu yaşamıştı.

"Bir milyarder tavlama şansım son derece düşük, o yüzden fazla umutlanmayın," diye takıldım. Kusursuz sarı saçlı, bronz tenli ve minyon vücutlu göz alıcı kadınları tercih ediyorlardı. Uzun boylu, neredeyse fazla kıvrımlı, donuk kumral saçlı, dudakları

ısırılmış kırmızı, gözlükler, sürekli bir irkilme ve bir yüzüğü parmağımın etrafında döndürüp durmaktan vazgeçmeyen parmaklar.³

İri yarı adam bize ulaştığında sessizliğe gömüldük, gölgesi Çok uzak.

"Çantaların nerede?" diye sordu kaya kayması gibi derin bir sesle. Tüylerim diken diken oldu ama babamın söylediklerini aklımdan çıkarmadım.

O sadece uzun bir adam, korkacak bir şey yok.

"Burada, arabada," diye cevap verdi babam, Byron ve benim adama bakmaktan kaçınmamayı başaramamamızı telafi etmek için aşırı arkadaşça bir tavırla. "Ya da- iyi Wallison, tanıştığımıza memnun oldum, eski dostum."

"Doyle," diye homurdanarak cevap verdi iri yarı adam, babamı arabaya kadar takip etti.

"Neşeli biri," dedi Byron sessizce, omzunu omzuma yaslayarak. "Bizi uykumuzda öldürme ihtimali var mı?"

"Yüksek," diye mırıldandım. "Bakın kim yine varlığıyla bizi onurlandırmaya tenezzül etmiş."

Honey dilini bize doğru uzattı ve koşarak yanımıza geldi. "Surat asma. Sizi sadece on dakikalığına bıraktım."

Byron ona kurnazca bir bakış attı. "En azından numarasını aldın mı?"

Honey telefonunu ona doğru salladı, yüzü aydınlandı. "Tabii ki yaptım. Beni ne tür bir kız sanıyorsun?"

"Konuşkan biri."

Omzunu dürtmek için uzandı.

Annem bir anda ortaya çıktı ve hepimizi zıplattı.

"Tanrım," diye tısladı Byron, papazın kızından bir dürtük daha yedi. "Işınlanabildiğinizi bilmiyordum, Bayan W."

Annem sinsice gülümsedi, rüzgâr siyah saçlarını yüzüne savuruyordu. "Siz çocukların benim hakkımda bilmediği çok şey var. Gizli bir süper kahraman olabilirim. Dr. Strange kalbini ye." Kabuğuma dokundu. "İçeri girmeye hazır mısınız?"

Yavaş bir nefes aldım ve başımı salladım, sinirlerim gerildiğinde soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Yeni odama ne kadar çabuk girersem, ortama o kadar çabuk alışabilirdim ve o kadar az korkutucu olurdu. Bilinmeyen korkutucuydu; beni korkutan şeyin bilmemek olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Bir yere gittiğimde, bir kişiyle tanıştığımda, bir görevi tamamladığımda - endişeme güç veren her neyse- üzerimdeki kontrolünü kaybediyordu.

Yüzüğümü parmağımda evirip çevirdim.

Liseye gitmekten çok korkmuştum ama birkaç hafta sonra ilkokul kadar sıradan gelmişti. Bu da farklı olmayacaktı. Daha büyük olsa bile. İrlanda Denizi'nin ortasında bir adada. Tamamen izole edilmiş. Bir düzine kat daha fazla baskı ve eski para ve yeni teknolojiye kök salmış ailelerle. Elbette. Farklı değil.

İçimdeki kötü kaltağı ve her şeye bir kraliçe gibi hükmedebileceğimi, hatta kendi paniğimi bile hatırlatmak için yüzüğüme baktım, onu çevreleyen dikenli altın bir taç. Tannie'nin sözleri, benim değil.

Endişeli değilsin, sen bir kraliçe ve kötü bir kaltaksın.

"Hazırım," diye yalan söyledim ve annem, babam, Honey, Byron ve Lurch'ü -kusura bakmayın, Doyle'u- sağımızdaki üç katlı gri binaya kadar takip ettim.

Ensem karıncalandı ve birinin bizi izlediğine yemin edebilirdim ama parka dönüp baktığımda kimse bize bakmıyordu.

Başımı salladım ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

İKİNCİ BÖLÜM

KEDİ

I Gök gürültülü bir fırtına olmadığı için şanslı yıldızlarımı saymamalıydım. Uyku maskesini gözlerimden ittim ve gök gürlerken yeni yatak odama şaşı gözlerle baktım.

Yağmur yatağın üstündeki eski pencereyi dövüyordu. Duvardaki gardırop, masa ve rafların şekilleri hâlâ yabancıydı ve kalp atışlarım hızlandı, ama aniden çakan şimşek gökyüzünü aydınlattı, brokar perdeleri delip geçecek kadar parlaktı ve nerede olduğumu ve yalnız olduğumu gördüğümde sakinleştim. Öcü yoktu. Ben uyumaya çalışırken odama giren 1.80 boyundaki korkunç kapıcı da yoktu. *Beş saattir* ve saymaya devam ediyorum.

"Ugh," diye inledim ve maskemin gözlerimin üzerine düşmesine izin verdim, yuvarlandım ve örtüler yukarı çıkarken soğuk sırtımı kesince tısladım. Titreyerek onları geri çektim. Oda buz gibiydi, eskimiş vinç çerçevesindeki boşluklardan içeri giren rüzgâr da buna hiç yardımcı olmuyordu. Köye indiğimde alacağım ilk şey -adadaki gibi hayal gücünden yoksun bir şekilde Ford's End olarak adlandırılan- bir ısıtıcıydı.

Birdenbire eve dönmek istedim. Ama dönem başlayana kadar günde sadece iki feribot varken bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı,

tekneler *haftada* bire düştüğünde. Ayrıca gece yarısıydı.

Kalmak için buradaydım ve bununla yaşamaktan başka seçeneğim yoktu.

İçimi çektim, yatak tekrar ısınmaya başlayınca rahatladım ve sonra ani bir gök gürültüsü ve çığlık atan bir kadının sesini andıracak kadar şiddetli bir rüzgârla sıçradım. Vücudum hızla gerildi ve uyuma şansım kalmadı.

İnledim. Neden tıp fakültesine sıcak ve ılıman bir yerde gitmemiştim ki? Boş bir yıl geçirebilirdim ya da şu anda Virgil gibi Avustralya'da tıp okuyor olabilirdim.

Virgil.

Maskemi tekrar yukarı ittim ve soğuk yastığın altından telefonumu bulmaya çalıştım, saat uygulaması olduğunu düşündüğüm şeyi bıçaklarken ışık gözlerimi kör ediyordu, hesap makinesi uygulamasını kapattım ve sonunda dünya saatini buldum. Sydney'de saat öğleden sonra ikiye biraz geçiyordu. *Şükürler olsun*. Derste olup olmadığını merak etmek için durmadım; çalmaya başlayana kadar telefonumu beceriksizce kaydırdım, sonra kulağıma götürdüm.

"Dikenli," diye cevap verdi hemen, sinir bozucu bir şekilde neşeli. Belki de Avustralya güneşi ciddi ağabeyime güneşli bir mizaç veriyordu.

"Şair," diye cevap verdim, sesim sertti. "Buradan nefret ediyorum. Gel beni kurtar."

Homurdandı, ki bu daha çok onun yapacağı bir şeydi ve "Hiç şansın yok. Annemin izinden gitmek isteyerek kendini bu belaya bulaştırdın. Okyanusun ortasındaki ürkütücü adanın senin için en iyi seçenek olmadığını söylemeye çalıştım ama beni dinledin mi?"

"Böbürlenmene gerek yok," diye homurdandım, gözlerimi ovuşturup odama bakarken bir şimşek çakması daha tanıdık olmayan duvarları aydınlattı ve ardından uzaklardan gelen gök gürültüsü sesi duyuldu. "Hava buz gibi ve fırtınalı. Lanet bir buz küpü gibi yataktayım."

"O zaman başka bir battaniye getir." Kendine özgü umursamaz omuz silkişini duyabiliyordum.

"Tabii Virgil, sabahın üçünde gidip bir battaniye daha getireyim. İyi fikir. Sermaye."

"Tanrım, sermaye deme. Edgar Amca gibi konuşuyorsun."

Kendime rağmen gülümseyerek homurdandım. "Sen taşındığında da böyle miydi? Ev özlemi?"

Virgil iç çekti. "Zamanla kolaylaşıyor. Yeni evine alışıyorsun, yeni hayatına alışıyorsun. Sonra eve gittiğinizde, kendinizi yersiz

hissedersiniz.

Orada. Eğlenceli, değil mi?"

"Eğlence tanımınız üzerinde biraz çalışmanız gerekiyor."

Güldü. "İyi olacaksın. İlk birkaç gece en kötüsüdür.

Şu eski yurtlardan birinde kalıyorsun, değil mi?"

"Artık özel odalar ama evet," diye kabul ettim, gözlerimi ovuşturarak.

"Bir yerlerde bir erzak dolabı olmalı. Gidip araştırın, baskın yapın." "Avustralya sana ne *yaptı*?" Sahte bir korkuyla sordum.

"Eski-

plore? Baskın mı? *Kimsin*

sen?" "Ben senim ama

daha iyisiyim."

"Pekala, göt herif, bana memlerden alıntı yapma. Git ders çalış ya da ne yapman gerekiyorsa yap."

"Beni arayan sendin, Prickly."

"Bir anlık dalgınlık," dedim tatlı bir sesle ve sonra ayıldım.

"Sensiz evde olmak aynı şey değil."

"Noel'de döneceğim," diye hatırlattı bana. "İki aydan daha az bir süre var."

"Eğer bunun kulağa iyimser geldiğini düşünüyorsan, sana çok kötü haberlerim var," dedim göğsüm sıkışarak. Eve dönmeme, annemi ve babamı tekrar görmeme, Virgil ve Tannie ile aynı odada olmama iki ay vardı. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ailelerin adaya sadece yerleşmemize yardımcı olmak için ve sadece bir günlüğüne gelmelerine izin verildi. Ondan sonra izin verilmiyordu. Tamamen kopmuştum. Eğer telefonum olmasaydı, iki ay boyunca onlardan haber alamayacaktım.

"İyi olacaksın, Cat," diye daha ciddi bir şekilde söz verdi Virgil.

"Başına gelenleri atlattın-"

"Biliyorum," diye kestim, vücudumda bir ürperti dolaşıyor, anılar dişlerine batıyor. "Hatırlamamayı tercih ederim. Teşekkürler."

"Bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Biliyorum," diye tekrarladım, karanlık nefes alamayacak kadar etrafımı sarmıştı. "Gidip bir battaniye bulmalıyım. Yakında konuşuruz."

Cevap veremedim telefonu kapattım ve gürültüyü, sesi bastıracaktı gibi ellerimi kulaklarıma götürdüm. Ama kafamın içindeydi, kendi hafızam silahlanmıştı ve kaçış yoktu.

Aslında dolabın peşine düşmek niyetinde değildim ama burada düşüncelerimle baş başa kalamazdım. Bu yüzden örtüleri attım, belki bir parça ısı tutarlar umuduyla yerine koydum.

Bedenim gitmişti, terliklerimi ve daha birkaç saat önce paketinden çıkardığım kadife sabahlığımı aldım.

Odamın dışındaki koridorda sessizlik vardı ama güvenmediğim bir sessizlikti, sanki bina nefesini tutmuş gibiydi.

Anıların beni etkilediğini, burası sadece tıp öğrencileriyle dolu bir binayken paranoyamı körüklediğini biliyordum ama pencerelerin dışında dans eden ağaçların yarattığı gölgeler karşısında irkilmeden edemiyor, aniden çakan şimşek karşısında nefesimi tutamıyordum. Fırtınalardan nefret ederdim.

Rüzgâr, sanki Rosalind Ormanı'nda keder içinde feryat eden biri varmış gibi, delici çığlıklar atıyormuş gibi ses çıkarıyordu.

Bu onun annesi, karanlık bir ses zihnime fısıldadı. Oğluna yaptıklarının intikamını almaya gelmiş. Ona da ödetmelisin. Böyle bir oğul yetiştirdiği için pişman olmasını sağlamalısın.

Ürperdim ve daha hızlı yürüdüm, numaralandırılmamış bir kapı bulana kadar etrafımdaki numaralandırılmış kapılara baktım. Nefesimi tuttum, birinin dışarı fırlayıp beni yapmamam gereken bir şey yaparken bulmasına hazırlanırken derim karıncalanıyordu. Kapıyı yavaşça açtım, gıcırdayan menteşelere karşı temkinliydim.

Harika. Sadece temizlik solüsyonları, paspaslar ve kovalar vardı. Dikkatlice kapattım ve yoluma devam ettim, tüylerim diken diken olmuştu ve nefes alış verişlerim hızlanmıştı. Anılar çok gürültülüydü, tarih çok yakındı. Beni cehennemin derinliklerine sürüklemek isteyen bir gölge gibi üzerimde yükseldiğini hissettim. Soğuk, pençeli parmaklarını uzattığını hissettim ve onlardan kaçmak için adımlarımı hızlandırdım, göğsüm kapandı, böylece sadece nefes alabildim.

Yüzüğüme baktım ama bırakın başka bir şeyi, şu anda kendi zihnime hükmedecek kadar kraliçe gibi hissetmiyordum.

Devam edip adadan kaçmak istedim ama bir sonraki işaretlenmemiş kapıda durdum ve rahat bir nefes verdim, göğsümden küçük bir ağırlık düştü, böylece nefes alabildim. Burada havlular, battaniyeler ve yedek çarşaf lar vardı. İyi bir önlem olarak iki battaniye ve bir çarşaf aldım, kapıyı kapattım ve aceleyle odama geri döndüm.

Burada düşüncelerimden koridordakinden daha güvende değildim ama dış dünyayla aramda bir kapı olduğu için kendimi daha iyi hissediyordum.

Kendimi battaniyeye sardım, ayaklarıma bir çift çorap daha giydim ve kendimi nefes almaya, rahatlamaya, unutmaya zorladım.

Mışıl mışıl uyudum ve telefonumun alarminin tıngırdayan ksilofon sesiyle uyandım. Alarma daha "siktir git" bile diyemeden sarsılarak doğruldum ve gözlerim kamaştı. Birisi odamın karşısında durmuş, ben uyurken beni izliyordu.

Gardırobumun kapağına astığım paltoydı. Bir iniltiyle yatağa geri yığıldım. Bu okul benim ölümüm olacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

I Oryantasyondan önce bana ayrılan tüm zamanı koyu halkalarımın üzerine kapatıcı sürerek, solgun yanaklarıma allık ekleyerek ve her iki gözüme de keskin siyah bir kanat çizerek harcadım.

Çünkü kanatlı astarın çözemeyeceği çok az şey vardı. Byron ve Honey ile dışarıda buluşmadan önce alt kattaki yemek odasından bir dilim kızarmış ekmek ve buzlu kahve alacak kadar zamanım vardı. Honey her zamanki gibi parlak ve heyecanlıydı, yüzünde kocaman bir sırıtiş vardı ve elbisesi ruh haline uygun olarak parlak sarı renkteydi. Byron kocaman kapüşonlu bir tişörtün altına saklanmış, kapüşonu yukarı kaldırmış, gözlerini güneş gözlükleriyle kapatmış ve kollarını ortasına sarmıştı. Bu çok ilişkilendirilebilir bir görünümdü ve kopyalamadığım için pişmanlık duydum. Kapatıcı için harcadığım onca zamana rağmen gözlüklerin arkasına saklanabilirdim.

"Ver bana," diye inleyerek kahveme doğru yürüdü.

"Hey." Ulaşamayacağı bir yerde tuttum.

"Kendininkini al."

Honey, binanın içine girip tam da bunu yapamadan kapüşonunu yakaladı. "Şimdiden geç kalacağız. Gidelim, gidelim!"

Byron bana, "Kahvaltı salonuna tek başıma gitmeye cesaret edemedim," diye mırıldandı. "Oraya gittiğimde çok fazla insan

vardı."

Ve Şu anda mutluluk verici bir Şekilde boştu. Acıyarak pipetimi en yakın arkadaşıma doğru uzattım ve ben pipetimi çekip almadan önce buzlu lattemin dörtte birini höpürdeterek içti.

"Hırsız," diye tısladım.

Byron'la aynı pipeti kullanmaktan bit kapma endiŐesi duymayacak kadar uzun süredir arkadaştık. Eski sevgilisini takip ettim ve gözlerimi kamaŐtıracak kadar kahve içtim. Kahretsin, içine üç pompa vanilya dökmüŐtüm. Hiçbir masraftan kaçınılmayan bir okula gelmenin en iyi yanı buydu - harika kahvemiz ve en iyi yemeklerimiz vardı.

Ana binanın zemin katında bir kafeterya, bir makarna barı, bir restoran, bir Costa Coffee, bir kabarcık çay dükkanı ve İngiltere'de franchise bile vermeyen bir Japon ra- men mekanı vardı. Midem oryantasyonun tur kısmını dört gözle bekliyordu.

"Acele edin," diye seslendi Honey önümüzde ilerlerken, çantası omzunda zıplıyordu.

Byron, dün gecedен kalma yağmur sularıyla kaplı ağaçların altında yürüdüğümüzde "Orospu çocuğu," diye tısladı ve yapraklar yüklerinden kurtuldu.

Aynı kaderi paylaşmamak için hızlandım ama başımın üstüne buz gibi soğuk bir damla sıçradı. "Yağmurdan nefret ediyorum," diye açıkladım. "Bitkilerimizin, çiçeklerimizin ve gelişen bir ekosistemimizin olmasının tek sebebinin bu olduğunu biliyorum ama-"

"Ekosistem kelimesi için çok erken," diye homurdandı Byron, ama bana bir sırtıma fırlattığında mavi gözlerinde sıcaklık vardı. "Biraz daha kahve alabilir miyim?"

"Elbette," diye kabul ettim. "Ana binada bir kahve dükkanı var."

Bana o kadar düz ve sinirli baktı ki, bana bıkkın bir kediye hatırlattı ve bir kahkaha patlattım.

"By, huysuzluğu bırak ve daha hızlı yürü," diye seslendi Honey. "Sen de Cat. Egzersiz ikinizi de uyandıracaktır."

Bunu sanki güne genellikle koŐuyla başlamıyormuŐum gibi söyledi, ama ben bunu belirtmedim. Huzursuz bir uykuyla geçen bir gecenin ardından çok bitkin düşmüştüm ve her Şey için çok heyecanlıydım. Oryantasyon, sınıf arkadaşlarımızla tanışmak, profesörlerle tanışmak, programımı ezberlemek, üniversitenin düzenini öğrenmek - ve bunlar sadece *bugün* için endişe gündemimde olanlardı.

Ama Honey haklıydı. Eğer oraya geç gidersek, çok daha kötü olurdu. Herkes bakacaktı, zaten gruplarına toplanmıŐlardı ve

klikler. Bugün okulda bize rehberlik eden her kimse kaşlarını çatarak onaylamazdı. Onaylanmamaktan nefret ederdim. Midem düğümlendi ve adımlarımı hızlandırdım.

"Bana biraz iyimserliğinden ödünç ver," dedim Honey'ye. "Buna senden daha çok ihtiyacım var."

Güldü, cevap vermek üzereyken yolun sonuna vardık ve en büyük binanın merdivenlerinin dibinde garip bir şekilde duran insan grubunu gördük - hoş geldin paketlerimizi aldığımız anda adını öğrenmiştim.

Çoğu okulun aksine, biz buraya gelip kayıt yaptırmadan önce öğrencilere herhangi bir bilgi göndermediler. Sınıf listesi, ders programı ya da personel listesi, hatta okulun haritası bile yoktu. Garip ve *biraz da* endişe vericiydi ama Ford eski gelenekleri olan bir okuldu ve bu gizem de onlardan biriydi.

Yemek yerlerini sadece Honey'nin dün gece öğrendiği dedikodular sayesinde biliyordum. Annem, pek çok öğrenci yüksek profilli ailelerden geldiği için sırların gerekli olduğunu söyledi - milyarderlerin, iş dünyasının patronlarının, ünlülerin ve hatta bazen kraliyet ailelerinin çocukları

-Ve haritaları göndermek, hatta herkesin göz atabileceği bir web sitesine yüklemek bir güvenlik riskiydi.

Bunu anlıyordum, ancak önceden bilgi ve enformasyonla donanmanın sadece akıllıca bir hazırlık değil, hayatta kalma içgüdüğü olduğu biri için sinir bozucuydu.

Başparmağımı taç yüzüğümün üzerinde gezdirdim ve havayı ciğerlerime çektim. İhtiyacım olan son şey baygınlık geçirerek kendimi aptal durumuna düşürmektir. Bunun yerine, Byron'ın bize yetişmesini bekledim ve sonra dudaklarımı gülümsemek için çektim - ne çok geniş, ne de çok küçük. Dostça ama sırtımayan, gergin ve psikopatça da olmayan bir gülümseme. Yıllar önce ustalaştığım, *tamamen normal olduğumu ve tıpkı senin gibi olduğumu* söyleyen gülümsemeydi bu.

Görünüşe bakılırsa, rehberimiz henüz gelmemişti. Personelden biri mi yoksa kıdemli bir öğrenci mi olacaktı? İyi davranışların öğrenciler arasında güçlü pozisyonlarla ödüllendirildiğini biliyordum - annem bana bu kadarını söylemişti. Güvenlik sorunlarını gerekçe göstererek burada geçirdiği zamanın bazı bölümleri hakkında garip bir şekilde ketum davranıyordu. Bana çok fazla şey anlatırsa, bu başkalarını tehlikeye atabilirdi. Kimseye söylemeyeceğimi çok iyi bilmesine rağmen, ben de bu bilgiyi cinayet işlemek için kullanacak bir baltalı katil değildim.

Bu tam olarak doğru değil, değil mi? Zihnime karanlık bir fısıltı

yayıldı ve gülümsememi sürdürmesi zorlaşana kadar sıkılaştırdı. Bir adım attım.

Bir şeyler yapmak için uzun bir kahve içtim ve neyse ki bizden birkaç yaş büyük uzun boylu bir kız patikadan bize doğru koştu, vücudu bu kasvetli hava için mükemmel *olan* ağır yünlü bir etekle kaplıydı - er - sonunda yağmur durmuş olsa da, mucizeler asla bitmeyecek - ve mor ekose bir ceket. Mısır ipeğinden yapılmış saçları sıkı bir topuzla toplanmıştı ama tek bir çizgi halinde bebek pembesi isyanı vardı. Tel çerçeveli gözlüklerini yukarı kaldırdı ve hepimizin gözlerine bakarak kocaman gülümsedi.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi, sesi bir çan gibi güçlü ve netti. "Ben Erika, oryantasyon rehberinizim. Herkesten teker teker isimlerini vermelerini rica edebilir miyim? Beklediğimiz herkesi alıp almadığımızı kontrol edeceğim. Sonra size Ford'u gezdirip programınızı ve kimlik kartlarınızı alacağım."

Omuzlarımdan bir ağırlık düştü ve daha uzun bir nefes aldım. Ne bekleyeceğimi bilmek güzeldi ve Erika'nın gerçekten arkadaş canlısı görünmesi daha da güzeldi. Bir profesör üzerinde kötü bir izlenim bırakmaktan çok korkuyordum ve şansımı bilirsem bu en katı olanı olacaktı.

Byron omzunu omzuma çarptı, gözleri yumuşaktı. "Nefes al, Cat."

"Nefes alıyorum," diye mırıldandım. En azından şimdi.

"O burada, o burada," diye fısıldadı Honey aniden, kocaman bebek mavisi gözleriyle bize dönerek, yanaklarını çukurlaştıran bir sırıtışla.

"Ooh," diye alay etti Byron, "aşık çocuk?" "O kadar yüksek sesle değil!" Honey tısladı.

İsimlerimizi dinlemeye odaklanmışken bile gülümsememe izin verdim ve Byron çağrıldığında onu dürttüm.

Geniş omuzlu, altın saçlı aşık çocuğun Alastor Carmichael olduğu ortaya çıkınca Byron alçak sesle güldü. Carmichael'lar ailesinin şirketi Everett Corp'un rakipleriydi ve piyasaya insülin sağlama konusunda kesinlikle farklı yaklaşımlara sahiplerdi. Everett Corp maliyeti düşürerek hayat kurtarıyordu, çünkü insülin kâr etmekten başka hiçbir neden olmaksızın akli başında bir şekilde zamlanıyordu. Carmine ise muhtemelen eğlence olsun diye fiyatı yükselten şirketti.

"By," diye fısıldadı Honey, masmavi gözleri kocaman ve yalvarırcasına. "Lütfen onunla tartışmaya başlama."

"Ben mi?" Byron bir elini göğsüne götürdü. "Bok başlatmak mı? Ben bir kez bile-"

"Buradayım!" Adım söylendiğinde ısrarla "Buradayım!" dedim.

Birden fazla öğrenci bana bakmak için döndüğünde yanaklarım yandı. A

Beyaz tişörtlü ve kot pantolonlu siyah saçlı adam sırtıttı. Bakışlarını üzerimde tuttum, midem sinir ve panikle doluydu ama o bakana kadar kafamı çevirmedi. Ne düşündüğünü biliyordum ama bu okula başlamak için heyecanla dolup taşan tam bir inek olduğum anlamına gelmiyordu. Eğer bu eğilimimi kaydetmezsem, kelimenin tam anlamıyla *ölecektim*. Başparmağımı yüzüğümün üzerine sürdüm ve kendimi panik eşiğinden aşağı indirdim.

Ben *iyiydim*. Sadece korkutucuydu çünkü ilk gündü ve ıssız bir yerdeydim ve okulun Eylül yerine Kasım'da başlaması biraz garipti. Ama ben kötü bir kaltak ve kraliçeydim ve diğer her şeyin beni kırmadığı gibi bu da beni kırmayacaktı.

Honey, "Al," dedi ve yumruğunu uzattı.

Şaşkın ama uyumlu bir şekilde ona yumruk attım. "Bu ne için?"

"İyimserliğimin bir kısmını istedin. Yumruk darbeleri aktarım sürecinin bir parçasıdır."

Homurdandım.

Erika sesini yükseltti. "Mason Lindgren'i kaybediyoruz. Onu tanıyan var mı?"

"Lindgren?" diye sordu beyaz tişörtlü, manken gibi siyah saçlı adam. Adını hatırlayamadım ama soyadını hatırlamak oldukça kolaydı-Ford. Üniversite gibi. Yanındaki daha ufak tefek, saçları mürekkep karası yerine kestane rengi olan adam da Ford'du. Kardeşi mi? Kuzen mi? "Münih'teki Lindgrens'ler gibi mi?"

Erika kaygısız bir gülümsemeyle omuz silkti. "Bir ipucu yok. Ford'da birkaç ay geçirdikten sonra ailelerin ve isimlerin o kadar da önemli olmadığını göreceksiniz. Mason bir dakika içinde ortaya çıkmazsa

."

"Geldim, geldim," rüzgarlık ve kot pantolon giymiş kısa boylu, bodur beyaz bir adam çimenlikte koştu. "Kahretsin, geç kaldığım için üzgünüm, lanet alarm-"

"Artık buradasın," diye araya girdi Erika bağışlayıcı bir gülümsemeyle. "Ve benim tavsiyem? Öğrenci alanlarında olmadığınız sürece daha az küfredin. Eğer profesörler sizi duyarsa, ders dışında bile sizi ibret olsun diye cezalandırırlar." "Yaşasın," diye fısıldadım Honey ve Byron'a. "Endişelenecek bir şey daha hakkında."

Byron sırtıttı ama Honey alt dudağını çiğnedi.

"Soru," dedi Loverboy, nam-ı diğer Alastor Carmichael, Erika'nın dikkatini çekerken kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Ford'da tazeler haftası olmadığı doğru mu?"

"Öyle," diye onayladı. "Buraya yavaşça yerleşmenize izin veremeyiz. Dersler yarından sonraki gün başlayacak, bu yüzden eğer kendi kitaplarınızı ve malzemelerinizi getirmediyseniz, onları kütüphaneden veya kitapçıdan alsanız iyi olur. *Ama,*" dedi gizemli bir gülümsemeyle, "yarın Cadılar Bayramı'nda bir parti olacağını duydum. Tamamen söylenti tabii ki."

"Elbette," dedi Beyaz T-Shirt Ford aynı gülümsemeyle. Bir Ford'un burada olan biten her şeyi bilmesi mantıklıydı, *ya da* partiye ev sahipliği yapan oydu.

"Cadılar Bayramı partisi mi veriyorsunuz? Ford'da mı?" Geç gelen Mason alçak sesle bir ıslık çaldı. "Bu çok cesurca. Okul eski bir mezarlığın üzerine inşa edilmemiş miydi? Ford inşa edilmeden önce burada bir pagan tarikatı olduğunu duymuştum."

Gözlerimi devirmiştım. *Elbette*. İnsanlar alay etti ama diğerleri inanmış gibi kaçamak bakışlar attı.

Erika gülerek sarışın başını salladı. "Duyduğunuz her şeye inanmayın. Bilim ve gerçeklerle uğraşan tıp öğrencileri olabiliriz, ama bu sırf insanlarla dalga geçmek için hayalet hikâyeleri uydurmayacağımız anlamına gelmez."

Tabletine bir şey işaretledi ve bir kenara koydu. "Doğru. Beni takip edin, sizi kahve ve hoş geldiniz paketlerine götüreyim." Bundan daha güzel sözler hiç söylenmemişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

D Vücudum sonun yaklaştığına ikna olmasına rağmen, oryantasyonun geri kalanını sıfır kayıpla atlattık. Hatta bizim yılımızdaki diğer öğrencilerle birkaç arkadaş edindik ve Daha sonra Honey'nin odasında akşam yemeği için tonkatsu ramen yerken kampüs düzenini ezberledik ve zaman çizelgelerimizi karşılaştırdık.

Ne mutlu ki özel kabinleri olan duş odasından odama döndüğümde kendimi daha iyimser hissediyordum ve geçmişimin hayaletleri çok uzaklardaydı. Çalınan battaniyelerim sayesinde yatağım daha da sıcaktı, bu yüzden içeri girdiğimde ve sevimli ördek yavrularının videolarını izlemek için Youtube'u açtığımda titremedim.

Hayatta kaldım. Başardım. Tannie haklıydı, her şeyi başarabilirdim.

Derin bir iç çekip yatağa uzandım, çoğu yurt yatağının aksine gerçekten pelüş ve rahat olduğu için rahatlamıştım ama kapımdan korkunç bir gıcırta gelince yerimden sıçradım.

Bir çığlık atarak yatağa atladım, ayağa kalktım, fareler ya da eski paganların hayaletlerini bekledim ve-

Kapımın altından itilen zarfa kaşlarımı çatarak baktım. Yumuşak bir *ne oluyor lan?* Araştırmak için aşağı indim, ağır ve kaliteli krem kâğıttan yapılmış zarfı aldım ve kimin bıraktığını görmek için koridoru tarayarak kapıyı açtım.

Bu bir tehdit miydi? Biri beni şimdiden kolay bir av olarak mı seçmişti?

Koridorda kimse yoktu, ama karşımdaki kapı açıldı ve oryantasyonda gördüğüm siyah bir adam traşlı kafasını dışarı çıkardı, benimle aynı şeyi yapıyordu.

"Sende de bir tane var," diye fark ettim, elindeki zarfı gördüğümde kelimeler ağzımdan kaçtı.

"Evet," diye kabul etti, kaşlarını çatarak. "Bu da ne böyle?"

Koridorun sonunda hepimiz bir araya gelene kadar başka kapılar açıldı - ben, Byron, Honey, yan komşum, adının Rhona olduğunu sandığım kızıl saçlı bir kız ve Milani Hussain adında Pakistanlı bir kız. Hepimizin elinde aynı zarf vardı.

Byron, Honey'den bana bakarak, "Bu çok garip," dedi.

Zarfımın üzerindeki balmumu mührü açtım ama içindekileri okuyamadan Rhona -ya da adı her neyse- bir çığlık attı. "Partiye davet edildik."

Oh, neşe.

İçimi çektim, kapının pervazına yaslandım ve bundan kurtulabilmek için var olan tüm in- trovert tanrılara dua ettim. Öyle bir şansım yoktu. Honey'nin yüzüne bir kez baktığımda bizi göndereceğini biliyordum. Ayrıca, Ford'a geldikten kısa bir süre sonra cimri biri olarak göze çarpmak istemiyordum. Ortama karışmak en akıllıca hareketti.

Davetiyeyi okudum ve bir iniltiyi bastırdım. Daha da iyisi. Bu bir *kostüm* partisiydi ve ben tıp fakültesine kostüm getirmemiştim çünkü deli değildim.

"Seninle alışverişe gelmiyorum," dedi Byron, Honey daha ağzını açmadan. Bana baktı ve ekledi, "Bu sefer tek başınasın, Cat."

Büyüleyici.

Byron'ın şansına, alışveriş asla şikayet etmeyeceğim bir şeydi. Hepimiz odalarımıza çekildiğimizde, içime kapanık halime yönelik tehdide rağmen iyimserliğim geri geldi.

Yarın güzel bir gün olacaktı.

BU GECE CEHENNEM GIBI OLACAKTI.

Honey ve ben günü Ford's End köyünde kostüm satan tek dükkânda yer kapma yarışına girerek geçirmiştik; sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünen ve içinde kürekten ipe, rüzgâr çanından toptan Pepsi'ye, evcil hayvan malzemelerinden dostluk bilekliklerine kadar her türlü işe yarar ıvır zıvırın bulunduğu baş döndürücü bir oda koleksiyonu.

Honey, dışa dönük biri olmasına rağmen, Ford öğrencilerinin sardalye gibi tıkış tıkış olduğu kostüm bölümüne gitmek için sıkışık odalarda mücadele etmeye devam etti. Kaba hayvanlar gibi davranıyor, giysi raylarının üzerine çullanıyor, kalan iç organları kapıyor ve onları sahiplenici bir şekilde göğüslerine bastırıyorlardı. Oh, *onlar* mı dedim? *Biz* demek istedim, çünkü ben de aynı şeyi yaptım.

Benim bedenimde kalan ve cehennem gibi göğüslü olmayan tek kostüm yere kadar uzanan, ipekle bitişik, detaylı ama cızırtılı dantellerle kaplı bir elbiseydi. Onu umutsuzca kaptım ve arkadan sarkan garip dantel fırırının fırır değil de bir *peçe* olduğunu ancak tek, iyi kullanılmış check-out'un yanındaki insan kümesine katıldığımda fark ettim. Harika. Tıp fakültesindeki ilk partime gelin olarak gidiyordum.

"Ooooh," dedi Honey, heyecanla dans ederek bana katıldı. gözleri ve peşinden gelen yepyeni bir arkadaş.¹ "Bir gelinlik. Baban çok sevinecek."

Ona donuk bir bakış attım. "Ölümün gelini olarak gidiyorum."

Ya bu olacaktı ya da Frankenstein'ın gelini ve tüm yüzümü kaplayacak kadar yeşil göz farım yoktu.

"Ürpertici, bayıldım," dedi Honey'nin yeni arkadaşı, ağır dikdörtgen çerçeveli gözlüklerinin ardında parlak kehribar rengi gözleri, uzun kumral saçları ve şiddetle kırmızı bir palto, atkı ve şapka kombinasyonu olan bodur, bronz tenli bir kadın. Ruju da aynı sütun kutusu tonundaydı. "Bir zombi olarak gidiyorum." Kostümünü tel askısından tuttu ve çürümüş yeşil elbisesini salladı. "Ama tabii ki göğüs dekolteli, çünkü ben bir *kadınım* ve iki göğüs ucum da insanların gözüne batmadan bir kostüm giymem *mümkün* değil."

Homurdandım. Ondan hoşlanmıştım.

Tam gülümsemeye başlamıştım ki bir omuz omzuma çarparak beni kenara fırlattı ve porselen oyuncak ayılarla dolu bir rafa çarptım.

koi havuzuna o kadar sert girdim ki yan tarafımda bir acı patladı ve bir çığlık attım.

"Hey, dikkat et!" Honey hemen yanıma gelerek tersledi. Tırnakları kıpkırmızı olmuş bir elin ayağa kalkmama yardım ettiğini ve son altı aydır kesinlikle döndürülmemiş stoklara çarptığım paltomun üzerindeki tozu süpürdüğünü görünce şaşırdım.

"İyi misin?" diye mırıldandı gözlerimin içine bakarak.

Başımı salladım. "Teşekkürler..."

"Darya," diye ekledi. "Sen Cat'sin, değil mi? Kahvaltıda birlikte olduğun adam da Byron mıydı? Honey senden bahsediyordu."

"Biz buyuz," diye kabul ettim ve sert bir erkek sesi yükseldiğinde Honey'ye döndüm.

"Kiminle konuştuğunu biliyor musun, solucan? Ben Orwell Ford'um. Bu adanın sahibi benim. Yani ben geçmek istediğimde, sen lanet olası yoldan çekileceksin."

Honey omuzlarını dikleştirdi ama ona karşı koymadı. Sadece "Pislik" diye mırıldandı.

Tek kelime etmeden Darya ve ben Honey'nin yanında yer aldık ve kibirli piçle yüzleşirken duygularımdan hiçbirini yüzümden uzak tutmadım. Muhtemelen istediği her şeye sahipti çünkü süslü bir ismi ve sonsuz parası olan bir aileden geliyordu ve fena sayılmayacak bir görünüşü vardı. Kuzeninin uzun boylu, esmer, yakışıklı havası yoktu ve küçümsemesi onu çirkinleştiriyordu ama tipini biliyordum. Kendini beğenmiş, üstünlük taslayan, zalim.

Arkadaşınla alay ettiğine pişman et onu. Onun tipini biliyorsun. Onun gibi erkeklerin kontrol edilmezse ne kadar zarar verebileceğini biliyorsun.

"Duymamış olabileceğin bir şey var," dedim ağzımı kapatmadan, öfke, harekete geçmeden önce gerçekten düşünmüş olsaydım ortaya çıkabilecek endişenin önüne geçti. "Buna kuyruk deniyor. Google'da aramak için biraz zamana ihtiyacın var mı? Ben beklerim."

Orwell güldü, her nasılsa hala küçümsemeyi başarıyordu. "Sen de kimsin lan?"

"Kuyrukta bekleyen ve üzerine yürünmeyecek biri." Benim de havalı bir ismim ve param vardı ve onun gibi dünyayı zorbalıkla yönetebileceğini sanan adamlardan *bıkmıştım*. Anılar gözümün önünden geçti ama onları ittim, bir kez olsun zihnime boyun eğdirmek için savaşıcağ kadar öfkeliydim.

Uzun bir kol Orwell'in omzundan sarktı ve Duncan Ford gölgelerin arasından çıkan bir film yıldızı gibi belirdi, megawatt gülümsemesi midemi bulandırdı.

"Daha dönem başlamadan düşman kazanmayalım, olur mu Orly?" Ford bana, Honey'e ve Darya'ya güzel bir gülümseme fırlattı. "Tanıştığımıza memnun oldum hanımlar."

Orwell'i uzaklaştırmadan önce gülümsemesi biraz fazla uzun sürdü, gözleri rahat edemeyeceğim kadar uzun süre benim üzerimde kaldı. Yine de ikisinin de sıranın en önüne geçtiği gerçeğini gözden kaçırmadım. Duncan, Orwell'in beceriksizce başarmaya çalıştığı şeyi yapmakta ustaydı.

Ve Orwell'in *beni* lanet olası bir rafa itmesine rağmen ikisinin de bizi unutmayacağı hissine kapıldım. "Harika," diye mırıldandım, gelinliğimin hâlâ sağlam olup olmadığını kontrol ederken. "Lanet partiyi düzenleyen adamı kızdırdım. Bu gece harika olacak."

BEŞİNCİ BÖLÜM

KEDİ

"S Yine de," diye homurdandı Byron, makyajımı yaparken itiraz ediyor ve sürekli şikâyet ediyordu. Honey saçını düzeltmesi gerektiği için yardım etmeyi açıkça reddetmişti, ve siyah sprey sıkarak siyah kedi Hal- loween kostümünü tam olarak elde etti. Bu da bana ve Byron'a yüzüme nasıl kurukafa boyayacağımı bulmaya çalışmak kaldı.

"Kıpırdamadan duruyorum," diye karşılık verdim, ağırlığımı ayarlayarak. Byron yanağımın çukuruna uzun bir beyaz boya darbesi atıp diğer tarafa da aynısını yaparken ipek olmayan boyanın hışırtısı bacaklarımı okşadı.

"İşte," dedi, yaptığı işi takdir etmek için geri çekildi. "Hayır bekle, bir saniye." Gözlerini kısarken dili dışarı çıktı ve boynumdan göğsüme doğru daha fazla beyaz boya sürdü. "Artık işin bitti. Harika görünüyorsun, Cat."

Masamın üzerine astığım aynaya baktım ve sııttım. Hey, gerçekten de fena görünüyordum. Gölgeler ve vurgularla gerçekten iyi bir iş çıkarmış, yanaklarımın cılızlığını ortaya çıkararak iskelet gibi görünmemi sağlamış, beyaz boya ürkütücü görünmeyene kadar ayrıntılar eklemişti - sadece aynı anda hem korkutucu hem de güzel.

"Seni gerçekten seviyorum, By," dedim ve ona şiddetle sarıldım.

"Şimdi peruğunu nereye koydun? Şekillendirmene yardım edeyim."

Aramızda, kara kedi (seksi), erkek vampir (huysuz) ve ölüm gelini (Honey'nin Converse'lerim yerine giydirdiği platformlarla yürümeye çalışırken kaşlarımı çatıyordum) gibi çok çekici bir üçlü oluşturuyorduk.

Parti, parkın tam karşısındaki, üçüncü sınıfların küçük yatakhane odaları yerine büyük, lüks yatak odalarına sahip kendi evlerinin bulunduğu gri tuğlalı binada düzenleniyordu. Ve keşfettiğim kadarıyla Ford ailesine birinci sınıfta bile yaşama ayrıcalığı tanınmıştı. Adı Ford Evi'ydi, bu yüzden mantıklı olduğunu düşündüm. Ayrıcalıklı piçler.

"Vazgeçmek için son şansın," diye iç geçirdi Byron, bir asırdır kaybettiği aşkının yasını tutan bir vampir gibi yanımdaki patikada sinsice ilerlerken. "Odalarımıza geri dönebiliriz, kimse fark etmez."

Honey, "Birisi yapacak," diye karşı çıktı. "Bu iyi bir ilk izlenim bırakmak için en iyi şansımız. Eve dönmek bizi züppe gibi gösterir."

"Haklı," dedim isteksizce. Elimi uzattım, serçe parmağımı uzatmıştım. *İçe dönükler birleşin.* Yüzü yumuşadı ve serçe parmağını benimkiyle birleştirerek üç katlı eve daha az düşmanca bakmaya başladı.

Tirizli pencereleri, sivri kemerleri ve ağır Gotik mimarisiyle çok hoş bir binaydı. Çatıda çömelmiş, vitraylı ön kapıya giden yolda yürümemizi izleyen bir gar- goyle olmamasına şaşırmıştım.

Gökyüzünde şiddetli bir kavis çizen şimşek Ford House'u bir anlığına keskin ve acımasız bir ışığa boğduğunda Byron irkilerek kolumu tuttu. Kapının eşiğine bırakılmış boş plastik bardaklara ve birinin çoktan içine düşüp acınacak bir şekilde eğri büğrü bıraktığı budama çalılarına takıldı. Görünüşe göre parti biz gelmeden önce başlamıştı. Bu iyiydi -sarhoş insanlar daha az dikkat ediyordu- ve kötüydü -sarhoş insanlar hem sarhoş hem de insandı ve ben ikisinden de hoşlanmıyordum.

"İşte, işte." Sırtını okşadım. "Seni koruyacağım."

Homurdandı, beni bıraktı ve gökyüzüne asık suratlı bir bakış fırlattı. "Neden her zaman yağmur yağıyor?"

"İrlanda ile İskoçya arasında bir adadayız," diye işaret etti Honey, gülümserken yanaklarındaki bıyıklar kıvrılıyordu.

Kemik kremalı kapı açılıp Donne kılığına girmiş Alastor Carmichael dışarı tükürdüğünde gülümsemesi birkaç derece arttı

Darko tavşan, tavşan kafası umursamaz bir elden sallanıyordu.
Alastor kusmuğunu çimlere ve çoktan mahvolduğu belli olan
orantısız çalıya p ü s k ü r t t ü ğ ü n d e patıkada durdum. Zavallı
küçük fidan. Bir şeyin daha kötü bir gün geçirdiğini bilmek
rahatlatıcıydı.

benden daha fazla.

Byron burnunu kırıştırarak, "Çok hoş," dedi.

Açık kapıdan panellerle kaplı koridora baktım, biraz önce
boğuk olan müzik şimdi cayır cayır yanıyor, Dua Lipa remiksinin
gümbür gümbür basları kanımı aynı ritimde zıplatıyordu. Müziği
severdim ama partileri daha az severdim. Şansıma, alkol çoğu şeyi
düzeltiyordu ve ailesi lanet bir *adaya* sahip olan bir adamın
düzenlediği bir kardeşlik partisinde alkolün daha az akması
garantiydi.

Gri tuğlalı eve girip kendi isteğimle içki, parfüm ve kusmuk
karışımı bir ortama girmek duyularıma tam bir saldırıydı. Burada ne
işim vardı?

Honey'nin pembe saç tebeşirine bulanmış uzun fildişi peruklu bir
elbise?¹

Byron ve ben, Honey yanımızdan hızla geçip koridorun
sonundaki mutfakta gözden kaybolduğunda aniden durduk.

"O... değil mi?" Mırıldandım, kaşlarım çatılmıştı.

Her daim güneşli arkadaşımız elinde bir bardak suyla belirip
yanımızdan geçerek dışarı çıktığında Byron, "Oh, öyle," diye itiraz
etti.

"Adamı neredeyse hiç tanımıyor," diye homurdandım. "Eğer
geniş omuzlar ve güzel bir gülümseme yüzünden aklımı
kaybedersem, bana söz ver, aklımı başıma getir."

Mutfağa girip etkileyici bir plastik bardak kulesinin yanındaki
bira fiçisine doğru ilerlerken elini kalbinin üzerine koyarak, "Seni
aklını başına getireceğime söz veriyorum," diye yemin etti.

"Vay anasını Cactus," diye bağırdı gürültülü bir erkek sesi
koridorda. "Memelerin var."

"Bana Kaktüs deme." Konuşan adama - hayalet avcısı kılığındaki
Alman adam Mason Lindgren'e - sertçe kaşlarımı çattım, sonra da
yiyecek bulmak için mutfağa döndüm. En iyisi onları ilgi
göstermeye teşvik etmemekti. Köpek eğitiminde kullanılan
tekniklerin aynısı üniversiteli çocuklara da uygulanabilirdi ama
kimseyi ödül mamasıyla iyi davranışa teşvik etmeme imkân yoktu.

Kaktüs Bengal Kaplanı Wallison. Müthiş bir isimdi. Ve *Joy*,
burada birinin öğrenci kayıtlarına erişimi varmış gibi görünüyordu.
Bu üniversitede, bu öğrencilerle hiç de şaşırtıcı değil.

Yüzünü kır ki bir daha adını ağzına alamazın, diye fısıldadı karanlık bir dürtü bana, çıplak omuzlarımı titreten bir ürperti. Ona kendi dişlerini yuttur. Yüzü maviye dönene kadar durma.

Tedirginliğimi bastırdım ve o sesi her zaman duymazdan geldiğim gibi duymazdan geldim.

Üç yıl önceki Haziran hariç. Sadece üç kişi biliyordu. Başka hiç kimse bilemezdi.

Byron, daha önce söylediği bir şeyi tekrarlayan biri edasıyla, "Cat," dedi.

"Özür dilerim," diye iç geçirdim ve bardağı alıp uzun bir yudum aldım. Ucuz tadı karşısında irkilmeyi bekledim ama lanet olsun ki bu iyi bir şeydi.

"Merak etme," diye yatıştırdı By, omzumu sıkarak. "*O kadar da dışarıda değiller.*"

Harika, şimdi elbisenin omzu açık yakasının acı verici bir şekilde farkındaydım, bu da başlangıçta beklediğimden daha göğüslü olduğu ortaya çıktı. Aşağıya bakmama bile gerek yoktu. Tam *oradaydılar*, dolgun ve kıvrımlı ve korkunç bir şekilde sergileniyorlardı.

"Çünkü beni seviyorsun, lütfen doğruyu söyle," dedim mutfağa göz gezdirip sadece birkaç kişiyi tanıyarak.

"Tam önümdeler ve onlara bakmaktan kendimi alamıyorum," diye ağzından kaçırdı By- ron. "Ve ben kızlardan hoşlanmam bile. Bu gece çılgınca sayıda arkadaş edinmek üzeresin."

Mermer tezgâha yaslanarak inledim. "İki arkadaşım var ve bu fazlasıyla yeterli."

"Hey." Son tekrar işaretimi duymadığı belli olan uzun boylu, kızıl saçlı bir adam bana kazanan bir gülümseme verdi. "Ben Eddard. Kıyafetine *bayıldım*. İskelet gelin. Çok seksi."

Bir seçim yapmak için bir saniyem vardı ve en iyi arkadaşımı otobüsün altına atmaya ve daha sonra intikam almamasını ummaya karar verdim.

"Ah, teşekkürler!" Doğallığa yakın olmayan tatlı bir sesle söyledim. "Kocam seçmeme yardım etti." By- ron'a kirpiklerimi kırıştırdım ve ellerimizi birleştirmek için uzandım.

Eddard çok çabuk ortadan kayboldu. Bir mazeret bile bildirmedi. Homurdandım.

"Az önce bir sikik oğlan çetelesi tutmaya karar verdim. Gecenin sonuna kadar kaç tanesini engelleyebileceğimi düşünüyorsun?"

Byron bir kaşını kaldırarak birleşen ellerimizi kaldırdı. "Bir koca kullanmadan onları engelleyebilir misin? Bu gece bazı insanlarla konuşmak istiyorum, teşekkürler."

Sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona baktım.

"Sadece ateşliyse," diye ekledi.

"Tabii ki." Söylemeye gerek yoktu.

"Ve soruna cevap vermek gerekirse, en az on, belki de yirmi."

By-ron göz kırptı. "Ve bak, işte bir sonraki."

Odanın diğer ucundan bana bakan kısa boylu, sarışın 'büyücüye' bakarak inledim. Ben arkama dönüp baktığımda Byron ortadan kaybolmuştu. Sinsi piç.

İçine kapanıkların birleşmesi için çok fazla.

ALTINCI BÖLÜM

ÖLÜM

T Burada bir huzursuzluk vardı, tıpkı genellikle hareketsiz olan bir keman telindeki titreme gibi. Sonsuz sessizliğin olduğu bir yerde yumuşak bir uğultu.

Gözlerimi cumbalı pencereden dışarıya, kale arazisine diktim ve kulaklarımı yersiz bir şey var mı diye zorladım. Mis- ery'nin çayır köpeğinin yeni temizlenmiş yaldızlı muhafazasında *havlamasından* başka bir şey yoktu.

Bazen o yaratığa biraz fazla dokunduğumu, biraz ölüm büyüsü yaptığımı ve her sabah kötü uyuduğumda beni uyandıran uğultudan kurtulduğumu hayal ederdim. Bu boş bir tehditti; Miz'i ona zarar veremeyecek kadar çok seviyordum. Ayrıca bazı günler Tor ve ben ona ulaşamadığımızda akıl sağlığını bir arada tutan tek şey oydu.

Gözlerimi ovuşturdum ve bu sıkıntının halüsinasyon olup olmadığını merak ettim. Belki de Ölüm'ün rolü beni sonunda deliliğe sürüklemişti. Ya da belki uykusuzluk ve yorgunluk. Ama hâlâ *hissedebiliyordum* - titreme, sarsıntı, alarm.

Şu anda başka bir yerde, çok yukarıda bir şeyler oluyordu. Ve anlaşılmaz bir nedenden ötürü bu şey buraya, ölüm tanrılarının bölgesine kadar uzanıyordu.

Yastıklı pencere koltuğundan k a l k t ı m , sihrimi dünyaya gönderdim, aradım, aradım ve durakladım.

Üst katta Misery'nin çayır köpeği yine havlıyordu ama ipin ucunda biri çığlık atıyordu. Birden fazla kişi.

Ve birçoğu ölecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

KEDİ

I Ama sonuncusu Cillian Murphy tarzında ateşliydi, bu yüzden numarasını almıştım. Onu aramayacaktım ama bunu bilmesine gerek yoktu.¹

Honey, Bay Broad Shoulders 2024 ile sohbet ediyordu, ben de oturma odasının duvarına yaslanıp insanları izlemek için bir yer buldum. Dylan Ford doğal olarak ilgi odağıydı. Yakışıklılığı ve aşırı parasıyla hem erkekler hem de kadınlar ona yapışmış, geleceğin milyarderini tavlama için baştan çıkarıcı gülümsemeler atıyorlardı. Onları suçlayamam. Ford's End Tıp Okulu'nda sahip olunması gereken güçlü bir müttefikti. Kendini Beğenmiş Aptallar, Endişe Verici Derecede Sosyal En İyi Arkadaşlar ve Yerel Hayvan Barınağında Olmayı Tercih Eden İçedönükler için Bir kardeşlik partisinde.²

Düşman olmaktansa dost olmak daha iyidir. Ford'larla daha önce konuşmamalıydım, ama bundan pişmanlık duymayı kendime yediremedim. Güçlü ailelerden gelen güçlü adamlar tarafından ezilmekten bıkmıştım. Sadece kendimi hedef haline getirmediğimi ya da daha kötüsü Honey ve By'ı hedef haline getirmediğimi umuyordum.

Meyveli votka ve kim bilir daha nelerle dolu kırmızı bir fincandan yudumladım.

-Bira bir saat önce bitti ve gözüm Honey ile Alastor'un üzerindeydi. İyi görünüyordu, ama bütün sürüngenler başta iyi görünmez mi? Kanepede dillerini birbirlerinin boğazına sokmaya karar verdiklerinde bakışlarımı kaçırdım. Honey için iyi oldu. Ben sıkılmışım.

Kostümlerimizi aldığımız birçok odadan oluşan dükkân tüm stoğunu satmış olmalıydı çünkü sadece son on dakika içinde aynı uzun, siyah pelerini giymiş ve kapüşonları açık dört kişi gördüm. Belki de hepsi Azrail olarak gelmiş ve tırpanlarını trajik bir şekilde yanlış yere koymuşlardı. Belki de "Hot" filmindeki ürkütücü tarikat gibi giyinmişlerdi.

Fuzz.³

"Cat," dedi Byron, elinde yarısı boş bir fincanla yanımdaki duvara yayılırken bilgece bir baş hareketiyle. "Görüyorum ki göğüslerin hâlâ yerinde."

"Öyleler," diye kabul ettim. "Neyse ki tüm bakışlar onları bedenimden söküp atmadı."

"Senin adına sevindim."

Bu sefer *ona* bilgece bir baş selamı verdim. Müzik birkaç desibel yükseldiğinde ikimiz de şaşkınlıkla sıçradık.

"Özür dilerim, özür dilerim!" diye bağırdı biri. Mason Lindgren. "Yanlış yol."

"Bana onun..." demek üzere olmadığını söyle. Byron güldü, gözleri biraz parlak, yanakları biraz kırmızıydı. Ayrıca çenesinde bir ruj lekesi vardı, nezaketen işaret etmedim.

Antreden içi boş bir tahta sesi geldi ve ardından Lindgren elinde bir gitarla odayı geçiyordu. İçimden bir kahkaha patladı, sarhoşluğun verdiği gürültüyle. "Öyle. Gerçekten öyle."

Byron gözünün kenarındaki bir damla yaş sildi. "Lütfen Wonderwall ol. Lütfen hayata gelen bir meme ol. Evren, senden asla çok şey istemedim, sadece bana bu tek şeyi ver."

"İmkânı yok." Başımı salladım, uzun beyaz peruk yanaklarıma yapışmış, yapış yapıştı. Başımın altı kaşınıyordu; bir içki daha içsem muhtemelen iğnelerini söküp atacaktım, sırf kafa derim nefes alsın diye.

Mason çalmaya başladığında Byron ve ben nefeslerimizi tuttuk ve Wonderwall'un ilk akorları değil de...

"*Don't Look Back In Anger*," diye bağırdım, Byron'ın elini tuttum, sevincimi kontrol edemiyordum. "Aman Tanrım, aman Tanrım."

"Bu gerçek," diye ağlayarak güldü. Kolumu tuttu ve bilinmeyen sarhoş bir nedenden dolayı ikimiz de yere ktk, çok fazla güldüğümüz için nefes nefese kaldık. "Eski kardeşlik partisi efsanesi *gerçek*."

Başımı onun sıcak omzuna koydum ve karnım ağrıyana kadar güldüm ve bu bana iyi geldi. Yeni bir yerde, kuralları, beklentileri ve kalıpları bilmediğim bir yerde yeniden başlamanın tüm stresi ve endişeleri... hepsi kakhahanın arkasına süpürüldü.

Uzun boylu, kapüşonlu kişi - ya bir erkek ya da Gwendoline Christie - pencereden dışarı bakmak için sehpanın etrafında yürürken bir başka siyah pelerin ayak bileklerime sürtünerek geçti. Kalamda bir şey vızıldadı ve sıçradım.

"Bir partiye vibratör m getirdin?" Byron'a kaşlarım atık bir şekilde sordum.

"O benim telefonum," dedi hıçkırık kakhahaları arasında. "*ekil*, omzun nmdeyken ona ulaşamıyorum."

Kıkırdayarak homurdandım. "O benim omzum değil, By." "Oh, Tanrım. Çok yumuşak. Neden yumuşak?"

Lindgren son nakaratı söylerken cebinden telefonunu çıkarabilmesi için arkasına yaslanarak "Nemlendirici," dedim.

"Nemlendirilmiş göğüslerini kendine sakla, Wallison." Byron telefonuna baktı, gözlerini kısararak mesaja baktı ve yüzündeki gülümseme komik bir hızla kayboldu.

"Sorun nedir?" Byron'ın lacivert gözlerinden döküldüğünü gördüğüm dehşet karşısında hıçkırarak sordum.

Telefonu çaldı, tiz bir ses Lindgren'in mırıltısını kısa süreliğine bastırdı ve arkadaşım irkildi.

"By," diye nefes aldım. "Beni korkutuyorsun. Neyin var?"

Boğazı düğümlendi. Telefonu benden uzaklaştırdı ve ayağa fırladı. Elleri titriyordu. "Ben Sterling."

Kız kardeşi. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır." Ayağa fırladı, sallanırken duvara tutundu ve ben de aceleyle onu takip ettim, ona uzandım. "Onunla konuşmam gerek. Döndüğümde sana her şeyi anlatacağım. Burada kal, Honey'e göz kulak ol ve o adamın ondan faydalanmamasını sağla."

"By," diye zayıf bir sesle yakındım ama odadan çıkıp başka bir siyah cüppeli fiğrn omzunu kontrol ettiğinde itiraz etmedim. "Harika bir kıyafet," dedim cppeliye, sinirli ruh halim ve endişem dışa vuruyordu. "*ok yaratıcı*."

Kapüşon döndü, içerisi herhangi bir yüz hatlarını göremeyecek kadar karanlıktı, ama büyük ihtimalle bana bir an fazla uzun baktılar çünkü Ağırlaşan Göğüs'ü süzüyorlardı.

"Gözlerim buraya kadar geldi," dedim biraz geveleyerek. Meyveli votkanın biradan daha güçlü bir etkisi olduğu ortaya çıktı.

Cübbeli cevap vermedi, bu biraz kaba olsa da iyiydi. Arkalarından orta parmağımı uzattım ve pelerinli pisliğin odanın öbür ucuna geçip Mason Lindgren'in omuzlarına sarılmak üzereymiş gibi yapışmasını izledim. Bunun yerine, bu odayı evin geri kalanına bağlayan birçok kapıdan *daha fazla* kukuletalı figür ortaya çıktığında kalbim kaburgalarımın doğru sıçradı. Şimdi *beş* kişiydiler, bu gece gördüğüm herkes bir odada toplanmıştı.

"Tatlım," diye seslendim, tam olarak emin olmadığım bir nedenle kalp atışlarım üç katına çıkmıştı. Ama bunun nasıl sonlanacağını bilecek kadar korku filmi izlemiştim ve her ne boktan bir inisiyasyon yaşanacaksa orada kalmaya hevesli değildim. Belli ki Ford, hayvan kurban etmenin ve ilahi söylemenin moda olduğu üniversitelerden biriydi ama ben pas geçecektim.

Cüppeli figürlerden oluşan grubun arasından sıyrılıp Honey'ye doğru ilerledim.

"Tuhaf şey," dedim ona, Alastor'un omzundan tutup arkadaşımın üzerinden çekerek.

"Ne oluyor lan?" diye tükürdü, yüzünde kötü bir ifade vardı.

"Lanet olası ürkütücü tarikat." İşaret ettim ve Honey'in kolunu tuttum, onu kanepeden kaldırdım ve bana doğru sallandığında yüzümü buruşturdum. Lindgren'in feryadı aniden kesilip yerini alçak sesle tekrarlanan bir ilahiye bıraktığında tüylerim diken diken oldu. "Gidiyoruz," dedim arkadaşımın, "Carmichael'a veda et."

Honey kirpiklerini Alastor'a doğru kırıştıtararak, "Hoşça kal bebeğim," dedi.

Bizi kapıya doğru acele ettirdim, ama biz kapıya ulaşmadan - ya da bunun berbat boyutlarda bir kabul töreni olacağını fark edecek kadar ayık olan diğer üç kişi de oraya ulaşmadan- tüm kapılar çarparak kapandı.

Tezahüratların sesi yükseldi.

Hay sikeyim. Tamamen kızmış mıydım yoksa duvarlardan kan mı damlıyordu?

"Tatlım, bana bunu gördüğünü söyle," diye fısıldadım, her tarafım buz kesmişti. Kapıların kendiliğinden kapandığı gerçeğini işleyerek paniklediğimde donmuş bir şekilde havada asılı kaldık.

"*Ne oluyor lan?*" diye bağırdı biri, hem sarhoşluktan hem de panikten yüksek sesle. "Duvarlar kanıyor."

Harika. Harika. Halüsinasyon görmüyordum. Duvarlar gerçekten de kalın, yapışkan kanla dolup taşıyor, tavandan bize doğru damlıyordu.

Odaya bakarken soğuk sırtımdan aşağı süzülüyordu, Honey'i umutsuzca sıkıca kavradığım kollarım titriyordu. Odanın ortasında, parke zeminde kırmızı bir daire kendini yakıyor, sadece ahşabı dağlamakla kalmıyor, daha da yükseliyordu. Alevler. Bu bir kabul töreninden çok daha kötüydü.

Bunu nasıl yapıyorlardı? SFX olmalı. Biri film setinde çalışıyordu ve malzemeleri mi çalmışlardı? Duvarlar nasıl *kanıyordu*?

Bir adım daha geri çekildim, kahve masası alevler içinde kaldığında iniltimi bastıramadım. Bir an her şey yolundaydı, sonra alev alev yanmaya başladı, alev çubuğu görünmüyordu. Sanki... sanki sihir gibiydi. Ama sihir diye bir şey yoktu. Kanayan duvarlar yoktu. Bu büyük, elab- orate bir şakaydı. Öyle olmalıydı.

Sehpanın yanındaki pahalı halının üzerine yayılmış, gözleri kocaman ve yüzü dehşet içinde kasılmış olan Mason Lindgren'di. On yaş daha yaşlı görünüyordu. Taş kesilmiş, teni dehşetten ağarmış görünüyordu. Ne görmüştü? Cüppeli figürler ne *yapmıştı*?

"Ona ne yapıyorsun?" diye başka biri bağırdı; odası benimkinin karşısındaydı ve adı kesinlikle Rhona *değildi*. Seksi bir korsan gibi giyinmiş, gözlerinde öfkeyle koğuşa doğru ilerlerken gözlerim ona kaydı. "Hey, tarikat pislikleri. Ne halt ediyorsunuz-"

Cüppeli figürlerden biri ona soluk tek bir parmak ucunu uzattığında bir çığlıkla geriye düştü. Rone, elini başına bastırmış ve gözlerinde dehşet parıldarken, yanmayan ateş yerine doğru yayıldı.

"Dur," diye nefes nefese kaldı. "Lütfen dur. Özür dilerim, lanet olsun, bunu yapma-"

Ne kadar berbat durumda olduğumuzu anlayamayacak kadar sarhoş olan Honey'i daha sıkı kavradım ve kapıya doğru döndüm. Orada zaten insanlar vardı, kolu çekiştiriyorlardı. Ben izlerken, Duncan Ford önce omzuyla kendini kapının içine attı ama kapı sıkıca tutundu. Kapıyı her kim kapattıysa dışarıda olmalı ve kilitli kaldığından emin olmalıydı. Her ne kadar tüm

kapılar aynı anda çarparak kapanmıştı. Bunun geleneksel bir açıklaması olmalıydı. Bu bir eşek şakasıydı. Değil-

Mason çığlık atmaya başladığında sarhoş, ayık ve aradaki her şey hepimiz irkildik.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KEDİ

T Odada beş cüppeli psikopat ve yirmi bir kişi vardı ama bu piçlerle savaşıma umudu, Rone ve Lindgren'e çılgılık attırmak için yaptıkları her şeyle birlikte yok oldu. Bu korkunçtu. müthiş, çılgınlıkları yüksek ve delici, tam göğsüme ulaşıyor ve kalbimi hoplatıyordu. Arkamızda Duncan Ford kendini tekrar tekrar kapıya attı, çaresizliği artıyordu.

"Şimdi beni dinle!" dedi kuzeni, halıyı yakan ateş çemberinin etrafına daire şeklinde dizilmiş beş pelerine ve ortasındaki Mason'a bakarak, gözlerini hiçbir şeye dikmeden acı acı bağıırıyordu.

Cüppeli farklı bir figür elini kaldırarak bronzlaşmış parmağıyla Orwell'i işaret ederken, Orwell onlara doğru şok edici bir kararlılıkla ilerliyordu.

Patlıcan emojisi gibi giyinmiş biri.¹ Pelerinin içinden cumbayı görebildiğime yemin edebilirdim ama göz açıp kapayıncaya kadar kaskatı kesilmişlerdi. Or- well kan donduran bir çılgılla dizlerinin üzerine çöktüğünde odaya şaşkın bir sessizlik çöktü.

"Orly!" Ford bağıırarak odanın öbür ucuna, kuzeninin yanına atladı ve cüppeli figürlere ölümcül bir şekilde baktı.

Bu sefer daha şiddetli, daha yüksek sesle.

"Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız," diye fısıldadım Honey'ye. Duncan beni duyarak başını kaldırdı ve aramızdan garip bir anlayış geçti. Muhtemelen birbirimizden nefret ediyorduk ama şu anda odadaki çok az sayıdaki ayık insandan ikisiydik ve bu da bizi müttefik yapıyordu. "Bu senin lanet olası partin," diye tısladım ona.

"Bu değil." Adamın yakışıklı yüzü öfkeyle buruşmuştu ve korkusunu zorlukla gizliyordu. "Hadi Orly, ayağa kalk." Ellerini kuzeninin kollarının altına soktu ama Orwell başını geriye atıp daha yüksek sesle çığlık attı.

Sertçe yutkundum, tüm vücudum buz kesmişti. Duncan kendini defalarca kapıya atmıştı ama kapı yerinden oynamamıştı. Ve altı adım ötede, beş cüppeli kaçık daha yüksek sesle bağıyor, Latince gibi, lanet gibi, izledikten sonra kâbus gördüğüm her korku filmi gibi bir şeyler söylüyordu.

Biri bana doğru tökezledi ve öyle bir irkildim ki Bal neredeyse kollarımdan kayıp düşüyordu. Palyaço kostümü giymiş kırmızı suratlı bir adam ayaklarının üzerinde sallanıyordu, gözleri parlıyordu. "Vay, kahretsin, memeler."

"Vay, lanet *olsun, kurban tarikatı boku,*" diye tısladım ona, omzumla iterek uzaklaştırdım onu, Honey'i bana karşı bir kalkan gibi kendime çektim. Ne yapacağımı, nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

"Kapıları açın sizi ucubeler!" diye bağırdı Milani Hussain adında bir kız, elindeki şarap kadehini cüppeli figürlerin oluşturduğu çembere doğru fırlatarak. Bardak en uzun olanın gövdesine çarptı ve yere düşerek paramparça oldu. "Cosplay saçmalıklarınızı çizgi roman fuarına saklayın."

Bu sefer figürler dönmedi, kimse ona tehditkâr bir yüzgeç doğrultmadı ve o da yere düşmedi. Çünkü avazları çıktığı kadar bağıyorlardı, Latince hızlı ve çılgınca bir akış halinde akıyor ve beni buz gibi yapıyordu. Duncan Orwell'i duvara yaslamış ve kendini tekrar kapıya atmıştı, Alastor Carmichael da hemen yanındaydı ve isimlerini bilmediğim üç adam daha vardı - onlara kostümlerinden dolayı Batman, Mario ve Vagina diyeceğiz.

Lütfen, lütfen açın...

Kalbim kaburgalarımın çıkacak kadar hızlı atana kadar üç katına çıktı, ama gözlerimi kapıdan ayırmadım, umut ettim, dua ettim...

Honey'i Orwell Ford'un yanına oturtup kendimi de kapıya atmak üzereydim ki Batman öne atıldı, kapı bir anda açıldığında momentum onu fuayenin zeminine taşıdı.

Kapıya doğru uçtum, yirmi bir paniklemiş insan aynı anda çıkışa doğru hareket ederken kollarım ve dirseklerim benimkilere sürtündü ama kapıya ulaşamadık bile.

Kan kokusu yükseldi ve tüm bu kaosu içinde ayırt edilmesi imkânsız bir ses daha ilahilere katıldı. Yakınımdaki insanlardan biri değildi, ama bizimle birlikte olan tıp öğrencilerinden biri olmalıydı. Ne oluyor lan?

Duncan geri sıçradı, yüzü özellikle solgun, gözleri kocaman olmuştu. Kapı aralığından geri çekilirken yüzü tüm canlılığını yitirmiş, Honey'e çarpmış ama ondan kaçarken yılmamıştı.

Nefesim kesildi. Soğuk ve sert bir hava duvarı bizi geri iterken sessizliğin, ilahilerin yokluğunun farkına vardım. Ayaklarım cilalı zeminde kayıyordu, Honey'ninkiler de.

Ve odaya uzun boylu, heybetli, olağanüstü güzellikte bir kadın girdi, ayak sesleri gürültüyle yankılanıyordu. Başım ağrımadan, gözlerim yaşarmadan ve başka tarafa bakmak zorunda kalmadan önce ona sadece üç saniye bakabildim, ama altın rengi teni, zarif yüz hatları, kurumuş kan gibi koyu kırmızı tonunda beline kadar uzanan saçları ve iki farklı renkte -kemik beyazı ve mürekkep siyahı- gözleri görmek için yeterliydi. Beyaz gözünün irisinden yanağına doğru akan kan, şaşırtıcı güzelliğinin üzerindeki tek lekeydi.

Nefes nefese kaldım, boğuluyordum. Gözlerim, kadının koyu renk elbisesinin arkasında gotik bir tren gibi uzanan siyah dantelin olduğu yere sabitlendi. Honey'i titreyen kollarımın izin verdiği kadar sıkıca kavradım. Çok soğuk, çok sessiz, çok hareketsizdi. İçgüdülerim bana koştırmamı ve asla durmamamı söylüyordu.

"Aman Tanrım," dedi Honey, "Aman Tanrım, Aman Tanrım."

"Tanrıça, sevgilim," dedi kızıl saçlı kadın, sesinde titreyen gücü gizleyemeyen hafif bir gülümsemeyle. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir güç. Duvarları kanatan, bizi kapıdan geri iten, garip kadını bir miasma gibi kaplayan güçle aynıydı. Var olmayan bir güç. Gerçek olamazdı. Doğal güçlerle açıklanabilecek bir şey değildi, ley hatları, ince perdeler ya da Cadılar Bayramı gecesi musallat olan başka bir şey bile değildi. Bu... bu...

"Sihir," diye nefes aldı Duncan Ford.

Kadın ona gülümsedi, dudaklarının keskin kenarları yanaklarının içine doğru kıvrıldı. Bir anda Rone, Mason ve Orwell durdular.

Çılgılık atmaya başlayınca rahat bir nefes aldım ve hâlâ nefesinin altında panikle bir şeyler söyleyen Honey'yi susturdum.

Odadaki güç, yadsınamaz *büyü*, sin- gle bir kalp atışı gibi kabardı. Sanki cevap verircesine, yüksek sesli, donuk bir gümbürtü odada yankılandı. Numaramı almaya çalışan sarışın büyücü bir küfür savurup Rone'un yere yığıldığı yerde diz çöktüğünde irkildim. Artık şömineye yaslanmıyordu ama yere yayılmıştı, ağzı gevşekti.

"O-" Başını salladı, yüzündeki ağırtılmış korku, taktığı uzun gümüş peruk ve yıldızlarla süslü pelerinle birleşince komik bir hal aldı.

"Öldü," diye bitirdi korkunç kadın onun yerine. "Tabii ki ölü. Burada olduğumu nereden çıkardın?" Yumuşak bir kahkaha attı, çınlayan bir ses. "Müridim nerede? Öne gel."

Dondum kaldım, tırnaklarımı Honey'nin koluna geçirdim, Honey irkildi ve bana doğru kaçtı, kızıl saçlı adamın bakışları hepimizin üzerinden geçti, araştırdı, inceledi. Bakırımsı kan kokusunun daha da güçlendiğine, burnumdan boğazıma doğru süzüldüğüne yemin edebilirim.

Neden kimse bu kadına doğru koşmuyor, onu durdurmaya çalışmıyordu?

-Her ne yapıyorsa? İnsanlar cüppeli psikopatları alt etmeye çalışmıştı. Başarısız oldular ama yine de neden herkes olduğu yere yapışmış, o odada dolaşırken öylece *bakıyor*, başları bir kraliçenin önündeki tebaa gibi eğik duruyordu?

Düşünceli bir sesle ateş çemberinin içinden süzülmeden önce bizi inceledi. Alevler onu yakmadı, elbisesinin narin siyah dantelini bile delip geçmedi. O yanmamış dantelin görüntüsü bana bir darbe gibi çarptı. Büyü gerçektir. Tam önümde izliyordum ve alev geciktirici kumaş olabilirdi ama içten içe öyle olmadığını biliyordum. Tıpkı bunun tıp fakültesi için ürkütücü bir kabul töreni olmadığını bildiğim gibi. Daha büyüktü. Daha büyüktü.

Kendimizi neye bulaştırmıştık böyle? Nefesim kesildi ve hızlandı.

"Buradan çıkmalıyız," diye nefes aldı Milani Hussain, kızıl saçlı kadın yanan çemberin ortasında Mason Lindgren'in yanında dururken çaresizlik içinde kolumu tuttu. Rone gibi o da ölmüş müydü?

"Sen," diye nefes aldı kadın-tanrıça- Milani'ye bakarken yüzünü aydınlatan heyecanla. Dikkatimi çenesinde tuttum, daha yukarı bakmaya cesaret edemiyordum, ilkel dehşet beni onlardan uzaklaştırıyordu.

uyumsuz, kanayan gözler. "Kanında dehşet var. Kimin soyundan geliyorsun?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye soludu Milani, tırnaklarını koluna geçirerek. "Kim olduğunu ya da neler döndüğünü bilmiyorum ama ben bunun bir parçası değilim. Bu partiye sadece Duncan'ı sikmek için geldim, o yüzden beni bunun dışında say. Her ne ise artık."

"Sen benim müridim misin?" diye sordu korkunç kadın, sesindeki güçle hava titriyordu. Göğsüme baskı yaptı, ciğerlerimi hırıltı çıkana kadar ezdi.

"Hayır," diye fısıldadı Milani, kızıl saçlı kadın elini kaldırdığında çığlık attı, tıpkı şimdi dikkat çekici bir şekilde hareketsiz ve sessiz olan cüppeli figürlerin daha önce yaptığı gibi. Milani yanımdan uzaklaştı, yüksek topuklu ayakkabılarının ayak parmakları yerde sürükleniyordu. Güç gümbürdeyerek havada canlanırken, sahip olmanın yanlış olduğundan emin değildim. "Bırak beni," diye tısladı. "Lütfen, kimseye söylemeyeceğim."
_"

Kadın, Milani'nin yerde süzülüşünü izlerken başını eğerek, "Dehşet saçan bir çocuğun öğrencim olması faydalı olurdu," dedi. Odada keskin nefesler alınıyordu. İnsanlar konuşabilselerdi, seslerini küfür etmek, yalvarmak, dua etmek için kullanırlardı. Dudaklarım birbirine yapışmıştı. Donup kalmıştım, sessizdim.

"Ne yazık ki, düşmanlarım için çok faydalısınız."

"Sen de *kimsin* lan?" Milani, kendisini korkunç kadına doğru sürükleyen güce karşı koymaya çalışarak yüksek sesle talepte bulundu.

"Kabus, sevgilim. Ben Kabus'um."

Kanayan odaya bir sessizlik çöktü, ardından yakarışlar ve dualar iki kat daha yüksek sesle yeniden duyuldu. Kabus, iki gotik ebeveynin çocuklarına verdiği havalı bir isim gibi görünmüyordu; bir unvan, bir uyarı gibi hissettiriyordu. Sanki her gece terörü ve travmatik rüya, gücü kalp atışı gibi çarpan bu güzel kadından kaynaklanıyordu.

Milani sonunda kadınla dövüşecek kadar yaklaşmıştı. Kâbus'la. Ancak kolları görünmez bağlarla yanlarından kilitlenmişti ve Kâbus bir parmağını kaldırıp Milani'nin alnına bastırduğunda ve kızıdan diğer tüm sesleri bastıran uyumsuz, uluyan bir çığlık koptuğunda sadece işe yaramaz bir şekilde çırpınabilirdi.

Kâbus geri çekildiğinde, Milani'nin gözleri alnına döndü ve bacakları altından düştü. Daha önce olduğu gibi bir başka gümbürtü havayı, dünyanın atmosferini delip geçtiğinde çılgınca

nefes aldım. Ve anladım. Milani yere düştüğünde

Yerden gelen gmbrtnn onun öldüğü anlamına geldiğini ve Gece Kısrağı'nın gücünün her ölümle birlikte arttığını biliyordum.

ld. Tabii ki öldü. Burada olduğumu nereden çıkardın?

Ve hepimizin onun gücüyle kuşatılmasının da tek bir nedeni vardı: her birimizi öldürmeyi planlıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KEDİ

Nightmare, Milani'nin cesedinin üzerinden geçerek etrafındaki ateş hattına doğru ilerledi ve toplanan öğrencilere meraklı bir bakış attı. "Ölümün gelini nerede?"

Midem ayaklarıma kadar indi.

Bal'ı titreyen ellerimle kavradım ve mantıksız bir şekilde o ateş hattının, içine isteyerek girmiş olsa bile Kâbus'u bir şekilde tuzağa düşürmesini umdum.

Ben değil, ben değil, ben ölümün gelini değilim, lütfen başkasını kastet.

"İşte buradasın," dedi Kâbus, sesinde bir gülümsemeyle. Ona dünyanın en hızlı bakışını fırlattım ve ürkütücü gözlerini üzerimde bulduğumda sızlanmamı engelleyemedim. "Tamamen şanstı, farkında mısın? Gelinliği ve duvağı kim seçerse onun gelini olacaktı. Ama seni sevecek, gözlerinde ateş olan korkak küçük bir tavşanı. Evet, seni çok sevecek."

Başımı salladım ve hiç de olduğum yerde donup kalmadığımı fark ettim, sadece dehşete kapılmıştım. *Hayır*, demek istedim. *Hayır. Ben kimsenin gelini değilim, kimse beni sevmeyecek, hayır, çok teşekkür ederim.*

Bana gülümsediğini hissediyordum ama nefes alamıyordum, başımı kaldıramıyordum, titremek ve sarılmak dışında hiçbir şey yapamıyordum.

Birden öne atılıp, "Hey, benim kaltağım kimseyle evlenmez. Dev bir penisi olsa *bile*."

Dehşetten titriyordum, ellerim onu yakalamak için uzandı. Sanki bizim hareketimiz onları donmuş dehşetlerinden kurtarmış gibi, odadaki herkes ani bir hareket telaşına kapıldı ve kapıya doğru koşmaya başladı.

"Evet, korkularım, koşun. Kaçın ki kovalayabileyim." Kâbus ayakkabısını tekrar ateş hattına sürttü ve alevler yüzünü kapatacak kadar yükseldi. Bir ısı duvarı bize çarptı. Beş cüppeli figür tekrar ilahi söylemeye başladı.

Sonra ne olduğunu görmek için burada kalmadım. Hon- ey'i yakaladım, kan lekeli odadan dışarı ittim ve bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde koridora, iğrenç şanzımanın altına ve bahçeye doğru koştum. Boğuluyormuşum gibi hava emdim. Kulaklarım uğulduyordu. Hâlâ Gece Kısrağı'nın gücünün korkunç ağırlığını hissedebiliyordum, hâlâ kanın tadını alabiliyordum.

"Bu bir şakaydı, değil mi?" diye arkamızdan biri soluk soluğa bağırdı. "Bu gerçek değildi."

Bir pislik bizi öyle bir itti ki, kapının yanındaki fidana doğru yayıldım ve o kadar korkmuş, o kadar sarsılmışım ki, beyaz elbiseme bulaşan kustumuk umurunda değildi. Ya da Alastor Carmichael'ın kurtulmak için beni iterek yolumdan çekmeye çalışan bir pislik olması.

Honey beni ayağa kaldırdı, mavi gözleri kocaman ve cam gibiydi. "İyi misin?"

"Hayır," diye nefes aldım ama bizi patıkaya geri götürdüm ve kapıya doğru yönlendirdim. Tek çıkış yolu buradan geçiyordu ve tereddüt etmeye cesaret edemedim. Kâbus peşimize düşecek, bizi avlayacaktı. Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Gelinliği ve duvağı kim seçerse onun gelini olacaktı. Ama o seni sevecek. Gözlerinde ateş olan korkak küçük bir tavşan.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Uyuşmuş ayaklarım beni uzaklaştırırken Honey'e sıkıca sarıldım, bahçeyi Byron için taradım, arkadaşımın istikrarına ve güvencesine ihtiyaç duydum. O kadar ani bir sarılma isteği duydum ki gözlerim yandı.

"Buradan çıkmamız gerek," diye homurdandım, nefesimin kesilmesine, adrenalinin bacaklarım jöle gibi olana dek sistemimi sarsmasına aldırmadan. Çitin direğine tutundum ve sonra soytarılar, ölüm oruçluları ve seksi hemşirelerle çevrili kapıdan geçtik.

"Bu da *neydi* böyle?" Justin Merchant, Duncan'ı veba doktoru kıyafetinin önünden tutup kendine doğru çekti. Justin'in yumruğu bir anda Duncan'ın burnuna çarptı, kıkırdak çatırdadı. Gözlerimi odanın duvarlarını andıran fişkırان kana çevirdim.

"Onun müridi olduğunu biliyorum," diye yüzüne karşı hırladı Justin. "Bu senin partindi, tamamen senin fikrindi, çünkü *bizi kurban edecektin*."

Fedakârlık kelimesi tüylerimi diken diken etti ve Ford House'un önündeki patikadan geçip bizi eve götürecek parka doğru ilerlerken Honey'i yanımda daha sıkı tutarak ürperdim. Ama Kâbus, her kimse, tüm bunları Ford arazisinde yapmıştı. Güvenli bir yer var mıydı?

Tanrım, Mason Lindgren'i öldürdü. Ve Rone'u. Ve Orwell'i. Ve Milani.

"Onun müridi olacak biri varsa o da *sensin*, Merchant," diye tükürdü Duncan Ford, sesi kanla kalınlaşmıştı. "Herkes senin şeytana ve tüm o saçmalıklara takıntılı olduğunu biliyor-"

"Bak!" diye bağırdı biri ve tüm içgüdülerime rağmen Ford House'a doğru dönmekten kendimi alamadım. Bakışlarım camları kan kırmızısı parıldayan pencerelere gitti ama binanın etrafındaki sokakta dolaşan insan sayısına takıldı. O odada kapana kısılmış olan yirmi birimizden çok daha fazlası. Arkadaşlarına anlatacakları bir hikâye için can atan akbabalar ya da bizim gibi bu gece her ne halt oluyorsa ona kendini kaptırmış diğer insanlar.

"Bu da ne...?" diye nefes aldı palyaço kostümlü adam. "Neden... nefes alıyor?"

Kıpkırmızı ışık *zonkluyordu*, en az Kâbus'un etrafındaki güç kadar canlıydı. Parka doğru geri geri gittim, Honey'nin elini tuttum ve o kadar sıktım ki kemiklerini yeniden düzenlemiş olmalıyım. Denizden esen rüzgârın soğuğunu tenimde hissedemiyordum, artık alarm çığlıklarını ve spekülasyon mırıltılarını duyamıyordum. O kırmızı ışığın tenimi okşadığını hissettim, elle tutulur bir dokunuş gibiydi ve Honey'nin kaskatı kesilmesine bakılırsa o da bunu hissetmişti.

"*Kaçın!*" diye bağırdı biri. Belki de Duncan'dı, kırık burnu yüzünden sesi bozulmuştu.

Tökezleyerek bir adım geri attım ama çok geçti. Ford House'dan sanguine ışık patladı, her pencereden, kapıdan içeri girdi. Bu

Dokunduğu her Şeyi vermilyon kanın tonlarına boyadı. Ve hepimize dokundu, Milton Hall'un ve parkın bir kısmına sıçradı. Hiç kimse onun kanlı ışıltısından kurtulamadı ve ben bunun ışıktan çok daha fazlası olduğunu iliklerime kadar biliyordum, tıpkı o kadının insandan çok daha fazlası olması gibi.

Kıpkırmızı ışık üzerimden geçerken, Kabus'un boğucu sesini tekrar duydum.

Evet, seni çok sevecek.

ONUNCU BÖLÜM

KEDİ

M Byron'ın kapısını yumruklarken ellerim titriyor, kollarım kontrolsüzce titriyor ve dişlerim takırdamakla tehdit ediyordu.

Honey, gözleri cam gibi ve korkmuş bir şekilde odasına doğru tökezledi ve vücudundaki alkolü ve Kabus o kırmızı ışıkla her ne *yaptıysa* onu atmak için yatağına yığıldı. Farklı hissediyordum. Yanlış. Sanki parçalara ayrılmış ve tekrar bir araya getirilmiştim - en mükemmel şekilde, ancak kırık bir dişin sivri uçları gibi beni her zaman kemirecek hafif bir yanlış hizalama ile.

"Byron, lütfen kapıyı aç," diye boğuldum, kapıyı daha sert vurarak solgun elime baktım. Bu gece gördüklerimden sonra kan içinde olmalıydım, bana dokunan o kırmızı ışığın izlerini taşımalıydım ama elim partiye gitmeden önceki kadar normaldi.

"Ne?" Byron birkaç saniye sonra yüzünde sert bir çatık kaşla kapıyı açarak sordu.

Gözyaşlarına boğulmak istedim.

"Saat sabahın dördü Cat, uyumaya çalışıyorum," diye tersledi ve sesinin sertliğinden, her zamanki özeninden yoksunluğundan irkildim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, kanımda bir ateş kıvılcımı bile bulamayacak kadar kırılğan ve korkmuştum. Ona hemen karşılık vermeliydim.

ama enerjim yoktu.

Saat nasıl sabahın dördü oldu? Dersler yarın 12'de başlıyordu. Onları düşünmek bile beni yoruyordu.

"Bu gece bir şey oldu, sen partiden ayrıldıktan sonra," dedim zayıfça, titreyen dudaklarımı ince bir şekilde bastırarak.

"Evet, benim için de öyle," diye mırıldandı Byron, gözleri karanlık ve uzaktı. "Benim de uğraşacak yeterince derdim var Cat. Bu yarına kadar bekleyebilir mi?"

Koridorda bir adım daha geri çekildim. "Ne...?"

Onun nesi vardı? Benim huysuz ama sevgi dolu Byron'ım neredeydi? Ona *ihtiyacım* vardı, sarılmaya ihtiyacım vardı ama o ters ters bakıyor, öfkeli ve stresliydi ve bunun acısını neden benden çıkardığını anlamıyordum. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor, burnumun ucu karıncalanıyordu.

"Sterling hamile," diye iç geçirdi ve burnunun kenarını sıktı. "Patavatsızlık ettiğim için özür dilerim Cat, aklımda çok şey var."

"Doğru," dedim kısık bir sesle, on altı yaşında hamile kaldığı için ailesinin Sterling'i evlatlıktan reddedeceğini belli belirsiz fark ederek.

Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bunun için enerjim yoktu ve o bir pislikti, bu yüzden beni de bir pislik olmak için serbest bıraktı. Döndüm ve bir veda bile etmeden uzaklaştım ve daha önce hissettiğimi hatırladığımdan daha yalnız hissederek odama yığıldım. Dün geceden bile çok daha yalnızdım, dünyam sona eriyormuş gibi hissediyordum.

Kapıyı kapattım, kilidin yerine oturduğundan emin oldum ve solar pleksusumun arkasında kabaran hıçkırığı, sessizlikte gürleyen sesi dışarı çıkardım. Bu odadan nefret ediyordum, bu üniversiteden nefret ediyordum, tüm bu lanet adadan nefret ediyordum.

Gözyaşlarımla ıslanmış yüzümü ovaladım ve Cadılar Bayramı partisinin izlerini silmek için çılgınca bir makyaj mendili çıkararak şifonyere doğru sendeledim. Bir ruj tüpünü ve bir kalem kutusunu masanın üzerine düşürdüm ve umursamadım. Tüm odayı mahvetmiş olsam da umurumda değildi. Ellerim titriyordu, Kâbus'un sesi hâlâ kafamın içindeydi, *insanları öldürürken* bile şehvetli ve yumuşaktı. Onları görmeden duramıyordum -Rone, Milani, Orwell ve Mason Lindgren. Ölmüşlerdi ve ben hâlâ ayrıntılı bir eşek şakası fikrine tutunuyor olsam da, bunun ne kadar *gerçek* hissettirdiğinden kaçamıyordum. Ve eğer gerçekse, ölmüşlerdi. Gerçekten, sonunda ölmüşlerdi. Bıçak yarası, kurşun ya da zehir olmadan öldürülmüşlerdi. Sadece Kabus'un varlığıyla öldürülmüşlerdi.

Ve ben bunu anlayamadım.

Bu yüzden onu susturdum, zihnindeki bir kasaya kilitledim ve yüzümdeki makyajı temizledim.

Fırçaladım-

"Tanrım," diye hıçkırdım, elimdeki tertemiz mendili bir kenara fırlatıp bir başkasına uzandım ve yüzümdeki kafatası makyajının üzerinde şiddetle gezdirdim. Tekrar tekrar boyayı yüzümden sıyırmaya çalıştım ama kıpırdamadı, her mendilde bir leke bile kalmadı.

Nefes alamıyordum.

Titreyerek geri çekildim ve yatağımın üzerine kıvrıldım, nefesim kesildi. Başım şiddetle döndü. Acı ve baskı göğsümü bir yıkım topu gibi dövüyordu. Vücuduma yapışan elbiseyi yırttım ve fermuarı aşağı çekildiğinde, içinden sürünerek çıkmayı başardığımda rahatlayarak ağladım. Ama aynaya bir kez baktığımda makyajımın hâlâ yerinde olduğunu gördüm. Sanki Kâbus bu gece ateş, kan ve parlayan kızıl ışıkla her ne yaptıysa... onu kalıcı hale getirmişti.

Ve kendime bakarken, bunu inkâr edemezdim. Büyü gerçektir.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MİSERY

I Binlerce yara gibi hissettim, derime defalarca saplanan binlerce minyatür bıçak gibi. Kollarımın buz beyazı teninde kanın çiçek açmasını, hikayelerimi parçalamasını bekledim.

Vücuduma özenle kazınan her bir işaret, başarısızlık hikâyeleri anlatıyordu. Böylece hataları bir daha asla tekrarlamayacaktım.

Ama mürekkep kalmıştı, tenim bütün, solgun ve kansızdı. Ve yine de... karıncalanma, uyarı, kemiklerimin derinliklerinde en kötü rüyalarımın sonunda gerçekleştiğinin farkındalığı.

Ölüm'ün ofisine daldım, Tor'u da burada bulduğum için rahatlamıştım ama ağzı Ölüm'ün sikine sarılı olduğu ve ben davet edilmediğim için biraz sinirlenmişim.

"Geri döndü," diye mırıldandım, sesim gırtlaktan ve alçaktan geliyordu, yaşadığım yüzyıllar boyunca kıyaslandığım ipeksi şiire hiç benzemiyordu. Sanki güzel bir sese sahip olmak verdiğim acıyı daha az çirkinleştiriyormuş gibi.

"Buraya gel," dedi Ölüm sakince, gözleri fırtına bulutlarının rengindeydi - gri ve derinlik doluydu ama bir fırtınanın çalkantılı şiddetinden yoksundu. Onunki gibi bir yüze yerleştirildiğinde çarpıcı gözlerdi: son derece yakışıklı, tüm sert düzlemler ve pürüzsüz kahverengi cilt, ağzı

Geniş ve dolgun ve her zaman müstehcen bir gülümseme ya da nazik bir gülümseme ile süslenmiş.

"O geri döndü!" Dişlerimi gıcırdatarak ofisinin ince halısı üzerinde hışımla oturduğu masaya doğru ilerledim, Torment ayaklarının dibinde diz çökerken sandalyesinde lüks bir şekilde yayılmıştı. "Beni duymadın mı?"

"Duydum," diye cevap verdi Ölüm, o sakın fırtına gözlerini yüzümden ayırmadan.

"Biliyordun," diye suçladım, vücudum gerildi, her çizgim ve uzvum gerildi. Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Onları odanın etrafındaki altı oyukta bulunan ve her biri bir domain haritası olan yaldızlı kürelere doğru savurmak istedim. Onları paramparça etmek, sonra deri kaplı tüm kitapları raflarından sökmek ve camlar kırılana ve değerli ofisi benim içimden attığım çığlıklar kadar yüksek sesle bağırana kadar öfkemi pencerelere boşaltmak istedim. "Kâbus'un geri döndüğünü *biliyordun* ve burada *sikini mi yalattıyorsun?* Dışarıda onu öldürüyor olmalıydık! Ya da kaçıyor ya da-"

Ölüm bir eliyle Torment'in tıraşlı kafasını okşadı, kalbimi sızlatan bir nezaketle onu itti ve sonra ayağa kalktı. Ben daha gözümü kırpamadan Ölüm odanın öbür ucundaydı ve saçlarımdan bir tutam yakalamıştı, uzun beyaz teller avucunun içinde toplanmıştı.

"Nefes al," diye emretti, kararlı ama sarsılmaz bir sabırla.

Dişlerimi gösterdim. Zorla nefes aldım. "Sikin dışarıda." "Çok utandım," diye mırıldandı. "Nefes al, Miz."

Başımı salladım, bazı saç tellerinin kopmasını umursamadım. Bir nefes daha çektim. Torment'in ayağa kalktığını, yıpranmış deri ceketini siyah yeleşinin üzerine geçirdiğini ve ağır dövme kollarını ortaya çıkardığını uzaktan fark ettim. Benim kendi kendime yaptırdığım dövmelerin aksine, onunkiler bilinçliydi ve hayatındaki her büyük eziyetle birlikte kendi iradeleriyle ortaya çıkıyorlardı.

"Onu bir keresinde öldürmüştük," diye hatırlattı Tor, her zaman imrendiğim alçak ve çakıllı sesiyle. Benimki tatlı ve kadınsıydı, Tor'un sahip olduğu kaba erkeksi sese hiç benzemiyordu. "Yine yaparız."

"İlk etapta nasıl geri döndüğünü bulmamız gerekiyor," dedi Ölüm, yemyeşil ağzı incecik bastırarak. Bakışlarımı tuttu, paniğime ilk sakinleşme damlasının çarptığını ve otomatik tepkiyi bozduğunu hissedene kadar göz temasını kesmedi.

"Geri dönecek," dedim ellerimi daha sıkı yumruklar haline getirerek. "Onu tekrar öldürsek bile geri dönecektir."

Tor omuz silkti. "Bu yüzden onu tekrar tekrar öldürmeye devam ediyoruz." Kıs kıs güldü. "Aslında kulağa eğlenceli geliyor."

Evet, öyle. Onun için. Bana cehennem gibi geldi ve bir ölüm tanrısının cehennemi deneyimlemesi bir şey ifade ediyordu.

Ölüm, sikini uzaklaştıracak kadar uzun süre beni bıraktı, sonra yüzümü iki elinin arasına aldı, teni panikle buz tutmuş yanaklarıma sıcacık geliyordu. "Bir sorun var ama sakın olmanı istiyorum, Miz."

Komplikasyon kelimesi bile kanımı kaydattı, nefes alışım hızlandı.

"Terapi fareni getirmemi ister misin?" Tor o kadar kuru bir sesle sordu ki ciddi mi yoksa şaka mı yaptığından emin olamadım.

"O bir çayır köpeği. Ve evet," diye ısırdım.

Konuştüğüm anda ortadan kayboldu, sanki hiç burada olmamış gibi göz kırptı, havada sadece koyu bir duman parıltısı vardı.

"Geçen sefer biz kazandık," diye hatırlattı Ölüm bana, başparmaklarının yavaş ve nazik okşamalarıyla yüzümdeki parıltıyı hafifleterek. "Nasıl döndüğünü öğreneceğiz ve bu sefer de kazanacağız."

Tor, siyah gözleri aşk ve heyecanla parıldayan, zeytin sarısı ellerinin arasında tuttuğu Peach'le birlikte yeniden göz kırptı. Tor, Peach'e tahammül ediyordu, bu arada Peach ona deli gibi aşıktı. Muhtemelen onun sert sesinden de hoşlanıyordu.

Tor, yüzüme bir gülümseme getirecek şekilde burnunu kırıstırarak, "İşte, al çocuğunu," diye homurdandı. Peach'i kollarımın arasına aldım, kalp atışlarının gümbürtüsü ve göğsüme yasladığı sıcaklığı beni yatıştırdı.

"Ne komplikasyonu?" Şöminenin etrafına dizilmiş yeşil deri sandalyelerden birinin arkasına yaslanmış olan Ölüm'e bakarak sordum.

"Dört saat önce bir sarsıntı hissettim, bu alemleri ölümlüler alemine bağlayan bir şey."

Kasıldım, nefesim boğazımda düğümlendi. Her şey sona erdiğinden beri... o zamandan beri mor-tal âleme gitmemiştim. Geri dönmek istemedim.

"İyi kısmı bekleyin," dedi Tor, kahverengi gözleri eğlence, heyecan ya da kızgınlıkla parlıyordu - hangisini ayırt etmek zordu.

"Araştırmaya gittim," diye devam etti Ölüm, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak, rahat ve gevşek bir tavırla. Buna inanmadım. Ölüm'ü durgun ve huzurlu olduğu zamanlarda tanırdım ve bu o zamanki hali değildi. "Ve dört ölü genç, yanmış bir ayın alanı ve-"

"Ne?" Sözlere yarım kalmış bir şekilde havada asılı kaldığında talep ettim. Peach irkilmiş bir ses çıkardı; nefesimi gevşeterek havayı ciğerlerime çektim. *Sakin, sakin.*

"Kabus yeniden yükseldi, muhtemelen tarikatı da işin içinde."

Bunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum, zehrinin dalgalarının tenimi okşadığını, kafatasımın içinde çalkalandığını hissedebiliyordum.

"Ve o gençlerin ölümlerini sadece kendini yaşayanlar dünyasına geri döndürmek için değil, aynı zamanda ritüel alanının çevresindeki herkesi lanetlemek için kullandı. Tam olarak elli bir tanesini."

"Nasıl lanetlenmiş?" Peach atıştırmalık bir şeyler istemek için parmağımı kemirdiğinde sıçrayarak sıkıca sordum; göğsümde toplanan baskıdan, kara bir bulut gibi üzerimizde dolaşan dehşetten rahatsız olarak onu okşadım.

"Kısa bir incelemede söyleyebildiğim kadarıyla," dedi Ölüm, taktığı çok sayıdaki altın yüzükten birini çevirerek, "Kabus bir Cadılar Bayramı partisi sırasında geri döndü. Ford Tıp Fakültesi öğrencileri bu olayı kutlamak için kostüm giymişlerdi."

İsmi duyunca irkildim. *Ford*. Demek bunca yıldan sonra hâlâ Ford's End'deydi.

"Kabus'un laneti onları kostümden gerçeğe dönüştürdü. Dün gece hangi kılığa büründülerse o kılığa bürünmekle lanetlendiler."

"Yani kurtadamlar aya karşı uluyacak," diye açıkladı Tor büyük bir eğlenceyle, "orakçılar ruhları avlayacak ve vampirler biraz kan atıştırmak isteyecek."

"Ve ölümün gelini..." Ölüm'ün sesi kesildi.

Bir adım ileri atıldım. Kulaklarım bulanıklaştı, boğuklaştı. *Ölümün gelini mi?* "Ne?" Nefes aldım, baygındım.

Ölüm yüzüğünü daha hızlı döndürdü. İkimize de bakmadı. Tanrım, her şey bitmişti. Yüzlerce yıl sonra, bitmiştik, aynen böyle.

Kabus sonunda başarmıştı, sonunda beni gerçekten kırmanın bir yolunu bulmuştu.

"Ölümlülerden biri Ölüm'ün gelini gibi giyinmişti ve kostümler gerçeğe dönüştüğünden beri..." dedi.

"Senin... bir karın var," diye nefes aldım, en eski dostuma, en eski aşkıma bakarak.

"Bu da bizi önemli soruya getiriyor," dedi Tor, bize alışılmadık derecede kasvetli bir bakış atarak, yaramaz gözleri yeni ciddileşmişti. "Ölüm, ikimizden birini, beni ya da Miz'i seçmek zorunda olsaydın, sağdıcın kim olurdu?"

Dudaklarıma bir gülümseme şekli vermeye çalıştım. Ama Kâbus, her şeyin sona erdiği Ford's End'e geri dönmüştü. Ya da hiç bitmediği yerde. Ve ruhumdaki çekimi görmezden gelemezdim, beni oraya geri götürüyordu.

Ölüm, Tor'a biraz da eğlenerek, "Bu işten iyi çıkamayacaksın," dedi. Sanki dünyanın sonu gelmiyormuş gibi onun ofisinde nasıl şakalaşıp sevişebildiklerini anlayamıyordum-

Tor'un kolu boynuma dolandı ve beni sert bir sarılmaya sürükledi. Dudakları şakağıma yapıştı. "Merak etme. Bundan iyi bir şekilde çıkacağız, göreceksin."

Ama Kâbus geri dönmekle kalmamış, tesadüfen ya da kasıtlı olarak kostümlü bir ölümlü ile Ölüm arasında bir bağlantı kurmuştu. Onunla bizim aramızda. Ve bir tuzağın etrafımızı sardığı, kenarlarının keskin ve kana susamış olduğu hissinden kurtulamıyordum.

"Yine de yanılıyorsun, Miz," dedi Ölüm garip bir sakinlik ve mizah karışımıyla. Gözleriyle karşılaştığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Yüzlerce yıldır her şeyi bir ekip olarak yaptık, yani *benim* bir karım yok. *Bizim* bir karımız var."

ON İKİNCİ BÖLÜM

KEDİ

I Uyumadım, bu iyi bir şansa dönüştü çünkü odamdan dışarı adım atmak bir yana, kapı kolunu tutacak cesareti toplamam bile üç saatimi aldı. Baş parmağımı çıkarmadım.

Parmağımdaki taç yüzüğü defalarca döndürdüm, göğsüm o kadar sıkışmıştı ki tek bir nefes bile alamıyordum.

Ama başardım. Sınıfa gittim, Honey yanımda sessizdi ve Byron... yoktu. Nerede olduğunu bilmiyordum ama bugün farklı bir sınıftaydık, belki de benden kaçmıyordu. Belki de benden nefret etmiyordu. Ya da belki benden nefret ediyordu, evrende binlerce daha iyi arkadaş olduğunu fark etmişti ve benim gibi kaygı dolu bir yüke ihtiyacı olmadığına karar vermişti.

Yanardağ sıcaklığındaki suyla duş aldığımda bile makyajım hiç akmadı ama kimse bu konuda yorum yapmadı. Honey'e bunu sordum ama omuz silkti ve bir şey göremediğini söyledi; kedi burnunun ve bıyıklarının hâlâ yerinde olup olmadığını sorduğunda da aynı kontrolü yaptım. Diğer herkesin de dikkati dağınık ve ürkekti, sanki bir şeyler ters gidiyordu, sanki onlar da dün gece Ford House'da ne olduğunu anlayamamışlardı.

Ders sona erdiğinde, anlatılanlardan hiçbir şey anlamamış, dizüstü bilgisayarına hiçbir not almamıştım ve patlamaya hazırdım. Durumun olumlu yanlarını bulmaya çalışıp durdum ama bir sonuç alamadım. Bir cinayete tanık olmanın nesi olumluydu? Daha da kötüsü, mantıklı bir açıklaması olmayan, açıklanamayan bir cinayet.

Honey o kadar geniş esnedi ki çenesi çatladı, gözleri bulanıklaştı. "Tanrım, çok yorgunum," dedi eski amfiden çıkarken, derslerin çoğunun yapıldığı kuleli bina Milton Hall'un üzerinde bir tarih ve yerçekimi havası asılı duruyordu. Gri gökyüzü dışarıyı kasvetli ve perişan bir hale getirmişti; yine yağmur yağma tehdidi vardı. Ford's End'de her zaman yağmur yağma tehdidi vardı. "On iki saatlik bir uykuya ihtiyacım var."

Tam tersine ihtiyacım vardı. Bitkin düşmüştüm ve bedenim çaresizce dinlenmek için yalvarıyordu ama ben bundan korkuyordum. Uyanık olduğum tüm gün kabus gibiydi ama ya uyursam? *Kelimenin* tam anlamıyla Kâbus denen bir kadın bize eziyet ediyordu. Biz uyurken ne yapacaktı?

Başımı kısa süreliğine omzuna yasladım. "Kahveye ihtiyacım var. Arabayla köye gideceğim. Geliyor musun?"

"Geç," diye homurdandı Honey, siyah beresini kampüsten geçerken donuk ışığı engelleyebilecekmış gibi başının üzerine daha da çekerek. Masmavi gözlerini gökyüzüne dikti. "Yağmur görüyor musun, Cat? Ben yağmur görüyorum. Yağmurdan nefret ederim."

Ona tuhaf bir bakış attım, çantamı omzumda daha yükseğe çektim ve kitapların neden olduğu ağırlıktan dolayı irkildim. Bugün yanımda iki aşk kitabı taşımamalıydım ama onlara sahip olmanın verdiği güvenceye ihtiyacım vardı, tıpkı taç yüzüğüme ihtiyacım olduğu gibi.

"Karşıya geçtiğimizde yağmurdan nefret etmiyordun," diye hatırlattım ona, yol ayrımına geldiğimizde, bir yol Lawrence Hall'a ve odalarımıza çıkarken, diğer yol laboratuvarın yanından geçip Bugattilerin, Aston Martinlerin ve Maseratilerin, bu sabah tek seferlik bir feribotla adaya getirilen sevgili kireç yeşili Lamborghini Urus'unun yanında durduğu garaja sapıyordu.

Honey bana dehşetle baktı. "Kahretsin. Fırtınada dışarıda durduğumu hatırlıyorum. Ne düşünüyordum ki? Kürküm sıırılsıklam olmuş olmalı." Başını salladı ve geçmişteki haline gülerek benden zayıf bir gülümseme kopardı. "Döndüğünde görüşürüz. Sonsuz sevgimi kazanmak istiyorsan, bana buzlu bir latte alabilirsin."

"Sonsuz aşkını kazanmış say," diye cevap verdim biraz daha güçlü bir gülümsemeyle. Olan biten her şey ve sadece var olmak, nefes almak, yürümek, dışarıda olmak bile beni ne kadar dehşete

düşürmüştü,

Arkadaşıımı kucakladım ve sıkıca sarıldım. "Doğruca odana git, tamam mı? Dikkatli ol."

"Sen istersen yaparım," diye kabul etti ve beni aynı sertlikte sıktı.

Onu serbest bırakmak bana acı veriyordu ama rahatlatıcı kahve ve rahatlatıcı kitaplar risk ve çaba olmadan gelmiyordu.¹ En azından, onları satan köye gitmeden gelmiyorlardı. Bu yüzden kollarımı indirmeye zorladım ve Honey'den bir adım uzaklaştım, ayrıldığımızda bakışlarımı ondan uzaklaştırdım.

Onu bir daha asla göremeyeceğim hissiyle savaşıyordum, sanki Kâbus gelip Mason Lindgren ve Milani Hussain'i aldığı gibi onu da benden alacaktı.

Ama kabuslar sadece hava karardıktan sonra olurdu ve saat daha dört bile olmamıştı.

Yüzüğü parmağımın etrafında döndürdüm, başparmağım sivri uçlarla ilgileniyordu ve yolu takip ettim, Ford House'u çok uzakta bıraktım ama ona bakmaktan kendimi alamadım. Tamamen normal görünüyordu. Kan yoktu, parlayan pencereler yoktu, tarikat ritüeli yoktu. Ürperdim ve yürümeye devam ettim.

Byron'ın dün geceki sözleri beni kampüsün kenarında, ormanın uçurumun kenarını sardığı alçak garaj binasına kadar takip etti. Denizin dalgalı rüzgârı burada daha kuvvetliydi, saçlarımı omuzlarımdan kaldırıyor ve pembe renkli telleri yüzüme fırlatıyordu.

Kâbus'un öldürdüğü insanlar, yüzümden bir türlü çıkmayan makyaj ve Byron'ın saçımı koparmasıyla birlikte düşünmek istemediğim bir başka şey de buydu; saçım artık koyu kahverengi değildi. Dün gece taktığım perukla aynı beyazlıktaydı ve Honey'nin naylonu renklendirmek için saç tebeşiri kullandığı yer pembe renkteydi. Ama bu naylon değildi, gerçek saçtı, sanki hep bu renkteymişim gibi.

Honey'ninki de kalıcı olarak siyaha boyanmıştı. Hiçbir sihir bu izleri gizleyemedi; değişiklikler herkesin görebileceği şekilde oradaydı. Bunun hakkında konuşmadık.

Saçımı savurdum ve karnım sıkışarak yürümeye devam ettim. Elbise onu çıkarmama izin verdiği için şanslıydım, yoksa Bayan Havisham'ın gelinliği gibi sararacaktı. İşte bulmuştum, tek umut ışığı. Sidik lekeli bir elbise giymeye zorlanmamıştım.

Anahtarlarımı ve anahtarlardan sarkan uzaktan kumandayı çıkardım, devasa metal kapı duvara doğru kayınca ve garaj boş çıkınca rahatladım. Şu anda sosyalleşmeyi beceremiyordum; kahve siparişimi sormak bile imkânsıza yakındı. Garajın üzerinde sallanıyordum.

Bir çöküşün eşiğinde, en ufak bir soğukkanlılık kırıntısına tutunarak, vücudum tehlikeli bir düşüşün üzerinde sallanırken tutamak dar.

Umarım *yulaf sütlü buzlu karamelli latte ve buzlu latte, lütfen* beni uçurumun kenarına göndermedi.

Arabamın yerini bulmam iki dakika, anahtarlarımın ağır çantamın dibine düştüğü yeri bulmam iki dakika daha sürdü ve sonra yumuşak deri koltuğa kayıyordum. Kendimi tanıdık bir kokuya ve adada başka hiçbir şeyin bana vermediği bir güvenlik hissine kaptırmıştım.

İçimi çektim, araba mırıldanarak canlandığında omuzlarımdan bir yük kalktı. Ancak garajdan çıkıp büyük metal kapıyı fobla kapattığımda ve Ford'dan uzaklaşarak tepeden aşağıya doğru sürdüğümde Honey'nin ne dediğini fark ettim.

İçinde durduğumu hatırlıyorum. Ne düşünüyordum ki? Kürküm sırlıslam olmuş olmalı.

Kürk mü?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

I kahve istemekten, baristaya teşekkür etmekten ve hatta duvardaki küçük bir delikte havadan daha çok ihtiyacım olan kitabın stoklarını kontrol etmekten kurtuldum

Bir çay salonu ve çiçekçi arasına sıkışmış bir kitapçı buldum. Yarım saat sonra iki latte, beyaz karton kutu içinde üç dilim Victoria süngerli ve kurt adam düşmanı ile evlenen bir vampir hakkında bir kitapla çıktım.

Arabamda kahvemden uzun bir yudum aldım ve Byron'ın sevgisini bir kek dilimi ile satın alabileceğimi umdum. O bana kızgınken hayat tamamen dengesizleşmişti ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Ford'a giden virajlı yamaç yolunda ilerlerken sessizliği doldurmak için radyoyu açtım ve bulutlar patladığında şaşırmadım. Yağmurun arabanın tavanına vurması, ön cam sileceklerinin görüş alanımı açması garip bir şekilde rahatlatıcıydı, gerçi yolun etrafındaki manzara gri ve mutsuzluk içinde sırlıslıkla olmadığında çok daha güzeldi.

Radyo istasyonu, annemin en sevdiği şarkı olan *I Should Be So Lucky*'yi atlayıp Kylie'nin sesi mors alfabesiyle konuşan bir robot gibi çıkana kadar zıplayınca inledim. İki elimi de direksiyondan çekmeye cesaret edemedim.

radıyoyu tamir etmek için yolun ne kadar virajlı ve dar olduğunu düşündüm. Zaten Ford's End'in İrlanda Denizi'nin ortasında olduğu için birden fazla radyo istasyonu çektiğinden şüpheliydim.

Mors alfabesiyle çalınan müzik tamamen kesildi ve arabayı sessizlik kaplayana kadar anlamsız bir girdabın içinde kayboldu.

Harika. Bu kadarı da fazla. Sinyal kaybından onların sorumlu olduğunu bildiğim için kara bulutlara baktım ve arabayı yoldaki bir virajdan yumuşak bir şekilde geçirip Ford'un üzerine inşa edildiği dağa tırmanırken iki elimi de direksiyonda tuttum.

İnsanlar neden kaleleri ve malikâneleri tepelerin üzerine inşa eder ki? Yüksekten savunulabilir olduklarını biliyordum ama tanrım, aşağıdan uzaklık öldürücüydü. Yoksa amaç bu muydu? Düşmanları tepenin yarısına kadar gelip, hırıltılar çıkararak, elleri ve dizleri üzerinde sürünerek gemilerine geri dönmeye mi karar vereceklerdi?

Sessizlik içinde zihnim dolaştı. Tıp fakültesi olmadan önce Ford'da kimlerin yaşadığını merak ettim, bu adanın Ford ailesine ait olmadan önce başka bir şey olup olmadığını merak ettim. En çok da Mason Lindgren'in oryantasyonda söylediklerini merak ettim.

Okul eski bir mezarlığın üzerine inşa edilmemiş miydi? Ford inşa edilmeden önce burada bir pagan tarikatı olduğunu duymuştum.

Bunu paranoya ve kulaktan dolma bilgiler olarak görmezden gelmiştim ama dün gecedten sonra gözlerimi devirmek daha zor oldu. Mason'ın ateş çemberinin ortasında yayılmasını, işkence görüyormuş gibi çığlık atmasını ve sonra *ölmesini* izledim. Mason ölmüştü. Ailesine, kardeşlerine kim söyleyecekti? Hiç bilecekler miydi, yoksa oğullarından bir telefon, bir mektup, bir ziyaret bekleyip, sadece ilk gününde derslere hiç gelmediğini mi öğreneceklerdi?

Arabamın hoparlörlerinden aniden, daha önce olduğundan çok daha yüksek bir sesle müzik patladı ve kontrolümü yeniden kazanıp arabanın yolunu düzeltmeden önce ellerim direksiyonu sarsacak kadar sert bir şekilde zıpladım. Kahretsin. Kahretsin! Kahretsin!

"Seni seviyorum Taylor, ama şimdi kötü bir zamanlama," diye nefes nefese kaldım, kalbim boğazımda bir kuşunki kadar hızlı atıyordu. *Blank Space* son ses çalıyordu.

Yolun dar virajı, sonunda Ford'un etrafındaki ormana dönüşecek olan uzun bir bozkır boyunca genişlediğinde sert bir nefes verdim. Sis, bozkırın inişli çıkışlı otları boyunca süzülüyor, mor funda ara sıra hayalet sisin arasından sıyrılıyordu. *Neredeyse ev*. Tabii Ford'a ev denebilirse.

Motor ani bir egzoz dumanı öksürdü ve tüylerim diken diken oldu. İmkânı yoktu. Şu anda ıssız bir yolun ortasında, etrafı tarlalarla çevrili ve başka hiçbir şeyin olmadığı bir yerde araba sorunu yaşıyor olmamın imkânı yoktu. Taylor'ın sesi çarpık bir peri masalından çıkmış gibi şekil değiştirdi. *Ama her gidişinde geri geleceksin çünkü sevgilim, ben hayal gibi giyinmiş bir kâbusum.*

Kâbus kelimesini duyunca irkildim ve sonra arabam tekleyerek durdu.

Dondum kaldım, nefes alışım hızlandı. Bu Kâbus muydu? O burada mıydı?

Döndüm, pencereden dışarı baktım, siste onun uzun kızıl saçlarını, siyah dantel elbisesini aradım ama sis, çimen ve uzakta Rosalind Ormanı'nın başlangıcından başka bir şey göremedim.

Kalbim hızlandı. Kontak anahtarını defalarca çevirdim ama sevgili arabam çalışmadı bile. Bu lanet arabadan inmeyecektim. Eğer Kâbus dışarıdaysa, ben burada kalıyordum.

Telefonumu cebimden çıkardım ve titreyen ellerimden kayınca bir lanet tısladım. Telefonu almak için eğildiğimde ensemdeki ince tüyler diken diken oldu, tekrar doğrulduğumda Gece Kısrağı'nın arabanın önünde olacağından emindim. Kalbim küt küt atmaya başladı ama koltuğuma geri döndüğümde önümde psikopat yoktu, sis ve kırlardan başka bir şey yoktu. Ya da... sis daha mı koyuydu? Daha mı yoğundu?

Başımı sertçe salladım. "Bir şeyler görüyorsun, Cat. Deliriyorsun ve dün gece dört kişinin öldürüldüğünü gördüğün için bu tamamen mantıklı ve hiç kimse-"

Sana inanıyorum.

İzleniyordum. Bu bilgi enseme yaktı. Ellerim daha çok titredi. İzleniyordum ve bozkırda kimseyi göremiyordum ama o olduğunu biliyordum, orada olduğunu biliyordum. Rüzgâr hızlandı, fısıltılı bir uğultu çimenleri salladı, sisi döndürdü ve - aman tanrım.

Bozkır yolunun ortasında savunmasız ve küçük bir halde arabama doğru koşan Kâbus değildi. At sırtında üç biniciydi, atları simsiyahtı ve toynaklarından kara dumanlar çıkıyordu. Atlıların vücutları koyu renkli kumaşlarla kaplıydı, yüzleri oniks miğferlerin arkasına gizlenmişti, o kadar keskin ve korkutucuydu ki içimden bir gıcırta çıktı. Ortadaki uzun boylu binici diğerlerinden daha hızlı koşuyordu, kaskı

tepesinde metal bir sivri uç vardı. Nasıl nefes alacağımı unuttum. Kalbimin atmasını hatırlatmayı unuttum. Unuttum.

Elim arabanın kapısına uzandı.

"*Ne yapıyorsun lan sen?*" Kendime bağırdım.

Parmaklarımın kıvrıldığını hissettim, kapının açıldığı yumuşak tıkırtıyı duydum ve durduramadım.

"Ölmek mi istiyorsun?" Sanki kendi elime bağırmıyormuşum gibi talep ettim.

Soğuk arabanın içine doldu, rüzgâr beyaz ve pembe saç tellerimi yakaladı, sanki rüzgâr bana karşı dönmüş gibi onları çekiştirdi ve vücudumu saran deliliği daha da cesaretlendirdi.

Ölecektim. Mason, Milani, Orwell ve Rone'un öldüğü gibi... Şu anda ölecektim çünkü bacaklarım tereyağlı deri koltuğun kenarına doğru sallandı *ve ayağa kalktım*. Başım kendi isteğiyle döndü, gözlerim çivili miğferi olan sürücüye sabitlendi, kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Kaçmalıydım, kaçmalıydım-

Kapıyı çarpıp çıkmadan önce bile kapıyı kapatmadım, ayaklarım asfalt yola vurarak beni atlılara *doğru götürdü*.

"Hayır!" Kendime hırladım, zar zor nefes alabiliyordum. Kollarımı o kadar sert sıktım ki sarsıldılar ve sonra bunu tekrar tekrar yaptım. Toynakların gürleyen sesi kulaklarımı doldurdu, kalp atışlarımı onlarla senkronize olana kadar hızlandırdı. Korku bana etrafımda dönmemi ve kendimi Kâbus'un korkunç atlılarından *uzağa* doğru bir depar atmamı sağlayacak kadar kontrol verdi.

Ama kalbimin etrafında bir düğüm, onu kavrayan bir yumruk gibi, kaçtığım her adımda daha da sıkılaştı. Kâbus şu anda beni kontrol ediyordu, bunu biliyordum. Tek yüzüğü bulmak için gönderilen Nazgul gibi bu korkunç binicileri göndermişti ve bedenimi kontrol ediyordu, beni yerçekimi gibi onlara doğru çekiyordu.

"Koşabilirsin," diye alay etti atlılardan biri, ciddi ve sert bir sesle; ırkildim ve ayakkabımın burnunu yere çarptım. Düz, gözeneksiz asfaltta. Kâbus beni de mi tökezletmişti, yoksa deliriyor muydum? "Kovalamayı severiz."

"Tor," diye tısladı biri; pürüzsüz, zarif ve tüylerimi diken diken edecek kadar soğuk.

Daha hızlı koştum, virajlı yol boyunca sendeleyerek ilerledim, her nefes alışımda boğazımdan panikle bir inilti çıkıyordu. Gözlerim bulanıklaştı

panikle gözyaşı döktü. Bacaklarım jöleye döndü. Ve o yumruk kalbimin etrafını daha da sıktı, ta ki kanın aktığından emin olana kadar.

Kabus koşmayı bırakmamı, geri dönmemi, cehennem atlılarını kollarımı açarak kucaklamamı istiyordu. Ölmek istemediğim için savaşımaya devam ettim, zayıf bacaklarımı tökezleterek ilerlemeye devam ettim.

Belki köye koşup yardım için yalvarabilirdim. Ama toynak sesleri o kadar gürültülü ve yakındı ki zamanında yetişemeyeceğimi biliyordum. Ford's End'in yakınından bile geçemeyecektim. Karanlık atların, pelerinli, miğferli binicilerin sıcaklığı enseme öpüyordu.

Eller omuzlarımı kavradığında çılgılık attım ve aniden havalandım. Gözlerimden korku gözyaşları aktı, altımda tamamen sağlam olmayan devasa bir atın sırtına çarpana kadar tüm vücudum kilitlendi ve dondu.

"Kâbus seni takip ediyor," dedi sıcak bir ses enseme doğru, kelimeler tenimi okşadı, saçlarımı karıştırdı ve ben sertçe ürperene kadar devam etti. "Ama sana sahip olamaz. Sen bizimsin, küçük gelin."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

L Küçük gelin. Kelimeler kafamın içinde çınlıyor, duyabildiğim tek şey onlar olana kadar yumuşak beyin maddesini kesiyordu. Tek hissettiğim sıcaklık ve sırtımdaki sert kaslardı, şiddetli sallanma

Altımdaki atın ve iki yanımdaki kolların baskısı düşmemi engelliyordu. Tüm vücudum titriyordu.

Küçük gelin. Yani Kâbus onları beni öldürmeleri ya da daha kötü bir şey yapmaları için göndermişti. O daha *kötü* şeyin ne olabileceğini şu anda düşünemiyordum -üç adamın yalnız ve savunmasız bir kadına yapabileceği bariz *kötülük* dışında- ama zihnim işkence ve tehdit fikirlerinden parçalama ve-

"Nefes almıyorsun," dedi sürücü, sesi erkeksi ve yumuşaktı. Yumuşaklığına rağmen irkildim.

Küçük Gelin. Kapana kısılmıştım. Kendimi atın sırtından atarsam, düşüş kolumu kırabilirdi. Ya da boynumu. Bu yüzden donup kaldım, titredim ve ne yapacaklarını görmek için bekledim.

"Nefes al, küçük gelin," diye emretti o sıcak ses, sanki beni önemsiyormuş gibi, sanki tamamen yabancı değilmişiz ve Kâbus tarafından beni öldürmek için gönderilmemiş gibi endişeyle renklenmişti. "*Şimdi.*"

Eli karnımla buluştu ve bastırarak ağzımı çaresizce açmaya zorladı. İstemsiz bir nefes aldım ve titremeye başladım. Uyuşukluk ve şok azalıyordu ve onun yerine gerçek vardı. Kaçırılmışım.

"Lütfen bana zarar vermeyin," diye mırıldandım anlamsız olmasına rağmen. Ya yapacaklardı ya da yapmayacaklardı ve söylediğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti. Daha çok titredim, nefes nefese kaldım, at hummalı bir hızla giderken mor kırlar bulanıklaşıyordu, diğer iki binici her iki tarafa da yaklaşıyordu.

Önce başıma, sonra omzuma baskı uygulandığında donakaldım ve panikten o kadar çılgına dönmüştüm ki ilk başta ne olduklarını anlayamadım. Öpücükler. Kabus'un binicisi başımı ve omzumu öpmüştü ve eğer bunu yapıyorsa-

"Barış," diye konuştu yanımdaki çakıllı sesli atlı, irkilmeme neden olacak kadar yüksek sesle. "Size zarar vermeyeceğiz. Azabınızı ve korkunuzu hissedebiliyorum. Buna gerek yok."

"Teşekkürler, bu çok yardımcı oldu, şimdi kesinlikle sakinim," diye nefes nefese tersledim.

Bir kahkaha saçlarımı karıştırdı. Onlar için bu kadar eğlenceli olduğuma sevindim.

Üçüncü atlının nefesi kesildi. "O burada. Gelini avlıyor."

Kanım dondu ve tekrar nasıl nefes alacağımı unuttum. "Beni avladığını sanıyordum."

"Seni kurtarıyorum," diye karşı çıktı beni tutan binici, saçlarıma bir öpücük daha kondurduğunda başım döndü. "Bacaklarını Mort'un etrafında sık ve dizginleri tut."

Ellerimi istediği yere koyarken oyuncak bebek gibiydim, yumuşak deri avuçlarımla buluşuyor, parmaklarım dizginlerin etrafında uyuşuk bir şekilde kıvrılıyordu.

"Beni kurtarıyorlar," diye yankılandım, ateşim bir şekilde daha da düşmüştü. Ürperdim ve kırların üzerinde yuvarlanan sisin hayalet eller gibi bize doğru uzandığına yemin edebilirdim.

"Biz Kâbus'un akılsız takipçileri değiliz," dedi çakıllı sesli olan, sanki ben bir soru sormuşum gibi. "Biz onun yeminli düşmanlarıyız, bu yüzden ölmesini ya da zarar görmesini istediği herkes bizim müttefikimizdir."

"Tor," diye uyardı beni tutan atlı usulca. Tehdit dolu bir yumuşaklıktı bu, bir şekilde bir bağırıştan daha tehlikeliydi. At altımızda daha hızlı sıçrarken kaskatı kesildim, dizginleri sıkıca kavradım. Toynaklarının altından sis ve gölge yükseliyordu. Mort'un toynakları mı?

Yumuşak bir el sisin nemlendirdiği saç tellerimi boynumdan uzaklaştırdı ve dikkatli bir öpücük boğazımı bulduğunda nefesim kesildi. Ilık bir nefes tenimi okşadı ve her nasılsa bir kat daha hassaslaştım; tüylerim diken diken oldu, boynumdan aşağı ve göğsümün her tarafına yayıldı.

"Çok korkacaksın," dedi, "ama bizimle güvendesin. Gözlerini kapat, gelinim."

Bir ölü kadar hareketsizdim, gözlerim sonuna kadar açıktı. Üç yabancıнын yanında gözlerimi kapatmaya hiç niyetim yoktu, özellikle de Kâbus'un bizi takip ettiğini söylediklerinde. Buna inandım. Beni kurtarmalarına mı? O kadar da değil.

Bu sefer *benim* gelinim. Küçük gelin değil.

Deliydim, değil mi? Düşündüğüm şeyi düşündüğüm için tamamen ve tamamen deliydim. Çünkü Kabus, *ölümün gelininin nerede olduğunu ve senden hoşlanacağını* söylemişti - *gözlerinde ateş olan korkmuş küçük bir tavşan. Evet, seni çok sevecek.*

Bahsettiği bu binici *miydi*? Keskin, acı veren nefeslerle hava emdim. Ona bir oyuncak gibi, oynayıp kırması için mi verilmişim? *Biz onun ezeli düşmanınız.* Buna inanmadım. Bu berbat bir durumdu ve dört kişi ölmüştü ve ben kemiklerime *kadar yanlıs* hissediyordum, sanki derim üzerlerine tam oturmuyordu.

"Buna dayanamıyorum," diye konuştu üçüncü sürücü, sessiz ve ciddi. O *burada*, demişti, sanki Kâbus'un bize yaklaştığını, uğursuz gücünün o gece olduğu gibi uzandığını hissedebiliyormuş gibi ve-

Solumuzdaki at yaklaştı, binici mesafenin ötesine eğildi ve serin parmaklar bileğimi çevreledi. Tüm endişelerim, tüm stresim, acılarım *yok oldu*, denizde sürüklenip gitti, gelgit bana sadece ölçülü bir sakinlik getirdi.

Sürücü bileğimi bıraktı ama ben hareket etmedim, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim, hatırlayabildiğim kadarıyla. Boştu. Tuhaftı. İçimde *her zaman* ağır ve gergin olan yerin içi boşalmıştı. Hayır, yükten kurtulmuştu. Temizlenmişti, sanki göğsüm dağınık bir odaydı ve o her şeyi mantık, anlam ve *boşluk kalana* kadar düzenlemişti.

Hava o boşluğa hücum etti ve tek yapabildiğim donup kalmak ve göz kırpmak oldu. Ciğerlerimin bu kadar çok hava alabildiğini hiç bilmiyordum. Karneyle yaşadığımı hiç bilmiyordum.

"Kahretsın," diye nefes aldım, dalgın dalgın yola, iki yanımızdaki gri sisle örtülü bozkıra bakıyordum. "Ne yaptın, *nasıl* yaptın?"

Bunu sen mi yaptın?"

Cevap vermedi, sadece atını iterek uzaklaştırdı.

"Sorular ve cevaplar sonra," dedi beni tutan atlı, sesinde kesin ve kararlı bir şey vardı. "Gözlerini kapa gelin, yoksa keşke görmeseydim diyeceğin bir şey görürsen beni suçlama."

Omuz silktim. Onları kapatmıyordum.

"Öyle olsun," diye mırıldandı ve kulağımın kabuğunu öptü. Soğuk ürpertiler vücuduma yayıldı ve hızla sıcaklaştı. Ama ne planladıklarını biliyordum ve bundan nefret ediyordum. *Öfkelendim*. Tıpkı yıllar önce Haziran ayında olduğu gibi, hak etmedikleri şeylere sahip olma hakkını kendilerinde gören daha fazla erkek. Bir sonraki nefesimde burun deliklerim alevlendi, karanlık ve öfke içimde toplandı.

Öldürün onları. Sana zarar vermeden önce onları hemen öldür.

Arkamdaki atlı da sesi duymuş gibi sarsıldı. Umarım duymuştur, umarım öpücükleri yakamın altına indiği anda neler olacağını biliyordur.

Bana uygulayabilecekleri ve benim *onlara* uygulayabileceğim şiddeti düşünürken dikkatim o kadar dağılmıştı ki, çevremizin değiştiği anı kaçırdım. Sürücünün kolu etrafımda sıkılaştığında gözlerim tekrar yola odaklandı ve köyün olduğu yerde tepemizde yükselen karanlık bir kalenin görüntüsü karşısında içim sızlayarak nefes aldım.

"Tanrım, nasıl-?"

Milton Hall'dan iki kat daha yüksek olan kale tepemizde yükseliyordu; kuleler, kuleler, köprüler, uçan payandalar, güzel süslemeler ve mücevher tonları yerine renksiz gri tonlarında vitray pencerelerden oluşan siyah, gotik bir yangın.

"Ölüm her yerdedir ve her yerde bulunabilir," diye mırıldandı arkamdaki atlı, kulağımın arkasındaki hassas noktaya bir öpücük kondurarak. "Artık sana cevap verecek. Ne zaman istersen benim alanıma girebilirsin."

Yutkundum. Boynumdaki karıncalanmayı görmezden geldim ve göğsümde endişemin yaşadığı boş yere hızla akan huzursuzluğa tutundum. "Senin alanın."

Biliyordum. İstemiyordum. *Gerçekten* istemedim. Ama beni kimin tuttuğunu, kimin bu kadar özenle ve şefkatle konuştuğunu, kimin sıcak ve katı olduğunu ve onun için değerliymişim gibi tenimi öptüğünü biliyordum.

Ölümün gelini nerede?

Bana *küçük gelin* derdi. Sonra da *gelinim*. Ve şimdi burada, Ford's End'in ortasında karanlık bir kale vardı.

bir dakika önce, ve atlar tam olarak sağlam değildi ya da altımızda *yaşamıyordu* ve-büyü. Tekrar. İnkâr edilemez ve gerçek.

"Benim alanım," diye onayladı, parmakları karnımı okşarken.
"Ölüm diyarı."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

TORMENT

I kask takmayı severdim. Kimse ne zaman sırttığını bilmiyordu, kontrol edilemeyen bir gülümseme yanaklarını tam anlamıyla acıtana kadar kıvrıyordu. O kadar tatlıydı ki. O kadar sevimliydi ki.

Gelin. Gelinimiz. Sevimli, seksi, korkak ve biraz da tehlikeli. Ona bir ölüm havası sinmişti, bir şiddet fısıltısı ve bu beni bir anda sertleştirdi. Ölümün karanlık pelerini içinde kimse ereksiyonumu göremezdi.

Nadiren kıskanırdım, ama ona sarılan kişi olmak, vücudunu benimkine karşı hissetmek istiyordum. Yumuşak olabilir miydi? Kıvrımlı mı? Sıcak mı? Tanrım, onu neredeyse kollarımda hissedebiliyordum ve hayal ettiğim bu his beni bir iniltiyi bastırmaya zorluyordu. Yedi yüz yıldan fazla bir süredir bir kadınla birlikte olmamıştım. Hayattayken, Torment olmadan önce.

Daha önce hiçbir kadın dikkatimi çekmemiş değildi ama hiçbir zaman Ölüm ve Miz kadar ilgimi çekmemişlerdi. Başka hiç kimse ölümle bağlantılı bir tanrı olmanın, her gün her saniye azap çekmenin ne demek olduğunu gerçekten anlamamıştı. Belki diğer tanrılar ama onlar da kendini beğenmiş hıyarlardı. Ayrıca, kadınlar tek bir dokunuşla onlara en dayanılmaz acıyı verebileceğimi, onları her tarifsiz anıya sürükleyebileceğimi fark ettiklerinde bana olan ilgilerini kaybetme eğilimindeydiler.

ve korku duyuyorlardı ve bu duyguları sadece iki sonuç olan delilik ve ölüm olana kadar yoğunlaştırıyorlardı.

Bu oldukça hızlı bir ruh hali katiliydi.

Ama bu kadın, bu cesur, baştan çıkarıcı ölümlü, benim gelinimdi. Kaçabilirdi ama ben onu her zaman bulurdum. Ve benden korkmasına gerek olmadığını kanıtlayacaktım. Masum bir insana bu kadar ağır bir işkence uygulayacağıma dünyayı yakarım daha iyi.¹

Şatonun gölgesine doğru ilerlerken gözlerimi gelinden alamıyordum, tanıdık kokusu üzerime sinecek kadar yakındı, çığlık atmak, ağlamak ve kalbimi yerinden sökmek istememe neden olan azabı bir anlığına yatıştırdı, sonra hepsi geri kükredi. İçimde bu kadar yer olmasına, bu kadar acının yaşayan bir bedene sığmasına hep şaşırımdır. Şey. Yaşayan değil, sanırım. Yedi yüz yıldır ölüydüm.

Adını bilmem gerekiyordu. Gelinin. Kıpırdamadan durmasını izledim, Mort'un dizginlerini kavradığı parmak eklemlerinin beyazlaşmasını izledim, gözlerinin açılmasını izledim - ruhların gümüş perdesi gibi soluk bir gri, uğursuz bir sis, hayaletler ve musallatlar gibi. Onun adına ihtiyacım vardı. Her şeye ihtiyacım vardı. En sevdiği renge. En sevdiği yemek. Onu neyin neşelendirdiğini, neyin üzdüğünü, neyin saf öfkeye sürüklediğini. Ona en çok zarar veren düşmanlarının bir listesini, tam olarak ne yaptıklarının maddeler halinde sıralanmasını istiyordum ki onları nasıl öldürebileceğime karar verebileyim.

O benimdi. Benim gelinimdi.

Ölüm ve Sefalet'e katıldığımdan beri hiç kimse benim olmamıştı, başka birinin benim olabileceği, benim sevebileceğim, benim olabileceği düşüncesini aklımdan bile geçirmemiştim.

Ani bir hareketle kendini Ölüm'den ayırdı, o kadar ani bir hareket ki Mort bu hareketi tahmin edemedi. Hiçbirimiz onu durduramadan Mort'un sırtından yuvarlandı ve sert bir çığlıkla yere düştü.

Çarpmanın sesi içimde bir çan sesi gibi yankılandı ve Lanai'nin karanlık sırtından sıçradım, yere savrulurken hayalet yelesinden tutuşumu bıraktım. Gelinin yanına indim ve kendimi durduramadan ona uzandım. Neden durayım ki? O bizim gelinimizdi, benim kızım.

"Delirdin mi sen?" Çılgın gözlerle vücudunu tarayarak talep ettim. Yüzünü yakaladım, elimi solgun yanağına götürdüm. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim," diye tersledi, benden uzaklaşarak. "Beni rahat bırak."

"Belli ki iyi değilsin. İyi insanlar kendilerini bir gölge shire'ın arkasından fırlatmazlar."

Kaşları çatıldı ve bir anlığına tüm dikkatini üzerime çektim. Baş döndürücüydü. Başka tarafa bakamadım. "Shadow Shire?"

"At," diye açıkladım, tekrar ona uzandım, parmaklarımı yanağında gezdirdim ve yumuşaklığına, *sıcaklığına* hayran kaldım. "Acıyıp acımadığını söyle," dedim ve elimi yüzünden çekip bacağını kavrayarak ayağını döndürdüm. Acı içinde tıslamayınca, hareketi diğer ayağı üzerinde tekrarladım.

"Sorun değil," dedi sessizce, hâlâ kaşları çatıktı. "Yaralanmamı neden umursuyorsun?"

Çünkü ben azabı bilirim gelinim ve senin de azapla tanışmanı istemem.

"İçeride açıklarız." Elimini onunkine doladım, ayağa kalkmasına rehberlik ettim ve atlarından inip havada asılı duran, miğferlerindeki yarıklardan bizi izleyen Miz ve Ölüm'e baktım. Söz açılmışken... Gelin ayaklarının üzerinde sabit durduğunda ve kaçmayacağından emin olduğumda, uzanıp kaskımı çıkardım ve bir sonraki ihtiyacıma kadar bir gölge havuzuna bıraktım.

"Oh, sen..." dedi, gri gözleri yüzümde kocaman açılmıştı.

Göğsüm kabardı. Başımı kaldırdım, ağzımı bir gülümseme kapladı. "Çarpıcı mı? Yıkıcı derecede yakışıklı?"

"Normal," diye düzeltti ve egomun şişirilmiş balonunu hızla patlattı.

"Bir canavar mı bekliyordun?" Ona dokunmaktan kendimi alamayarak elimi dirseğine doladım. Başparmağım gömleğinin üzerinden ön kolunun üstündeki kırılğan deriyi okşadı. Gerçekten bir palto giymesi gerekiyordu; böyle bir soğuk ölümlüleri ciddi şekilde hasta edebilirdi. Dudağının iç kısmını ısırarak yutkundu. Aletim zonkluyordu.

Bu manzara karşısında neşelendi. "Miğfer ve pelerin giyyordun, kocaman bir gölge ata biniyordun..."

Gülümsedim ve onun yerine benim devasa gölge atıma binmesiyle ilgili sözümü zar zor yuttum.

"Tor," diye uyardı Ölüm, sanki dilimin ucundaki sözcükleri hissetmiş gibi.

Gelin omzumun üzerinden baktı ve dondu kaldı. Ben de ters ters baktım. Güzel piç miğferini çıkarmıştı, Miz de öyle. İkisi de güzel piçler, Miz buz gibi ve zarif, Ölüm ise sıcacık

Kahverengiler ve zengin altınlar, yüz hatları Misery'ninki kadar narin olmasa da daha az dikkat çekici değildi.

"Kimsin sen?" diye nefes aldı, nabızı boğazında gümbürdüyordu. Bir siren şarkısı gibi beni çağırıyor, rahatlık ve şefkat vaatleri fısıldıyordu. Bu hissi kendimden uzaklaştırdım.

"Size kalenin içinde anlatacağız," diye cevap verdi Ölüm, her zamanki sakinliğiyle. "Ama içeri girene kadar Kâbus bizi bulabilir."

"Biz," diye yineledi, alnında bir düğüm vardı. "Seni de mi avlıyor?" Misery irkildi. Gelin fark etmedi.

"Ne yazık ki," diye onayladı Ölüm, kolunu tepemizde yükselen, oniks rengi, parlak ve tehditkâr şatoya doğru uzatarak. "İçeride bize katılacak mısın?"

Hafifçe güldü, sesi korku doluydu. "Evet, elbette, uğursuz Transilvanya şatonuzda size katılacağım."

Sırıttım, gözlerimi yaralarını değerlendirdiğim zamankinden farklı bir şekilde onun üzerinde gezdirdim. Üzerindeki kraliyet mavisi tişört düşmeden dolayı kirden aşınmıştı ama daha az çekici değildi; göğsünü ve belini sarma şekli, ayaklarına kapanmak ve beni sonsuza kadar tutması için yalvarmak istememe neden oldu. Kot kargo pantolonu bile beni baştan çıkarıyordu; ceplerinde ne saklıyordu, hangi sırları saklıyordu? Ve Tanrım, *yüzü*. Tatlı ve yuvarlak, teni pembe ve yanaklarında koyu kızarmış, kaşları güçlü. Güzelliğinde bir masumiyet vardı, ama çelik gibi gözlerine bir kez baktığımda, akıcı bir şekilde konuştuğum hassas bir dil olan acıyı görüyordum.

Parmaklarım, hareket etmelerine izin vermeden önce çenesine dokundu ve nefesi kesildi, gözleri korkuyla parladı, elleri titredi.

"Burada bir illüzyon var," diye mırıldandım, yüzüne dikilen ve boynundan göğsüne doğru akan kenarını izleyerek. "Ne saklıyorsun, küçük gelin?"

Korku dehşete dönüştü ve beni uzaklaştırmak için bir elini kaldırarak benden uzaklaştı.

"Senin için bir tehdit değilim," diye söz verdim ona. "Sana zarar vermektense göğüs kafesimin parçalanmasını ve kalbimin sökülmesini tercih ederim."

Şaşkınlıkla dondu kaldı ama korkusu devam ediyordu. "Eğer bir tehdit değilsen, neden arabamı mahvettin ve beni kaçırdın? Ve beni koruduğuna dair yalanlar söyleme."

"Kalede açıklarız," dedi Misery, yaklaşırken rüzgâr solgun saçlarının uzun tellerini yakaladı. "İçeri girmemiz gerek. "İçeri girmeliyiz.

neredeysse burada."

Gelin elini aramızda tuttu, tek silahı, tek kalkanı. Kalbim acıyordu. Ona bir düzine silah verirdim, güzel vücudunu çelik ve demirle sarsılana kadar bunlarla kaplardım.

"Hiçbir şey saklamıyorum," dedi nefes nefese, dikkati yeniden bana dönmüştü. "İllüzyonun ne olduğunu bilmiyorum ama onu oraya kimin koyduğunu tahmin edebiliyorum. Yüzümde temizleyemediğim bir makyaj var. Cadılar Bayramı'nda, o her ne yaptıysa... yaptığında yaptığım makyaj." Boğazı düğümlendi. "Kabus."

Miz irkildi ve bu kez onu yakaladı, şaşkınlık gri gözlerini bulandırıyor. "Dinliyor," dedi adam. "Sözlerine dikkat et."

"İçeri," diye emretti Ölüm, sözlerine demir girmişti. "Şimdi."

Gelinimize doğru yürümeye başladı. Aptal. Peşinden atılmaya hazırdım, kaçtığında şaşırmadım.

Onu yakalamak çok kolay oldu, kollarım beline dolandı ve onu kendime çektim. "Bunun için üzgünüm küçük gelin ama burada kalırsak Kâbus sadece seni ele geçirmekle kalmayacak, aynı zamanda ölümün alanına da erişebilecek ve ben buna izin veremem."

Onu omzuma attım, ellerim kalçalarının arkasında güvendeydi ve Ölüm ve Sefalet yanımdayken kapıya doğru aceleyle ilerledim. Kahretsin, onun *sıcaklığı*, göğsünün ve karnının yumuşaklığı.

"İndirin beni!" diye öfkelenildi, korkudan nefesi kesilmişti.

"Dehşet," diye seslendi boğucu bir kadın sesi rüzgârda. "Dehşetim, bana gel."

Gelinimizi sıkıca kavradım, öfke tüm bedenimi kılındırdı.

"O senin hiçbir şeyin değil," diye karşı çıktı Ölüm, sesi nadiren duyduğum bir şekilde alçak ve omi- nous'tu.

"Aman Tanrım," diye boğuldu gelin, omzuma daha çok titriyor, dişleri birbirine çarpıyordu. "Oh, Tanrım, oh Tanrım."

Yıllardır koşmadığım kadar hızlı koştum ve ölümün ana merkezi olan kalenin önündeki geniş avluya doğru kaydım. Bütün bir diyar tek bir binanın içindeydi.

"Hanım, kapılar," diye tısladım, dönüp dolambaçlı Ford's End yoluna baktım, bozkır artık tamamen sisle kaplıydı. Gelinimizin neden panikle ilahi söylemeye başladığını hemen anladım; Kâbus şekil değiştirmiş ve kızıl saçları arkasında kan bayrağı gibi, zehirli, güzel yüzü gülümseyerek, elleri yalvarırcasına uzanmış bir halde yolun aşağısından bize doğru süzülüyordu.

Sadece Misery demir kapıları kapattığında ve Ölüm kapılarının arkasında durduğunda, karanlık bir güç etrafında toplandığında tekrar nefes aldım. Onun gücü karanlık ve gümüşten bir buluttu, ruhlar onun içinden yüzlerini bastırıyordu, korkunç ve dehşet vericiydi. Kapılar boyunca Kabus'un asla geçemeyeceği bir kalkan oluşturarak yayıldılar.

Kızgın bir kedi gibi öfkeyle miyavladı ve ben uzun bir iç çekerek gelini omzumdan indirdim. Ellerim ince pazularının etrafında kıvrılmış, ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. Onun ağlamaklı gri gözlerini gördüğümde kalbim tekledi.

"Umarım arabanıza bağlı değilsinizdir. Korkarım Kabus'un küçük öfke nöbetinin kurbanı olabilir."

Gülümseyerek onu korkusundan kurtarmaya çalıştım ama hiçbir etkisi olmadı. Kahretsin. Ölüm ve Miz, gözleri onun üzerinde geziniyordu.

Pembe bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım, dokunuşum devam etti ve sesimi yumuşattım. "Hadi içeri girelim, olur mu?"

ON ALTINCI BÖLÜM

KEDİ

Kalenin dışındaki yolda donup kalmış, bu üç adam tarafından öldürülmek ya da Kâbus'un büyüünün kızıl ışıltısına tekrar yakalanmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalmıştır. Sonunda

Çakıllı sesli adam beni omzuna attı ve seçimimi elimden aldı, iyi ki de almıştı. Biraz daha uzun sürseydi Kâbus bana ulaşacaktı.

Ne istediğini bilmiyordum ama iyi bir şey olamazdı. Atlıları çaresizce büyük ahşap bir kapıdan geçip sonsuz koridor ve odalara doğru takip ederken soğuk kollarımdan aşağı süzülüp ince tüylerimi kaldırdı. Atları *kelimenin tam anlamıyla* duman olmuştu. Bir saniye önce oradaydılar, sonra yok oldular.

At sürerken bana sarılan nazik adam hiç de beklediğim gibi biri değildi. Uzun boylu, geniş ve o kadar haksız bir yakışıklılığa sahipti ki gözlerimi ondan uzak tutmak zordu. Beni daha yeni kaçırmıştı ve yapmam gereken son şey gözlerimi pürüzsüz, kahverengi teninin düzlemlerinde gezdirmektir; ağzı sabırlı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve gözleri yalan olduğundan emin olmadığım sonsuz bir şefkatle beni izliyordu. Kesinlikle geniş omuzlarına, gücüne bakmadım-

ya da giydiği kolsuz, işlemeli tuniğin göğsüne doğru uzanışı.

Eli ön kolumu sıyırdığında sıçradım ve dokunuşu aşağı inip parmakları benimkilerle iç içe geçerken yakalanma paniği beni yerimde tuttu. At sürerken vücuduma kondurduğu saygılı öpücükleri hatırladım, her ne kadar hatırlamamak için kendimi zor tutsam da. Bu, aylardır biriyle yaşadığım en yakın ilişkiydi ve daha fazlasını istemek konusunda ne hissedeceğimi bilemiyordum.

"Adın ne gelinim?" diye sordu, sesi karamel gibiydi.
-Tatlı, zengin ve bağımlılık yapıcı. Alt dudağımı ısırdım.

Yutkundum, sinirlerim nabzımı hızlandırıyordu. Görünüşte beni Kâbus'tan kurtarmışlardı ve paranoyam bunun onlara güvenmemi sağlamak için büyük bir tuzak olabileceğini söylüyordu ama... Şu anda Gece Kısrağı'nın keskin gözleri üzerimde değildi, kulaklarımda yumuşak alayları yoktu, gücünün ağır gümbürtüsünü hissetmiyordum ve bunun için çok minnettardım.

"Kedi," diye cevap verdim sessizce.

"Kedi gibi mi?" diye sordu, gülümsemesi derinleşerek onu *daha* da yakışıklı hale getirdi. Ahh.

"Evet," dedim çok hızlı bir şekilde. "Kedi gibi."

"Bu apaçık bir yalandı," dedi çakıllı sesli adam, sanki bana bakmak için bir bahane bekliyormuş gibi önden yürüdüğü yerde bize doğru dönerek. Bunu yapmaya devam etti. Bana bakmaya. Bana dokunmaya. "Ne tür sırlar saklıyorsun, Cat?"

Kaşlarımı çatarak yere baktım, yüzünü başka yöne çevirdim - diğerlerinininkine eşit ama daha farklı, daha sert. Yüz hatları yumuşaktı ama tıraşlı kafası ve dövmeleleriyle keskinleşmişti, ağzı sürekli bir sırıtışa benziyordu. Altın rengi teni ve ışıltılı yumuşak kahverengi gözleri bana Orta Amerika'yı hatırlattı. Ayrıca benim 1.80'lik boyuma çok yakındı, bu da onu öpmeyi kolaylaştıracaktı ve *neden onu öpmeyi düşünüyordum ki?* Beni arabadan dışarı iten güce benziyordu, Kabus'un büyüğü ruhumu okşuyordu ama... Buna mecbur değildim. Tam olarak değil. Ve Tanrım, tam önümdeydi.

Yeşil lambaların aydınlattığı karanlık bir koridorun ortasında durdum ve bir çığlıkla geri sıçradım, yüzü son derece yakındı. Gözlerindeki benekleri, sütlü kahve rengindeki irislerini *ve lattemi* görebiliyordum! Kahretsın, onu yolun ortasında bırakmıştım.

Arabam. Ve kitabım!¹

"Gerçekten adın ne?" diye sordu tüylerimi diken diken eden bir şiddetle.

"Cat," diye cevap verdim, nefesim biraz kesilmişti. "Cat Wallison."

"Mm." Dilini dudaklarıma değdirmeye *çok* yaklaşmıştı. Kanımı bir sıcaklık kapladı. "Hayır, hâlâ yalanın tadını alıyorum."

"Yalanların tadını alamazsın, saçmalama," dedi solgun, uzun saçlı adam, kendisinden anında nefret etmeme neden olan bir alaycılıkla.

"Benim adım Tor," dedi yüzümden iki santim ötedeki adam. traşlı kafası ve seksi yoğunluğuyla.² "Bu Miz. Ve um-"

Üzerimizde yükselen, tüm güzelliği ve samimiyetiyle 1.80 boyundaki adama baktı.

"Ölüm," diye bitirdim onun yerine, yaşadıkları şoktan memnun olmuştum. "Evet, hepinizin bana geliniz demesinden bunu anladım. Kâbus gecesı ölümün gelini gibi giyinmişim... şey, ne olduğu hakkında konuşmamayı tercih ederim. İkiyle ikiye bir araya getirip Ölüm'ü bulmak için dahi olmaya gerek yok."

"Ne olduğunu zaten biliyoruz," dedi Ölüm nazikçe, elimi sıkarak. Yerimden sıçradım. Elimi tuttuğunu bile unutmuştum; sensasyon o kadar doğal, o kadar doğruydı ki. Göz ucuyla ona baktım. Ölüm'den beklediğim gibi biri değildi. Çivili miğfer ve korku atı ya da Tor onlara ne diyorsa o daha doğruydı. Ama bu yumuşaklık... tuhaftı.

"Sana bir içki alalım ve sana kim olduğumuzu açıklayalım," diye nazikçe önerdi ve alnıma beni sersemleten bir öpücük bıraktı.

Soluk saçlı adam bu süre boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece atlar gibi gölgeli ya da dumanlı değil, şaşırtıcı derecede sıradan ve sağlam tuğlalı şatoda ilerlerken beni onaylamayan bakışlarla mızrakladı. Bakışlarından kaçındım, benden nefret ettiğı aşikâr olan bir adamla göz göze gelmeden nefesimi zorlukla kontrol altında tuttum.

Ama... bunlar gerçekten *insan mıydı*, yoksa başka bir şey, Kabus gibi daha uğursuz bir şey mi? Yanımdaki adam Ölüm'dü. Ölüm. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama ben onun geliniydim ve o da benim... kocam mıydı? Kahretsin, bilmiyordum. Göğsümü acıtan bir şiddetle Honey ve Byron'ın burada olmasını diledim.

Kabus'un bizi takip etmesini engellemek için Ölüm'ün kapılara ne yaptığını gördüm. Kara büyü, mürekkepten bir perde gibi demirin üzerine gerilmişti.

İçerideki insanlar dışarı çıkmak için mücadele ediyor, ellerini ve yüzlerini yüzeye bastırıyorlardı. Ürperdim ve Ölüm bir eliyle kürek kemiklerimi okşadığında nefesim kesildi, üzerime bir ağırlık çöktü.

Korku boğazımı sıktı. Omuzlarımdan yere doğru akan tüyden pelerine baktım, ürkütücü kökenine rağmen sıcak ve güven vericiydi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım otomatik olarak. Kahretsin, bu insanlara teşekkür etmeli miydim? Minnettarlığımı ifade etmenin ödemem gereken bir borç anlamına geldiği Fae'ler gibi miydiler?

"O kadar endişelenme Cat," diye mırıldandı, parmaklarıyla saçlarımı okşadı. Bu sefer etrafımda tüyler ya da karanlık toplanmadı, jest basitti. Olmasını istemediğim bir şekilde rahatlatıcıydı ve tamamen Kabus'un bizi birbirimize bağlayan berbat büyüünden kaynaklanıyordu. "Burada güvendesin. Kimsenin sana zarar vermeyeceğine söz veriyorum."

Ona hızlıca baktım, yalan söylediğine dair bir işaret aradım ve bulmakta gerçekten zorlandım. Belki de söylediklerine inanıyordu. Belki de Kâbus hepimizle bir oyun oynuyordu ve onları beni önemsemeleri için kandırmıştı. Yüzü zihnimde şekillendi, doğal olmayan bir güzelliğe sahipti, gözleri uyumsuzdu, gülümserken soluk olanı kusursuz yanağından aşağı süzülüyordu. Ürperdim ve siyah tüylerden oluşan pelerini etrafıma daha sıkı sardım.

"İşte geldik Cat," dedi Tor, ismim yumuşak bir şekilde ağzında dolaşırken. Bizi taş bir kemerden geçirip kehribar ve kırmızı tonlarında dekore edilmiş sıcak bir oturma odasına götürdü, odanın karşısındaki büyük gotik şöminede ateş yanıyordu. Şöminenin üzerinde üçünün portresi asılıydı. Portrede Miz Ölüm'e gülümsüyordu, gözleri parlak, delici bir altın rengindeydi, yanakları kıvrılmıştı, bir kolu Tor'un beline dolanmıştı.

Oh. Gözlerimi kırıştırdım ve sanki görmemem gereken özel bir şeyi görmüşüm gibi hızla resimden uzaklaştım. Hepsi bir aradaydı, samimiydiler ve belli ki derin bir sevgi besliyorlardı. Ölüm'ün gelini olarak bu beni ne yapıyordu? Yuva yıkan biri mi? Miz'in benden nefret etmesine şaşmamalı.

Ama Tor neden yapmadı? Beni Ölüm'den uzaklaştırırken latte rengi gözleri hâlâ tereddütle ilgi olarak adlandırdığım bir yoğunlukla parlıyordu; uzun boylu, nazik adam elimi teslim etmek zorunda kalana kadar tuttu. Kehribar rengi pelüş koltuklardan birine yatırıldım, gergin bedenim hemen konfor ve lüksün içine gömüldü. Tor

Yanıma çöktü ve bana *baktı*, dirseğini dizine dayamıştı, çenesi elinin üzerindeydi.

Uh. Tamam.

"Neyin kısaltması bu güzel gelin?"

Gözlerimi kaçırdım, onun sürekli ilgisinden yanaklarım kızarmış, gerginlik göğsümü sıkıyordu. "Kaktüs," diye isteksizce itiraf ettim.

Miz homurdandı, karşımızdaki kanepeye çöktü ve Ölüm'ün Aziz Paul Katedrali şeklindeki içecek arabasına yaklaşıp kubbeyi açarak Miz'in gözleriyle aynı renkte bir şişe altın sıvı çıkarmasını izledi. En azından resimde. Gerçek hayatta aynı olup olmadıklarını görmek için gerçek adama yeterince uzun süre bakmaya cesaret edemedim.

"Benim küçük tatlı etim," diye nefes aldı Tor fas gibi bir şeyle-cination. Ona şaşkınlıkla ve biraz da delirmiş gibi baktım.³ "Al,

Cat," diye mırıldandı Ölüm, elimden tutup bir bardak koydu içinde, solgun, sert sırtlı adamın yanına oturduğunda Miz'e bir tane daha uzattı. Ölüm geniş elini dizine dayadığında, onu gördüğüme şaşırarak çözülmesini izledim. "Demek," dedi beni izleyerek, "benim Ölüm olduğumu biliyorsun. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyor olabilirsin."

"Muhtemelen beni öldürebilirsin," diye mırıldandım, sonra planladığımdan biraz daha yüksek sesle çıkınca hızlıca bir yudum aldım.

"Tek bir dokunuş ve bir büyü titreşimiyle *herkesi* öldürebilirim," diye kabul etti Ölüm beni hüzünlendiren bir gülümsemeyle. "Belli ki herkesi öldürmüyorum, yoksa dünyada kimse kalmazdı. Çoğu doğal olarak ölür ve benim bölgeme kendi istekleriyle gelir. Ama benim işim, inatla hayata tutunmaya çalışanları zamanları dolduğunda öldürmek. Dünyadaki yaşam ve ölüm dengesini korumak. Bu denge," diye ekledi, "Kabus'un kaosa sürüklediği bir denge."

Yutkundum, sonra yanan altın rengi sıvıdan biraz daha içtim. Hoş bir şey değildi ama bu konuşma içimi bu kadar üşütürken sıcaklığa ihtiyacım vardı. "Partideki insanları sen mi öldürdün?"

"Hayır," diye yanıtladı Ölüm açık bir kızgınlıkla. "Ve ruhları da buraya gelmedi. Onları tüketti."

"Tüketildi," diye yineledim, soğuk içimde daha da yayılıyordu. "Sanırım hissettim. Hasta bir kalp atışı gibi. Öldüler ve sonra duyabildiğim, hissedebildiğim tek şey o oldu..."

Tor bana yaklaştı. Kolu etrafıma dolanıp bedenime sıkıca sarıldığında sıçradım, yeni tüylü pelerinim aramızda sıkışmıştı.

"Bu olayla nasıl bir bağlantınız var?" Her birine bakarak sordum. "Ben aptal değilim; Kâbus ortaya çıkıyor, insanları öldürüyor ve siz birdenbire beni kurtarmaya koşuyorsunuz."

Tor bana daha sıkı sarıldı, sanki kaçınılmaz olanı engellemeye ve ondan uzaklaşmamı durdurmaya çalışıyordu.

"Kâbus'un yaptıkları yüzünden buradayız," dedi Ölüm nazikçe, gri gözleri ağır ve hüzünlüydü. "Kâbus güç için yanıp tutuşuyor ve bunu elde etmek için her şeyi göze alıyor. Bu onun bir tarikat toplayıp bir ayin düzenleyerek insanları öldürdüğü ilk sefer değil. Bunun içinde kaldığınız için çok üzgünüm."

"Herhangi biri olabileceğini söyledi," diye mırıldandım elimdeki bardağı çevirirken. "Sadece ben oldum çünkü ölüm gelini kostümünü ben seçtim."

"Onun için her şey çarpık bir oyun," dedi Miz kısık bir kahkaha atarak, bardağındakileri geri fırlattı ve daha fazlasını almak için kanepeyi itti. "İnsanlarla oynamayı, onları sınırlarının sonuna kadar zorlamayı ve kırıldıklarında ne olacağını görmeyi seviyor."

"Miz..." Tor onu izlerken mırıldandı.

"Seni lanetledi," dedi Miz sertçe, kalbimin hızlanmasına ve tüm bedenimin uyarıyla karıncalanmasına neden olan bir bakışla beni kıstırarak. "O gece orada olan herkes *lanetlendi*. Bu yüzden bir illüzyon giyiyorsun - yüzeyde normal görünüyorsun, ama derinlerde *onunsun* ve yüzün gerçeği gösteriyor."

"Sefalet," dedi Ölüm, aynı anda hem yumuşak hem de sert bir sesle. "Bunu ona söylemenin yolu bu değil."

Miz-Misery yüksek sesle ve sertçe güldü. "Her şekilde öğrenecek. Senin etrafında dans etmen yerine gerçeği bilmesi daha iyi." Gözlerimin içine baktı. "Kâbus seni ayininde yakaladı, Ölüm'ün gelini olman için bağladı -ki bu üçümüzün de gelini olduğun anlamına geliyor- ve şimdi seni her yerde bulabilir ve sana istediği her şeyi yapabilir. Senin sahibin o, Cactus."

İlk defa isimden çekinmedim. Bundan utanç duymaktan bile çok korkuyordum. "Bunu nasıl geri alabilirim?" Titreyerek nefes aldım.

Misery başını salladı, güzel yüzü soğuktu. "Bilmiyorsun."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KEDİ

Tya da -ki bunun Torment'in kısaltması olduğunu keşfettim-beni Ford'a geri götürdü ve deniz yılanlarının mandalın etrafına dolandığı kayan demir kapıların önündeki yola bıraktı. Karanlıktı, sadece

Tepenin dibindeki köyde birkaç ışık parıldıyordu ama Ford'un derinliklerindeki binalardan daha fazla ışık parlıyordu.

Ölüm. Azap. Sefalet.

Bu özellikleri somutlaştıran, dünyaya bunları yaşatmaktan sorumlu olan üç adam. Ölüm tanrıları.

Bu kelimeleri bir *arada* duymak -ölüm ve tanrılar- bardağı taşıran son damla oldu. Kanepeden fırladım ve kapıya doğru yürüdüm, amacım kapıdan çıkıp Ford'a giden dolambaçlı yola geri dönmektir. Ama ağır, siyah kapıyı açtığımda karşımda bambaşka bir şehir vardı; gökyüzü kan kadar kırmızıydı, binaların hepsi kararmış taştan yapılmıştı ve daha önce hiç görmediğim bir tarzdaydı; köşeli, keskin ve düz çatılı. Ford's End'e yakın bir yerde değildim - vilayet *ya da* ada.

Büyü, yine, açık ve inkar edilemez. Kollarımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Seni geri götüreyim," diye teklif etti Tor, kanepeden atladığım anda beni takip ederek.

Taç yüzüğümü parmağında evirip çeviriyor, tanımadığım şehre bakıyordum. Tanıdık *olmayan dünyaya mı?* Ölüm, benim alanım olduğunu söylemişti. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

"Burası Ford's End değil," diye nefes aldım, kulaklarım çınlıyordu. "Hayır, Cat," diye nazikçe onayladı Tor. "Değil."

Şimdi Ford'un kapılarından geçiyordum, devasa siyah atının - Lanai diyordu ona- nasıl olup da ölüm diyarından çıkıp yaşayanların dünyasına girdiğinden, hele hele beni Ford'un kapılarına nasıl bıraktığından tam olarak emin değildim.

Kampüse doğru yürürken kollarımı kendime doladım, Ölüm'ün tüylü pelerini, ondan uzaklaştığım anda çözülmesi gereken bir şey gibi görünmesine rağmen hala omuzlarımın üzerindeydi. Ağaçlarla kaplı patikada yürürken gözlerimin üzerimde olduğunu hissettim ama beni izleyenlerin muhtemelen Kâbus değil de Azap olduğunu bilmek içimi rahatlatı.

Bu isimler... tam olarak güven vermiyorlardı. Tor ve Ölüm güvende olduğum konusunda ısrar edip duruyordu ama aklımı tamamen yitirmedığım sürece onlar da Kabus gibiydi. Güçlüydüler. Çok daha fazla insandan daha fazla. İnsanlığın en kötü özelliklerinin gerçek vücut bulmuş halleri.¹

Rüzgâr ağaçların arasından geçip saçlarımı yakaladı ve ben ürpererek ağır pelerinin içine daha da sokuldum, hava ruh halime yardımcı olmuyordu. Kafam karmakarışık. Ya ölüm tanrıları arabamı mahvetmiş ve bir tuzak kurmuşlardı ya da Kâbus benimle uğraşıyor, beni takip ediyordu. Muhtemelen Miz'in söylediği gibi beni zihinsel bir çöküşe itiyordu.

Garip bir şekilde, Misery bana karşı dürüst olacağına güvendiğim tek kişiydi. Hiçbir darbeyi yumuşatmadı, gerçeğin etrafında dolanmadı. Cadılar Bayramı'nda ilahiler, cüppeler, cinayetler, o kızıl ışık tarafından lanetlendiğimi söylediğinde... Ona inandım. İstemedim ama ona inandım.

"Lanetli," diye mırıldandım, boğazımdaki düğümü yuttum ve daha çok titredim. Suçu soğuğa attım ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Kâbus o gece bizi lanetlemişti. Pencereleden kırmızı ışıklar patladığında Ford House'un etrafında elli kişi vardı. *Hepsi* lanetlenmiş miydi?

Eğer şimdi Ölüm'ün geliniysem, bu palyaçoları ve hayaletler ve lanet bir kedi gibi giyinmiş adam?²

"Her seferinde bir sorun," dedim kendi kendime, rüzgâr kelimelerimi zar zor duyana kadar çalışıyordu. Arabam hâlâ yolda arızalıydı; Tor, durmasını sağlamaya çalışmama rağmen bizi arabanın yanından geçirdi. Güvenli olmadığını söyledi, sanki en başta lanetlendiğim kampüs daha güvenliymiş gibi.

Telefonum yanımda değildi; ölüm tanrılarının gölgelerinde beni kovaladığı o karmaşada düşürmüştüm, bu da arabamı çekmesi için bir tamirci çağıramayacağım anlamına geliyordu. Lawrence Hall'a dönüp Honey'nin ya da Byron'ın telefonunu ödünç almam gerekiyordu. Byron... Özür pastası dilimini bırakmıştım. Hay sikeyim. Bunun bana kızgın kalmasını zorlaştırması gerekiyordu ve şimdi bir barış teklifim yoktu.

Soğuk parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum, tüyler tıpkı Ölüm'ün tüy hafifliğindeki öpücükleri gibi yanağımı okşadı. Bana bakışları, dokunuşları ve öpüşleriyle ilgili düşüncelerimi geri ittim. Dokunmaya aç ve şefkate açtım, bu yüzden muhakemem bulanıktı. Normal bir insan olsa sikine yumruk atıp kaçırdı.

Korku beni dondurmuştu ama atların görüntüsü, pelerinler, miğferler ve *insan* olmadıkları kaçınılmaz gerçeği de öyle. Artık iki Kedi vardı - Cadılar Bayramı öncesi ve sonrası. Üç gün önce olsa atlıları görünce kaçırdım, ama şimdi? Bundan kaçamazdım. Büyü, karanlık, tehlike, her yerdeydi. Şimdi karanlıkta kampüsten geçerken boğuluyordum.

Şu anda bile kalbimin etrafında sıkı bir yumruk vardı ve beni kapılardan dışarı, ölüm tanrılarıyla ilk karşılaştığım tepeye geri çağırıyordu. Kâbus'un laneti iş başındaydı ve bizi bir araya getirmeye zorluyordu. Dişlerimi alt dudağıma gömdüm ve onu görmezden geldim. En azından bu sefer bedenimi ele geçirmemişti. En azından Ford'a doğru kıvrılan yolda yürüdüm - uzaklaşmaya zorlanmak yerine.

Işıklar daha da parlaklaştı, yaklaştı, parıltıları etrafımdaki havada asılı duran ince yağmur tarafından dağıtıldı ve pelerinin tüylerini ıslattı. Gördüğüm manzara karşısında rahatlamıştım ama Kâbus'un saldırısını beklerken hâlâ o kadar gergindim ki yumuşak bir ses beni çağırdığında irkildim,

"Cat Wallison? Sen misin?"

Aniden durdum, nefesim hızlandı, soğuk vücuduma yayıldı. Kâbus'la, ölüm tanrılarıyla aynı güce sahip olmayı diledim. Ama ben tanrılara karşı lanetlenmiş bir insandım. Kolay bir avdım.

Atlılar korku filminden bir sahne gibi üzerime doğru geldiklerinde kaçmam gerektiği gibi kaçmama bir saniye kala gerildim, ancak sis ve yağmurun arasından çıkan figür karşısında durakladım.

Mikrobiyoloji profesörüm Carmilla Poppy, "Sen olduğunu sanmıştım," dedi, aceleyle yaklaşırken sütun kutusu kırmızısı gözlüklerinin arkasındaki gözlerini bir gülümseme kapladı. "Bu berbat havada dışarıda ne yapıyorsun?"

"Arabam bozuldu," diye açıkladım, cehennemden çıkmış bir tanrı değil de yaşayan, nefes alan bir insan gördüğüm için rahatlamıştım. "Ford's End'den yukarı çıkan yolda."

Carmilla Poppy kısa boylu, minyon, kırklı yaşlarında, kırpılmış kızıl kahverengi saçları, solgun, nazik yüzüne dağılmış çilleri ve beni anında sakinleştiren bir enerjisi olan bir kadındı. Daha önce ilk dersine girdiğimde de öyleydi, şimdi de öyle. Nezaketi çok etkileyiciydi ve şu anda güven verici bir nezakete ihtiyacım vardı.

"Bu yağmurda tepeye kadar yürümek zorunda mı kaldın?" diye sordu, bana ulaştığında gözleri büyüdü. "Tabii ki yürüdün, şu haline bak, sıırıslıkla olmuşsun. Hava güneşli ve açıkken arabaların hiç bozulmaması tipik bir durum."

Hafifçe güldüm, ses korkumun bir kısmını dışarı attı ve yüzümde bir gülümseme bıraktı. "Daha kötüsü de olabilirdi. En azından kar yağmıyor." "Henüz," diye ekledi Poppy benden önce. "İçeri gir. İçeri gir."

arabanız için çekici çağırdınız mı?"

"Henüz değil. Telefonumun şarjı bitti." Ve araba ile yol arasında bir yerde bıraktım çünkü açıklanamaz bir güç beni daha da korkunç binicileri olan üç korkunç ata doğru itti, ama bu kısmı yüksek sesle söylemedim.

"Garaj yarın dokuza kadar açılmayacak." Poppy kaşlarını çatı, giydiği pastel mavi blazer ceketin cebinden kendi cep telefonunu çıkardı, yakasına mineli bir gelincik iğnesi iliştilmişti. "Bak ne diyeceğim, Edgar Doyle'u arayıp arabayı almaya gelip gelmeyeceğini soracağım. Kendisi eski bir aile dostumuzdur, bu yüzden onunla tatlı dille konuşabilirim."

Göğsümden bir düğüm daha çözüldü. "Bu harika olurdu. Teşekkürler, Profesör Poppy."

Bir el salladı. "Carmilla, lütfen. Ben ilk günden itibaren saygı göstergesi olarak formaliteler talep eden kibirli profesörlerden değilim. Bu saygıyı bir kutu pain au chocolat ile *satın alacağım*," dedi göz kırparak.

"Bu sözünü tutacağım," diye cevap verdim, en azından bir

profesörün, onun deyimiyle, havasız olmamasından memnundum.

"Dikkat etmen gereken kişi Emerson Radclyffe," dedi ve kasasının her tarafı gelinciklerle kaplı kırmızı telefonundan başını kaldırıp bana alaycı bir bakış attı. "Kurallar, gelenekler ve aşırı formaliteler konusunda çok titizdir. Ve sana adının Emerson olduğunu söylemedim."

Oryantasyon sırasında gördüğüm sert, kır saçlı beyaz adamı düşününce irkildim. "Bu sır benimle güvende. Onun gazabına uğrama riskini göze alamam."

"Akıllı kız. Şimdi içeri gir, kuru ve sıcak ol. Arabanı getirtirim."

"Teşekkür ederim," dedim bolca. "Hayatımı kurtardınız. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

Gülümseyerek beni başından savdı. "Dalkavukluk seni her yere götürür."

Odamın kuru ve yarı sıcak olduğu Lawrence Hall'a doğru aceleyle yola koyuldum ve Carmilla yerine Emerson Radclyffe'e rastlamadığım için son derece memnundum. Arabamı çekmeme yardım etmekten çok, disiplinsiz davranışlarımdan dolayı bana ceza yazacağını hissediyordum.

Lawrence Hall henüz eve gelmemiştir ama ağır kapıyı itip kahvaltı salonunun önünden geçerken içimi bir rahatlama kapladı - boştu - ve duvardaki saate bakıp irkildim, saatin yanlış olması gerekiyordu çünkü on biri geçmiş olması mümkün değildi.

Aç olmama şaşmamalı.

Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmayınca aklım partiye, Kâbus'a, lanete ve görünüşe göre bağlı olduğum ölüm tanrılarına gitti. Evlenmek mi? Gelin kelimesinin tam olarak ne anlama geldiğini soramayacak kadar korkak biriydim. Evlenmek üzere nişanlanmış mıydım, yoksa lanet belgeyi çoktan imzalamış mıydı?

Aynı derecede tatlı ve ketum, açık sözlü ve ketum olmuşlardı. Kâbus'u tanıyorlardı; Miz'in onun adını duyunca, ona yaklaşınca irkildiğini gördüm. Bana hiçbir şekilde tüm gerçeği söylememişlerdi, ama belki de bundan memnun olmalıydım. Bana söyledikleri gerçeğin bir kısmı dehşet vericiydi.

Lanetlenmişim.

Hepimiz lanetlenmiştik - Honey, Duncan, Alastor, Darya ve orada bulunan herkes. Byron kız kardeşi çağırıldığı için kaçtı ve bunun onun kurtulduğu anlamına gelmesi için dua ettim. Yoksa vampir mi olacaktı? Kan açlığı mı?

Bu çok boktan.

İçimdeki değişimi, uyumsuzluğu *hissetmemiş* olsaydım tüm bunları saçmalık olarak görmezden gelebilirdim. Ve Honey'nin sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çınlamasaydı.

Tüylerim sıırılsıklam olmuş olmalı. Kürkü, sanki Cadılar Bayramı için giyindiği kedi gibi düşünmeye başlamıştı.

"Siktir," diye tısladım, çünkü bunu yüksek sesle söylemem gerekiyordu, çünkü gerçek o kadar kötüydü ki küfürü kafamda tutamıyordum.

Bizim kata çıkan merdivenleri tırmanırken göğsüm o kadar gergindi ki Miz, Ölüm'ün alanına giderken yaşadığım tüm endişeyi hiç atamamış gibiydi.

Odama gitmek yerine Honey'nin odasının önünde bekledim, elim kapıyı çalmak için yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Ama cesaretim beni terk etti. Ona söylemek zorundaydım. Bilmesi gerekiyordu. Ama bunların hiçbirini yüksek sesle söylemek istemiyordum. Deli olduğumu düşünürdü. Tanrıların bana söylediği her şeyi.

Ama hâlâ Kâbus'un planının neresinde *olduklarını*, en başta neden benimle ilgilendiklerini söylememişlerdi. Gelinleri olduğum için mi? Yoksa Kâbus'la işbirliği içinde oldukları için mi?

Cevap çok açık görünüyordu.

Elimi kaldırdım ve Honey'nin kapısını usulca çaldım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KEDİ

Tironi gözümden kaçmamıştı. Benim adım Cat'ti ama yatağındaki yün battaniyelere kıvrılmış, mırıldanırken en tüylü battaniyeyi yoğuran Honey'ydi.

Mırıldandı.

Kapı aralığında donup kaldım, öylece bakıyordum.

"Yani bu bir şey," dedim göz kırparak. Kapıyı hızla arkamdan kapattım, gözlerimi en iyi arkadaşımдан ayıramıyordum. Mırıldanıyor, kedilerin küçük bisküvilerini yaptığı gibi yapağıyı yoğuruyordu ve bana bakmak için başını kaldırdığında, sadece mırıltının sesi yükselmekle kalmadı, aynı zamanda gözleri de değişti. Yarı gözbebekleri genişledi ve yüzünde kocaman bir sırıtiş belirdi.

"Kedi!" diye bağırdı mutlu bir şekilde, omzuma çarpmak için odanın öbür ucuna koşmadan önce kesinlikle kedi gibi gerinerek yataktan kalktı. Sendeleyerek geri döndüm. "Nereye gittin sen? Seni bulmaya çalıştım ama kokun solmuştu, bu yüzden geri dönmediğini biliyordum. Ve sırlıslıklamsın." Yüzünü buruşturdu ve beni bıraktı, elini sallayarak damlacıkları temizlemeye çalıştı.

"I..." Ona, yarıklarla dolu gözlerine baktım ve korkunç, iç burkan gözyaşlarına boğuldum.

Hıçkırıklar arasında ona her şeyi anlattım, partide sarhoşken olanlardan Tor'un beni devasa, gölge-karanlık atıyla eve getirmesine kadar.

Bitirdiğimde artık mırıldamıyordu ve gözleri o kadar genişti ki kendimi gözlerinde gördüm. Bıyıkları, kürkü ya da pençeleri yoktu ama tavırları ve davranışları *kedi olduğunu haykırıyordu*.

"Yani," dedi, kabarık battaniye yığınının geri dönerek. "Ben bir kediye, sen de bir ölüm gelinisin. Peki ya By?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, masasının üzerine tünemiştım, tüylü pelerinin kuruması için sandalyenin üzerine atılmıştı. "Her şey olup bitmeden önce ayrıldı ve ev parlamaya başladığında onu gördüğümü hatırlamıyorum. Sanırım... kaçmış olabilir."

"Güzel. Bu çok iyi."

"Ama biz lanetliyiz ve o değil ve bu ondan saklamak için oldukça büyük bir sır." Gözlerimi ovuşturdum, yorgundum.

"Ona söyleyebiliriz," diye önerdi, parmaklarını bir kedinin pençelerini uzatıp geri çekmesi gibi esneterek.

Başımı hızla salladım. "Hayır. Onun endişelenecek yeterince şeyi var.

Sterling'in hamile olduğunu biliyor musun?"

"Kahretsin! Bunu bana söylemedi." Gözleri inanılmaz derecede genişti.

"Bu yüzden partiden kaçtı. Ondan bir telefon almış. Her şey olup bittikten sonra eve geldiğimde bana söyledi." Omuz silktim, bana bakışı ve beni terslemesi hâlâ canımı yakıyordu. "Aileleri öğrenecek diye çok korkuyor. Bu lanet saçmalığıyla onu daha da strese sokmamalıyız bence."

Honey içini çekti ve tekrar yataktan kalktı, kollarını bana doladı ve ben homurdanana kadar sıktı. "Bunu çözeceğiz, Cat. Korkutucu olduğunu biliyorum ve bir kedi ya da ölümün gelini olmanın ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyoruz, ama lanetler bozulabilir, değil mi?"

"Doğru," diye zayıf bir sesle kabul ettim.

Kâbus'un gücünü tam olarak hissetmemişti. Keşke o gece daha fazla içseydim de benim de anılarım bulanıklaşsaydı, keşke insanlar öldüğünde havanın nasıl zonkladığını tam olarak hatırlayamasaydım. Sertçe yutkundum, sırtını sıktım.

"Ve hey," dedi, geri çekildi ama bana güven verici bir gülümseme verdi. "Kedileri hep sevmişimdir. Babam bir tane almama asla izin vermedi. Tüm kum tepsileri yüzünden koktuklarını söyledi *ve-ah* tanrım, bir kum tepsisine ihtiyacım olacak mı?"

Gözleri kocaman açılmış, ağzı açık kalmıştı.

"Sanırım tuvaleti her zamanki gibi kullanmaya devam edebilirsin," diyerek onu rahatlattım ve omzunu sıktım.

Bir iç çekişle söndü. "Bunun için şükürler olsun. Bacak kaslarım o kadar çömelme için yeterince güçlü değil."

Homurdandım. Sırıttı, karnından bir kahkaha yükseldi ve sonra ikimiz de sebepsiz yere güldük, stres, panik ve travmatik anıları vahşi kahkahalarla dışarı attık.

Honey yatağına geri düştü, sakınleşene kadar güldü ve bana sinsî bir bakış attı. "Sıcaklar mı? Üç kocan."

"Onlar benim üç kocam değil," diye karşı çıktım hemen, yüzüm kızarmıştı. Kaşlarını salladı. "Sanırım bu evet demek."

"Tamam, evet, delicesine, haksız yere seksiler. Ama benimle ilgilendikleri falan yok. Varlığımdan haberdar olmalarının tek nedeni lanet."

"Buna sevimli bir buluşma diyorlar."

"Lanetin sevimli bir buluşma olmadığına eminim," diye mırıldandım ama yine gülümsüyordum. "Her neyse, biri benden nefret ediyor ve biri de çok yoğun."

Gülümsemesi daha da derinleşti. "Bu sadece iki. Peki ya üçüncüsü?"

Kaşlarımı çattım ama Ölüm'ün bana sarılışını, boynumda ve omzumda gezinen öpücüklerini, sabit ve sıcak sesini, sabırlı ve nazik dumanlı gözlerini hatırlayınca yüzümdeki ifade yumuşadı.

"Korkunç biri," diye iç geçirdim ve şifonyere yaslandım. "Korkunçtan da öte. Seri katillerin bile çılglık çılgılığa kaçmasına neden olur. Ama nazik biri."

Honey başını salladı. "Ve kibarlık senin sapkınlığın."

"Hey," diye itiraz ettim. "Benim bundan daha sapıkça sapkınlıklarım var."

"Öyle mi?" Sırıttı, yatağına yayılmış beni izliyordu. "Ne gibi?"

"İtiraz ettiğim için hemen pişman oldum. Hiçbir sapkınlığım yok. Tamamen sıradan, çok teşekkür ederim."

"Yaşlı erkeklerden hoşlandığını biliyorum, sanırım bu da bir sapkınlık?"

"Daha çok bir tercih." Tek bir günden sonra benim yaşımdaki erkeklerden bıkmıştım ve olgunlaşmamış, aldatan pisliklere geri dönmeye hiç niyetim yoktu. Sanırım tanrıların bir özelliği de buydu. Hepsi benden daha yaşlıydı. Muhtemelen çok, *çok* yaşlı.

"Dur tahmin edeyim. Sen de benim gibi reddedilmekten korkuyorsun ve memnun etmeye heveslisin-"

"Bunun doğru olduğunu biliyorum, ama bunu yüksek sesle söylememi tercih ederim, kulağa üzücü geliyor-"

"Yani benim tahminim övgü sapkınlığı."

Kaşlarımı çatar gibi yaparak gözlerimi devirdim. "Sanırım tencere dibin kara, seninki benden kara."

Güldü "Doğru şüpheleniyorsun. Tamam, başka ne var? Artık üniversitedeyiz, Cat. Seks muhabbeti ve sapıkça şeyler tıp fakültesi içindir."

"Ben de bunun tıp öğrenmek için olduğunu sanıyordum."

Bakışlarını yerleştirdi ve kırılacağımı çok iyi bildiği için hiçbir şey söylemedi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve yere bakarak, "Tamam. Dom / sub, kirli konuşma, biraz esaret, nefes oyunu, ilkel oyun, Ddlg, bozulma ve CNC. Seninki ne?"

Honey'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Kahretsin, koca bir listen var." Kulaklarım yandı. "Evet..."

"Sadece saçımın çekilmesini ve bana iyi kız denmesini seviyorum." Ona baktım. O da bana baktı, sonra sıırttı.

"Kahretsin, daha maceracı olmalıyım," diye güldü, mavi gözleri kırıştı. "Kendim hakkında daha çok şey öğrenmeliyim. Büyük bir cinsel uyanış. Bütün bunları nasıl öğrendin? Bir tane falan erkek arkadaşın oldu ve onun da klitorisi bulabileceğinden şüpheliyim."

"İnternet," diye cevap verdim, "ve hayır yapamazdı."

"Yer israfı," diye mırıldandı, sonra bana sıırttı. "Yeni kocalarınızın tüm o ilkel esaret şeylerini yapacağını düşünüyor musunuz?"

İnledim. "Bu gerçek bir evlilik değil ve onlar da benim gerçek kocalarım değil."

"Ama ateşliler ve sen de onlardan *hoşlanıyorsun*," diye alay etti.

"Kâbus fırsat bulamadan beni öldürecek," diye mırıldandım, sadece yarı şaka.

"Zaman kaybetmemek için bir neden daha. Git Jason Derulo'nun *Pony'sini* dinle ve o adamları ısır Cat." Bakışım karşısında homurdandı ve "İlkel şeylerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ve kendi küçük baloncüğümde mutluyum. Sadece bana bir söz ver, Cat."

"Her şeyi," diye ciddiyetle kabul ettim.

"1.80 boylarında seksi bir tanrı daha bulursanız bana gönderin."

Boğazımda bir kahkaha patladı ve sonra ikimiz de tekrar kıkırdamaya başladık.

"İlk sen alacaksın," diye söz verdim ona, gülümsemem soluyordu.

"Laneti sona erdireceğiz, Cat. Yarın ilk iş olarak li- brary'ye gidip bunu yapmanın yollarını bulmaya başlayacağız. Tanrılar Kabus'un bunu daha önce yaptığını söylemişti, değil mi?"

"Evet."

"Yani birileri daha önce tam olarak bizim durumumuzda olmuş olmalı. Tek yapmamız gereken eski bir kitap ya da çok yıpranmış bir günlük bulmak, böylece kısa sürede normale dönebiliriz."

Zorla başımı salladım ve onunla aynı fikirde olmayı diledim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ÖLÜM

S pelerinin içinde uyuyordu. Yatağının ayak ucunda, bir gölge perdesinin içinde donup kaldım ve ellerini çenesinin altına sıkıştırmış, yatakta kıvrılmış güzel kadına baktım, Gözleri, üzerine ördek işlenmiş bir uyku maskesinin ardına saklanmıştı. Pelerinin içinde uyudu. Yarattığım ve omuzlarına örttüğüm tüylü pelerinin içinde. Onun içinde *uyuyordu*. Bundan çok fazla anlam çıkarmamaya çalıştım ama başaramadım.

Dudakları aralanmıştı, perdelerin arasından süzülen yumuşak ay ışığında görülebiliyordu, teni kaymaktaşı gibi parlıyordu. Ağzından yumuşak, korkulu bir çığlık çıktığında, kanım donarak mesafeyi koşarak geçtim.

"Sus, küçük gelin," diye yatıştırdım, yatağın yanına oturdum, ona dokunma isteğimi bastırarak parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Sen uyurken sana göz kulak olacağım. Kabus rüyalarına yaklaşıma y a c a k."

Kaburgalarımın arasından kalbime saplanan o nefesli, korkmuş seslerden birini daha çıkardı - ölü ama bir tanrı olarak sahip olduğum yarı ömür sayesinde hala atıyor. Hâlâ atıyor ve şimdi onun.

"Benim güzel karım," diye mırıldandım, saçlarını okşadım ve sakinleştiğinde rahatladım. "Kâbus'u bir kez yok ettim ve bunu tekrar yapacağım. Sana söz veriyorum."

Başparmağımla alnındaki kırıışıklığı düzelttim ve huzur ve rahatlama dolu bir sesle iç çektiğinde beni gizleyen gölge ve dumanın son dallarını da üzerimden attım. Ruhunun **d e r i n l i k l e r i n d e** benimle güvende hissettiğini söyleyen bir ses. Beni tanıdığı için mi, üç yıl önce tanıştığımızda varlığını fark ettiği için mi? Yoksa sadece Kâbus onu bana bağladığı ve lanet onu böyle hissetmeye zorladığı için mi?

"Bu sorunu çözeceğiz Cat, göreceksin." Alnına bir öpücük kondurdum ve teninin tadı, ciğerlerime dolan şeftali ve krema kokusuyla sarhoş olarak yüzüne, hatta taktığı ördek derisi maskenin gizlediği yerlere bile hafif öpücükler kondurdum.

Ciğerlerim onun kokusuyla öylesine dolmuştu ki asla çıkaramayacağımı biliyordum. Aynı şey Tor'un amber ve sandal ağacı kokusu, Misery'nin vi- olet ve taze kar kokusu için de geçerliydi. Onlar benim olduğu kadar ben de onların ve onları güvende tutmak için hiçbir şeyden kaçınmazdım.

Kâbus açık bir tehditti ama başkaları da vardı. Akılsızca şiddet uygulayan takipçilerinden oluşan tarikatı. Ve onu geri getiren ayini hangi müridi gerçekleştirdiyse, onun tarikatına katılmak isteyen bir umut. Eninde sonunda hepsini bulacaktım ama bu Miz ya da Cat zarar görmeden önce mi olacaktı? İkisi de Kâbus'un ellerinde yaşadıklarının yükünü taşıyordu ve Kâbus'un taktiklerini travmalarından faydalanacağını bilecek kadar iyi biliyordum.

"Ama ona izin vermeyeceğim," diye söz verdim karıma usulca, güzel yüzündeki bir tutam beyaz saç okşayarak. "Sana dokunmasına izin vermeden önce ölürüm."

Uykusu artık daha huzurlu görünüyordu ve ona verdiğim bu gurur göğsümü kabartıyordu. Gece boyunca onun yanında kaldım, nazik dokunuşlar ve kelebek öpücükleriyle kendimi şımarttım, onu her yerde bulabileceğimi, nerede olursam olayım sesini duyabileceğimi bilene kadar varlığının beni bir kucak gibi sarmasına izin verdim.

"Sen benim kanımda ve kemiklerimdesin, küçük gelin," dedim ona güneş doğmaya başlarken. Uykusunda bana doğru dönmüştü, elleri hala çenesinin altında kavuşturulmuş, ağzı ayrılmıştı. Baştan çıkarıcı dudaklarına bir öpücük kondurmak için üzerine eğildim ve "Bu gece geri döneceğim" diye fısıldadım.

Kabus'un tekrar yok olduğunu anlayana kadar her gece ona göz kulak olurdum.

Kendimi kalkmaya, gölgeye bürünmeye ve tekrar sigara içmeye zorladım, ama ancak alt kattaki ziyafetten karıma kahvaltı hazırladıktan sonra odasından çıktım - üzümler, çilekler, kruvasanlar ve krema dolu ekmekler - ve bahçemden kopardığım, asla solmasın diye ölümler diyarında yetiştirdiğim bir laleyi çıkardım. Arabasıyla aynı şiddetli yeşildi ve umarım onun en sevdiği renkti.

Adakları yatağının karşısındaki masaya bıraktım ve karımızla geçireceğı zaman için umutsuzluğa kapılan bir başka ölüm gölgesinin dolaştığını hissederek karanlığa gömüldüm ve eve döndüm.

Ama ruhumun bir parçası beni geri çekti, gelinime, karıma.

YİRMİNCİ BÖLÜM

KEDİ

A Yavaşça kıvrılan sıcaklık beni uyandırdı ve Ford'a geldiğimden beri ilk kez kendimi dinlenmiş hissederek derin bir iç çektim. Gözlerimi kapalı tuttum, sadece huzuru ve göğsümün sıkışmamasını takdir ettim.

endişe içindeydim. Geri dönecekti, ama zihnim nasıl düşüneceğini hatırlamadan önceki bu ilk birkaç dakikada bana sessizlik ve sakinlik

bahşedilmişti. Klitorisim zonkluyor, bir zevk ve ihtiyaç dalgası içimde ilerliyordu ve rüya gördüğümü tam olarak hatırlayamasam bile ne tür bir rüya gördüğümü tahmin etmek için ödül yoktu. Oh

Tanrım,

Ölüm ve Miz'i rüyamda mı gördüm?

Klitorisim tekrar nabız gibi atmaya başladı ve-ve-oh tanrım, bu bir *dildi-*

Göz maskemi çıkardım, vücuduma bakarken nefesim panikle kesildi. Yorganlar aşağı çekilmiş, tüylü karikatür pijamalarımın altları çıkarılmıştı ve *Tor* bacaklarımın arasında yatıyordu, altın rengi elleri amımı yerken iç uyluklarımın üzerinde yayılmıştı.

Onu görmemle konuşmam arasındaki histerik anda Honey'nin sözleri aklıma geldi. *Bir erkek arkadaşın oldu ve klitorisi bulabileceğinden şüpheliyim.*

Ama Tor onu bulmakta hiç zorlanmadı ve defalarca etrafında dönerek gözlerimin dolmasını sağladı.

"Ne-" Nefes nefese kaldım, zevkten kalçalarım sarsılıyordu, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Zonklayan klitorisime saygılı bir öpücük kondurdu ve "Karımı uyandırıyorum" dedi.

Eşim. Tanrım. Tamam, bu *gelinin* onlar için ne anlama geldiği sorusunu cevaplıyordu. Ellerim titredi ve yemin ederim onu itmek için kaldırdım, ama Tor'un dili ağrıyan sinirlerimin etrafında yine o coşkulu daireleri çizdi ve-tanrım.

Özensiz yalamaları arasında bana "Tadın harika," dedi ve benden damlayan her damlayı yutmak için girişime fiske vurduğunda sırlıklam olduğumu fark ettim. Ben uyurken bunu ne kadar zamandır yapıyordu...?

"Bu çok boktan," diye inledim yüzümü kapatarak. Kısmen- çünkü iltihaplı olduğunu biliyordum ve en seksi görünüşüm değildi¹ ama aynı zamanda dudağımı ısırdığımı görmesin diye.

"Bütün gece seni düşündüm," dedi amıma doğru, nefesinin sıcak, hassas tenimdeki hissiyle ürpermeme neden oldu. "Seni aklımdan çıkaramadım. Gelinim. Benim gelinim."

Karıncalanmalar bacaklarımdan aşağı akıyordu. Dudağımı daha sert ısırdım, inlediğinde ve dilinin vahşi, yırtıcı kıvrımlarıyla beni yuttuğunda kalçalarımın Tor'a doğru bükülmesini engelleyemedim.

"Bana bak, benim küçük tatlı etim."

"Yapamam," dedim, ismi görmezden gelerek.

"Bunu yapsam bile mi?" diye sordu ve dudaklarını klitorisimin etrafına yapıştırarak diliyle oynadı. Ben durduramadan içimden bir homurtu çıktı. Dudağımı dişlerimden kurtarmalıydım yoksa kan akacaktı.

"Neden sen-? Beni gerçekten istemiyorsun, bu sadece lanetin seninle dalga geçmesi."

"Bana bak," dedi Torment tekrar ve sesi çok farklıydı, delilik ve saplantının yerini ciddi bir ciddiyet almıştı.

Yutkundum, ellerimi bıraktım ve onun ateşli kahverengi gözleriyle karşılaştım. Hatırladığım kadar yakışıklıydı, yüzü aynı anda hem yumuşak hem de keskindi, kafası sadece vahşi güzelliğini artıracak şekilde traş edilmişti ve ağzı - ağzı benim tahrikimle parlıyordu. Utangaçlığım ve çökmekte olan özgüvenim beni başka tarafa bakmaya zorlasa da bakamadım.

"Lanet umurumda değil, Cat. Seni sadece gelinimiz yaptı, hissettiklerimi hissetmemi sağlamadı. Burada olmak istiyorum, dilimde karşı konulmaz tadın, ellerimde bedeninde, çünkü çok seksi ve cesursun ve korkun azaldığında bana attığın o küçük esprilere bayılıyorum. Senin tarafından büyülendim. Senin için yanıp tutuşmamı ve çaresiz kalmamı sağlayan şey sensin, o kaltağın yaptığı hiçbir şey değil."

Konuşmalar arasında oldukça ikna edici bir konuşmaydı. Tek bir şüphe zerresinin bile oluşmasına izin vermeyen sert konuşma tarzı da buna yardımcı oldu. Her kelimesinde ciddiydi ve bu şaşırtıcı ama bir o kadar da gurur vericiydi.

"Oh," diye nefes aldım.

"Ve," diye ekledi, elleri çıplak kalçalarımın dış kısmında gezinirken, "seninle ilgili ortaya çıkardığım her şey, her kaş çatma, soluk soluğa kalma ve kaş çatma, beni senin için daha da çaresiz kılıyor. Sen benim karımsın. Benim olacaksın. Şimdi arkana yaslan güzelim ve benden istediğın kadar orgazm al."

Gözlerim kocaman açılmıştı. Çekincelerim vardı -bir yığın- ama kalçalarımın arasında bana *istediğım kadar orgazm* yaşatmaya istekli, ateşli bir adam varken onları hatırlamak biraz zordu.

"Tadım gerçekten hoşuna gidiyor mu?" Bir süre sonra dirseklerimin üzerinde doğruldum ama o ağız açık bir şekilde kalçalarımın merkezime doğru öpücükler saçarken yavaş yavaş rahatladım.

"Tadına *takıntılıyım*," diye düzelitti, açık kahverengi gözleri ateşle doluydu. "Dilimi amına gömebilmek için seni hayatının sonuna kadar yatakta tutmamın bir sakıncası yok, değil mi?"

"Derslerim var."

Tor'un cevabı beni gülümseten somurtkan bir ses oldu. "Siktiğımın okulu."

Güldüm, ses kendi irademle patladı ve Tor'un gözleri bana dikildi, *bakakaldı*. "Ne?" diye sordum. Kendimden utanarak sordum, yüzüm yanıyordu.

"Sen... çok güzelsin," diye nefes aldı, elleriyle kalçalarımı sıyırarak daha geniş açmaya çalıştı. Başını eğip klitorisimi öperken gözlerini benden ayırmadı. "Benim Kedim. Karım."

Dişlerimi dudağımın üzerinde gezdirdim, sinirlerim karnıma dolandı ama "Bu seni benim mi yapıyor?" diye sordum.

"Ah, evet," diye inledi Tor, gözleri kısılmıştı. "Tamamen ve tamamen seninim." Tekrar amımın içine daldı,

Tüm hassas yerlerimi okşuyordu, sanki beni neyin soluklandırıldığını ve kalçalarımı neyin titrettiğini çoktan öğrenmişti. "Yine de beni Ölüm ve Miz'le paylaşmalısın," dedi girişime karşı, tüm uyarılmışlığımı en iyi şarapmış ve tek bir damlasını bile kaçırmaya dayanamazmış gibi diliyle yakaladı.

"Bu-" Uyluklarımdaki tutuşunu sıkılaştırıp beni daha yakına sürüklediğinde, ağzı klitorisimi bulup onu sıcaklık ve mutluluk verici bir basınçla sardığında bir inilti sözlerimi yuttu. "Oh, Tanrım. İstemiyorum-"

Aralarına gir.²

Tor inledi, titreşimler gözlerimin dolmasına neden oldu, zonklayan klitorisimi serbest bırakmadan önce benden içgüdüsel bir ses çıkardı. "Aramızda senin için de bir yer var. O kadar endişelenme karıcığım. Çatışmaya neden olmayacaksın."

Miz zaten benden nefret ediyor, demek istedim ama dilini *içimde* dolaştırıp bu kadar hassas olduğunu fark etmediğim yerlerimi bulduğunda dirseklerim altına çökerek yatağa geri yaslandım.

"Tanrım, Tor," diye inledim ve onu çok az tanıdığım ve bir lanet yüzünden burada olduğu gerçeğini görmezden geldim. İnsanlar her zaman rastgele erkekleri yakalayıp birlikte olurlardı. Bunun bundan daha zorlayıcı olması gerekmiyordu.

Ama bana sürekli "benim" ve "karım" diyordu ve bana öyle bakıyordu.

"İşte böyle Cat," diye mırıldandı, beni izliyordu. "Arkana yaslan ve kocanın seninle ilgilenmesine izin ver. Yaklaştığında bana söyle. Boşalmanı izlemek istiyorum. Hayır, seni izlemem gerek. Dilimin üstüne boşalmazsan ölürüm."

"Dramatik görünüyor," diye soludum, hareketleri çılgınca bir hal alıp onda ilk kez fark ettiğim aynı yoğunluğa ulaştığında amımda derin bir zonklama başladı. Avını görmüş ve kaçmasına izin vermek için yeniden birleşmiş bir yırtıcı gibi.

"Bu çok önemli," diye inledi bana karşı, parmakları kalçalarımı daha derinden ısıyor, nefesi benimki gibi hızlanıyordu. Odamın sıcaklığının buz gibi ısırtığını hissetmeliydim ama onun altında alev aldım, her fiske, emme ve vuruş beni daha yükseğe itti, ta ki dayanamayacağım kadar sıcak olana kadar.

"Benim," diye nefes nefese kaldı. "Benim, hepsi benim."

Ve kucaklanmayı, seilmeyi, korunmayı *arzulayan* gizli yanımla rahatlama ve tatminle doldu ve derin, tatmin edici

zevk. Bedenim daha sıkı sarıldıkça, ruhum rahat bir nefes alıyor gibiydi ve ikisinin birleşimi yıkıcıydı.

"Oh lanet olsun. Tor!"

"İşte benim kızım," diye inledi, dili klitorisime vuruyordu. "O benim karım."

"Yaklaştım," diye soludum, başını tutmamak ve ağzını ihtiyacım olan yerde tutmak için çarşafları avuçladım. "Kahretsin, ben-"

Tor'un bir sonraki nefesi derin, hırıltılı ve o kadar seksiydi ki sırtım kamburlaştı. "İşte bu, Cat. Kocan için gel. Dilimin her tarafına boşal, tadını dilimin içine işle ki bütün gün senin amının tadını alayım."

Edepsiz konuşmalara dayanamıyordum. Gözlerimi kapattım, zevk içime işledikçe nefesim kesiliyordu. Kalçalarım ona doğru çarptı ve kolu karnıma bastırıp beni yemeye devam edebilmesi için kıkırmı yatağa doğru tuttuğunda karnımda kelekler uçuştı. Sıcak küçük nefesler onu terk etti, her biri bir inilti, bir hırıltı, amımı sıkan, klitorisimde zonklayan her zevk şimşegiyle mükemmel bir şekilde senkronize oldu.

Beni yalamaya devam ettikçe kıvranıyordum, tenim ateş gibi sıcaktı, çarşaflar her hassas santimini törpölüyordu ve vücutlarımızın birleştiği yerler mutluluk veriyordu. Üzerimdeki ellerini seviyordum, beni sıkıştırma hissini seviyordum ve daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalmamı sağlayan da bu kontrolün sınırıydı.

Zevkin boğuculuğu beni bıraktığında, bir iniltiyle yatağın içinde eridim. "Siktir."

"Mm." Tor klitorisimi, uyluğumun dikişini ve kalça kemiğimi öptü. "Sanırım karım bastırılmaktan hoşlanıyor."

İç kaslarım zonkladı, derin bir zevk sıkışıklığı benden bir inilti çıkardı. Bu kendi içinde bir cevaptı.

Sıcak eller belimden yukarı ve tüylü pijama üstümün altından süzüldü. Göğsümün kıvrımları, kaburgalarımın düzlüğü, pamuklu sütyenimin dantel süslemesi gibi, ortaya çıkardığı her teni öpücüklerle süsledi.

Yumuşak bir protesto sesi çıkardı. "Sütyenle uyuman beni çok rahatsız ediyor."

"Özür dilerim," dedim ama gülümsüyordum. "Ben uyurken göğüslerimin kendi aklı var; çok büyükler, bu yüzden her yerde sallanırlar."

Oh, Tanrım.

Yüzüm yandı. *Bunu neden söyledim ki?* Benim neyim vardı böyle? Burada, yatağa girdiğim en ateşli adamla birlikteydim ve göğüs uçlarımdan bahsediyordum!

Ama Tor bana deliymişim gibi bakmıyordu. Gözleri delilikle parlıyordu. "Üzerimde çırpınmalarını istiyorum," diye inledi.

Göz kııptım. Tuhaflığının tahrik edici olmasına alışık değildim. Bir sonraki anda sıırttım. "Bunu ayarlayabiliriz."

Tekrar, daha derinden, daha yüksek sesle inledi ve elleri daha yukarılarda dolaşırken kendini bedenimden yukarı çekti. Sıcak dudakları benimkilerle buluştu ve ben ona açıldım, dili açgözlülükle benimkini okşadı, ağzımı kendi tatlı, dumanlı tadımla doldurdu.

"Siktir," diye inledi ve beni daha sert öptü. Bir eli gömleğimin altından sıyrılıp yüzümü kavradı ve beni daha derinden, daha şiddetli öpmek için çevirirken, diğer eli sütyenimin altına daldı. Parmaklarının narin tenimin üzerindeki sıcaklığı ve törpüsü ağzına doğru inlememe neden oldu ve bu sesle vahşileşti.

Hiç böyle öpülmemiştim, sanki Tor benim için açlık çekiyordu, sanki başka bir tat almazsa ölecekti. Güçlü vücudu bana karşı titredi ve dilimi umutsuz bir yalvarışla ağzına çekti, ben de ağzının hatlarını ezberleyerek cevap verdim, dudaklarımı sert, ateşli darbeler arasında onunkilere bastırdım.

"*Tanrım,*" diye bağırdı, koyu renk kot pantolonunun kalçaları içime giriyordu, çıplak kalçalarıma sürtünmesi ve dokusu onu daha sert öpmeme neden oluyordu. Tor dudaklarımızın her sert baskısı arasında nefes nefese kaldı, baş ve işaret parmağı meme ucumu yakaladı ve ben cevap veren bir çığlıkla ona doğru yükselene kadar kıstırdı.

"Bu delilik," diye inledi, çenemi, boğazımı, boynumun dibindeki çukuru öpmek için ağzımdan uzaklaştığında gözleri özellikle karardı. "Bu bağımlılık. Her şey bu."

"Tor," diye soludum, ağzıma geri döndüğünde, daha fazla zevk için açgözlülükle ona doğru eğilene kadar beni kontrol altına aldı. Çaresiz ihtiyacımı bastırdı, ama parlak, yersiz bir renk parıltısı gözüme çarptı ve dudaklarımı uzaklaştırdım.

Masamın üzerinde, meyve ve hamur işleriyle dolu bir tabağın yanında ıhlamur yeşili bir lale duruyordu. Kalbim eridi. "Bana lale mi getirdin...?"

Yanağımdan öptü. "Ben değil. Ölüm."

İrkildim ve Tor'a iri gözlerle baktım. "Ölüm burada mıydı?"

"Öyleydi," diye onayladı karşı yanağıma bir öpücük kondurarak. "O da sana en az benim kadar aşık."

"Aşk," diye yineledim, biraz histerik bir şekilde gülerek. "Beni bir gündür tanıyorsun, Tor."

"Kalbimin sende olduğunu bilecek kadar uzun," diye kabul etti ve burnuma bir öpücük köprüsü serpiştirdi. "Ve sana güzel bir çiçek getirmediğim için üzgünüm ama daha iyi bir hediye getirdim."

Üzerimden inerken soğuk vücuduma hücum etti, tenim öpücükler ve dokunuşlar bıraktığı yerlerde titreşiyordu. Hediyesinin gülün yanında düz bir şekilde durduğu masaya yaklaştı ve bana bir bıçakla yaklaştığında irkildim, aceleyle doğruldum.

"Al bakalım, benim küçük, şirin sukulentim."

Oh. Beni bıçaklamayacaktı, özellikle de az önce boşalmamı sağladıktan sonra. İlk panik için kendimi aptal gibi hissettim ve sıcaklıktan kızararak uzattığı hançeri kabul ettim.

"Bir silahın olmadığını fark ettim," diye açıkladı, "ve bu derhal düzeltilmesi gereken bir sorundu. Kabzasına biraz etli bir şey oydum, bak."

Bıçağı ters çevirdim ve cilalı ahşap sapında kaba bir kaktüs çizimi gördüm. Bu bana verilen en vahşi hediye idi ama yine de kalbim yumuşadı. Kaktüsü oymak için zaman ve özen harcanmıştı ve dünyanın en utanç verici isminin yeniden hatırlanmasını takdir etmesem de, bu çok tatlıydı. Gerçekten çok tatlıydı.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, başparmağımı oymanın üzerinde gezdirirken. "Bayıldım buna."

Kahverengi gözleri parladı ve bıçağı umursamadan beni öpmek için üzerime eğildi. "Bunu her zaman yanında taşı."

"Yapacağım," diye kabul ettim, Kâbus beni tekrar tehdit ederse kendimi savunacak bir şeyim olduğu için rahatlamıştım. İçimi çektim ve bu düşünceyi bir kenara ittim.

"Sorun nedir?"

"Kabus. Beni bulacak. Eğer bizi lanetlemesinin güç planının bir parçası olduğu konusunda haklıysan, beni tekrar avlayacak. Dün beni bulmasaydın beni yakalayacaktı."

Tor'un üst dudağı geri çekildi, göğsünden tehditkâr bir ses yükseldi. "Senin yanına bile yaklaşamayacak. Sen *benimsin*, onun değil. Sana *bakarsa* kafasını paramparça ederim."

"Bu... canlı bir resim," diye mırıldandım. Ama yanımda iki ölüm tanrısının olması -Miz konusunda jüri hâlâ kararını vermemişti- bana dün sahip olmadığım bir rahatlık ve güvence seviyesi sağladı. "Teşekkür ederim. Beni koruduğunuz için minnettarım."

"Her zaman," diye yemin etti ve bıçağı komodinin üzerine koymak için nazikçe benden aldı.

Beni minderlere yaslayıp vücudumda aşağı doğru süzülürken gözlerim açıldı.

"Ne?" diye sordu, aynı anda hem alaycı hem de hınzırca. Açık kahverengi gözleri yine muziplikle parlıyordu. "Tek bir orgazmla işimin bittiğini mi sandın?" Alay etti. "Karım birden fazlasını hak ediyor."

BÖLÜM YİRMİ BİR

KEDİ

A Uyanma şeklimden ve Tor'un beni bir *saat* boyunca meşgul etmesinden sonra bir koşuya ihtiyacım vardı, sadece sabah erken *saatlerde* yapılan egzersizin yapabileceği şekilde kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı. Sadece ben değil lanet ve kabusla ilgili stresim var, ama yeni evliliğim Üç ölüm tanrısına ve birinin beni oral seksle uyandırdığı gerçeğine¹ Diğer i se kahvaltı, limon yeşili bir lale ve *telefonumu* bırakmak için uğramıştı. Bu jest kalbimi doldurdu.

Ekmeği yemiştim, elimden geldiğince temizlerken içinin çikolatalı kremayla dolu olduğunu görünce çok sevindim. Üzerime spor tayt, bol bir yelek ve cebinde bıçağım olan kapüşonlu bir tişört giydikten sonra Lawrence Hall'un merdivenlerinden koşarak indim ve dışarıdayken rastgele bir yöne doğru ilerledim.

Henüz yağmur yağmıyordu ama Tor'u düşündüğümde kanımdaki sıcaklığı soğutmak için soğuk bir duş alabilirdim. Dilini hâlâ üzerimde hissettiğime yemin edebilirdim, bu his daha önce hiç olmadığı kadar yoğundu. Muhtemelen Tor gerçekten ne yaptığını bildiği içindir. Honey'nin biricik erkek arkadaşım Clay'le alay etmesi, Milton Hall'un yanından koşarak geçerken beni gülümsetti.

Ana binanın arkasında ne olduğu hakkında. D n derslere girerken pencerelerden mezarlara bakmıştım, bu yüzden yıpranmış mezar taşlarıyla mezarlığa hazırlıklıydım. Ama başımın üzerinde yükselen, her biri dekoratif ve süslü, geniş anıt mezar çemberine göz kırptım.

"Vay canına," diye nefes aldım ve durup onları inceleme isteğime karşı koyamadım. Ailem yılda üç kez seyahat ederdi, bu yüzden pek çok ilginç şey görmüştüm ama hiç anıt mezar çemberi görmemiştim. Artık okula gittiğime göre seyahatler sona erecekti. Zaten Virgil olmadan aynı değildi. Belki hep birlikte Sydney'e gidip onun  niversitesini araştırırdık.

Cebimden telefonumu çıkarıp anneme, babama ve kardeşlerime göndermek üzere fotoğraflar çektim, anıt mezar çemberini bir bütün olarak göstermek için geri çekildim, sonra ayrıntılar için yaklaştım - birinin kapısının etrafına oyulmuş g ller, Ford'un deniz yılanı motifi küçük, taş binaların çoğunda tekrarlanıyor, kapıların üzerine kazınmış isimler, biri hariç her biri bir Ford: Caishen Malevollus.

"Bu," dedim, "harika bir isim."

Caishen Malevollus kulağa bir Disney kötü adamı gibi geliyordu. Parmaklarımı kapının etrafındaki taşa kazınmış siyah yıldız çiçeklerinin üzerinde gezdirdim ve kalın cam panellerin arkasını görebilmek için parmak u larıma doğru eğildim. Diğer mezarların aksine, bu mezarın içi sadeydi, diğerlerinin lüksünden ve detaylarından yoksundu - yaldız yoktu, tavanda yıldızlar yoktu, aşağıda yılan denizi yoktu. Çıplak taşlandı, neredeyse sade. Yalnız.

Caishen'in hayaleti beni duyacakmış gibi, "Bunlardan birinde çürümeye terk edilmekten nefret ederim," dedim ve bir sonraki mau-soleum'a doğru yürüyüp içine baktım. Bu Rosalind Ford'a aitti, muhtemelen ormana adını veren kadınla aynıydı - Rosalind Woods. Adını bir ormana verdiğine göre çok seviliyor olmalıydı. Türbesinin içi süslüydü ve birilerinin özenle boyadığı soluk renkli mineler ve fresklerle doluydu.

Sorunlarımdan uzaklaşmak için bu oldukça iyi bir fırsattı. Mezarlıkta, bir türbeden diğerine geçerek bir saat geçirmiş olmalıyım. Toplamda on üç tane vardı, kötü şansı ve on üçüncü cumayı akla getiren ürkütücü bir sayı. Tam yoluma devam edip koşuma devam etmek üzereydim, patika beni Milton Hall'un yanından g le doğru g t r y rdu ki arkamda bir dalın ayak sesleri  ıtırdadı ve bir solukta döndüm.

Ölüm tanrılarından birini beklediğimi ancak Alastor Carmichael'ın bana doğru hışımla geldiğini gördüğümde fark ettim, altın rengi saçları yeni güneş ışığında parlıyordu ve uzun paltosu açıktı, mezarlığı hızla geçerken alev alev yanıyordu.

"Alastor?" Karnımda bir huzursuzluk dalgasıyla sordum. "Bir sorun mu var?"

Keskin, bodur bir sesle güldü ve üzerime geldiğinde geri çekilmek için çok geçti.

Sert eller omuzlarımla buluştu. Sırtım Rosalind Ford'un mozolesinin kapısına çarptı ve acının, beklenmedik saldırının şokuyla nefesim kesildi.

"Ne oluyor lan...?" Nefes aldım, gözlerindeki bakışı gördüğümde tedirginliğim tam bir paniğe dönüştü - keskin ve parlak bir öfke. Nefret. Benden *nefret ediyordu*. Ama beni çok az tanıyordu.

"Sen olduğunu biliyorum," diye tısladı, tükürükleri yüzüme çarptı ve midemi bulandırdı. Sinerek uzaklaştım, sert ellerini itmeye çalıştım ama başaramadım. "Kâbus'u senin çağırdığını biliyorum. Onu geri çağır, seni psikopat kaltak ve bana yaptığı her ne boksa geri almasını sağla."

Şok beni bir an bile tereddüt ettirmedi ve beni öne doğru iterek taşla öyle bir çarptı ki haykırdım. Gözlerim yaşlarla doldu.

"Ben de lanetliyim," diye bağırdım, nefesim kesilmişti, dehşete kapılmıştım. Mezarlıkta yalnızdık. Etrafta başka kimse yoktu, kampüs ölümcül bir sessizlik içindeydi. Tek başıma koştuğum, türbeleri keşfetmek için bu kadar uzun süre oyalandığım için birden kendimi çok aptal hissettim. "*Hepimizi* lanetledi. Onu özetlemedim. Yemin ederim."

Alastor güldü, yakışıklı yüzü öfkeden çirkinleşmişti. "Yalan söylüyorsun. Sen olduğunu *biliyorum*, içindeki kötülüğü hissedebiliyorum."

İrkildim, boğazıma bir yumru oturdu. "Onu ben çağırmadım. Bunu ben istemedim."

Ama Alastor içimdeki yanlışlığı hissedebiliyordu. Beni parçalara ayırdığını ve yanlış bir şekilde tekrar bir araya getirdiğini hissedebiliyor muydu? Partide olanların beni henüz anlamaya bile başlamadığım şekillerde değiştirdiğini.

Burun delikleri alevlendi, parmakları omuzlarımdaki çürükleri bastırdı. "Bunu senin yaptığını biliyorum. Ne olduğunu biliyorum."

"Ne olduğumu bile bilmiyorum," diye bağırdım, ellerim ona doğru bastırdığım yerde şiddetle titriyordu, o kadar zorlanıyordum ki kapüşonum

kalçama çarptı, olması gerekenden daha ağırdı. Bıçağım! "Onu ben çağırmadım ve bunu ben istemedim, sana yemin ederim. Bu laneti *geri almak* istiyorum. Onu buraya ben çağırmadım. Yemin ederim. Bırak beni."

Alastor'un kahkahası her yerimi üşüttü. "İyi bir yalancısın, ama sen bir yalancısın."

Ben haykırana kadar elleri sıkılaştı. Kapüşonumun cebini karıştırdım, parmaklarım soğuk ahşap sapın etrafına dolandığında hıçkırıklarla ağladım. Sopayı çıkardım ve Alastor'un boğazına doğrulttum.

"*Geri çekil.* O psikopat dört kişiyi öldürdü; onu neden buraya getireyim ki? Ve onun takipçilerinden biri olsaydım neden ben de lanetleneyim?"

Derisini kemiklerinden sıyrın, çılgılık atmasını sağlayın, sizin korktuğunuz gibi korkmasını sağlayın. Ona kimsenin seni kaçmaya, ağlamaya, yalvarmaya zorlayamayacağını öğret. Bir daha asla.

Ses zihnimden geçti, baştan çıkarıcı ve zorlayıcıydı.

Nefesim hızlandı.

Alastor sırtı ve beni serbest bıraktı, ama o gülümsemede acımasızlık vardı ve gözlerinde midemi düğümleyen kötü bir parıltı vardı. Geri adım atmadı, sadece beni serbest bıraktı. Hâlâ onunla mozole arasında sıkışıp kalmıştım. Kusacaktım.

Sesler ve patikayı döven ayak sesleri yaklaştığında ikimizin de kafası yukarı kalktı. Alastor birkaç hızlı adım attı ve gülümsedi, tüm yüzü değişmişti. O bir canavardı. Tehditkârdan arkadaş canlısına kolayca dönüşebildiği için ona başka bir şey denemezdi.

"Darya!" Honey ve benim kozmetik dükkanında edindiğimiz arkadaşımı görerek bağırdım. Kendimi bıçaklamamaya dikkat ederek bıçağımı cebime geri soktum ve ona doğru koştum. "Hey, ben de seninle konuşmak istiyordum. Nasılsın?"

Beni görünce yüzü aydınlandı. "Daha iyiydim ama daha kötü olduğum da oldu. Gördüğüm kadarıyla sen de sabahın erken saatlerinde koşuya çıkmışsın. Ekiple tanış, Phyllis ve Wilfrith-" Solundaki uzun boylu, atletik esmer kızı işaret etti, kıyafetleri kaşındaki piercinge uyacak şekilde parlak Barbie pembesiydi ve şu anda havacı güneş gözlüklerinin arkasından bana kaşlarını çatarak bakan, atletik kıyafetler giymeyen tek kişi olan sert sarışın adamı. Eşofmanının üzerine lacivert bir Ford kapüşonlu sweatshirt ve üzerinde I DON'T THINK YOU'RE READY FOR THIS JELLY yazan bir tişört giymişti,

Üzerinde Jöleli Bebek karikatürü olan BEBEK. O bana kaşlarını çatarken bile ben ona gülümsedim.

"Oh!" dedi aniden. "Partide tanışmıştık. Seni hatırlıyorum..."

"Kostüm," diye umutla ekledim.

"Göğüsleri kabarmış," diye hınzırca sırtarak sözlerini bitirdi, bu da onu partide sevdiğimden daha çok sevmeme neden oldu. O zamanlar onun sarkıntının teki olduğunu düşünmüştüm ama şimdi daha esprili bir hali vardı ve ayrıca bu harika bir tişörttü.

"Çok kalabalıktı," diye itiraf ettim, "tüm çabalarım rağmen. Size katılmamın sakıncası var mı?" Ensem yanıyordu; Alastor muhtemelen Altın Çocuk gülümsemesiyle bizi izliyordu.

"Elbette," dedi esmer, hepimiz tekrar koşmaya başladığımızda bana içten bir gülümseme vererek, Wilfrith boğuk bir şikayet iniltisiyle. "Bu arada ben Phil. Lütfen ölüm acısı altında bana Phyllis deme."

Ona kuru bir bakış attım ve Alastor'un kurduğu tuzağın soğuşundan korunmak için kendimi mizaha verdim. "Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Bir de Kaktüs diye çağrılmayı dene."

Üçü de yüzünü buruşturdu.

"Evet," diye kabul ettim, gülmeye zorlayarak.

Wilfrith bir kolunu omzuma attı ve beni kendini dik tutmak için mi kullandığını merak ettim - doğal bir koşucu olmadığını söyleyebiliriz. "Korkunç isimlerden oluşan gizli çeteye hoş geldiniz."

"Hey," diye itiraz etti Darya.

Wilfrith, "Senin göbek adın Eunice, tatlım," diye takıldı.

Bana nazik bir gülümseme verdi. "Bize çok iyi uyum sağlayacaksın."

Omuzlarımdan bir yük kalktı -desteğim vardı, güvendeydim- ama arkama baktığımda Alastor binanın köşesini dönene kadar gözlerini bizden ayırmıyordu.

BÖLÜM YIRMI İKİ

KEDİ

T Bu sabahtan sonra yapmak istediğim son şey, kendimi odama kilitleyebileceğim ve Alastor'un bir yerlerde yaşamasına rağmen güvende olduğuma kendimi ikna edebileceğim Lawrence Hall'dan ayrılmaktı.

Binanın neresinde olursa olsun. Ama derslerim vardı ve ilk haftamda sınıfta kalmak istemiyorsam derslere gitmek zorundaydım.

Duş aldım, giyindim, Ölüm'ün bana bıraktığı üzümlerden biraz yedim.

Ben¹ ve arkadaşlarımı aramaya çıktım. Honey'nin odası boştu - endişe göğsüme saplandı - bu yüzden Byron'ın kapısını çaldım, buruşuk ve yorgun görünen kapıyı açtığında gözlerim yaşardı.

Kollarını bana doladı ve ben daha konuşmadan beni sertçe kucakladı ve uzun dakikalar boyunca bırakmadı. "Seni terslediğim için çok özür dilerim. Ve o zamandan beri öfkeli bir pislik olduğum için. Stresli olduğumda seni kendimden uzaklaştırmamdan daha iyisini hak ediyorsun. Gelecekte stresle başa çıkma konusunda nasıl daha iyi olabileceğime dair on adımlık bir plan yaptım bile."

"Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırıldım, çünkü bu doğrudu ve en iyi arkadaşımı özlemiştim. "Lütfen beni bir daha dışlama."

"Yapmayacağım. Bu bir numaralı adım."

Güldüm, biraz zayıfça. Bir damla gözyaşı burnumun kenarından aşağı kaydı. "Ben de stresliydim, o yüzden anlıyorum. Ve benim *kendi* bebeğini emziren bir kız kardeşim yok."

Byron inledi ve beni bıraktı, bana kuşkulu bir bakış attı. "Panik atmak için günde iki kez beni arıyor. Annem ve babam hâlâ bilmiyor."

"Eninde sonunda onlara söylemek zorunda kalacak," diye belirttim, onu bir kez daha kucakladım, bu seferki hızlı ve sıkıcıydı. "Seni çok özledim By."

Ona Kâbus'u, laneti ve görünüşe göre kocalarım olan ölüm tanrılarını nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Ama hepsini içimde tutamadım ve ağzımdan kaçırdım, "Biriyle tanıştım. Biriyle."

"Birileri mi?" Byron bana bakmak için beni serbest bırakarak sordu. "Üçlü mü? Cat Wallison, sen *kimsin*?" Sırıttı. "Aferin sana. Bana içlerinden birinin Duncan Ford olmadığını söyle."

Yüzümü buruşturdum. "Seksi ama hayır."

Kendini beğenmiş, kibirli pislik benim tipim değildi. Tipimin ne *olduğundan* emin değildim. Görünüşe göre hediyeler getiren ve tatlı şeyler söyleyen yaşlanmayan, korkunç ölüm tanrıları.

"Onlarla tanışmadınız. Onlar... üçüncü sınıflar," dedim dahiyane bir fikirle.

Byron sıırıttı, yüzü değişmiş, gözlerine yeniden hayat gelmişti. "Kahretsin, Cat. Üniversite gerçekten de içindeki vahşi kediye ortaya çıkarmış."

Yüzüm alev alev yanarken yere baktım. "Uzun sürmeyeabilir. Muhtemelen de sürmeyecek." Omuz silktim. "Roma'dayken, ya da tıp fakültesindeki karşılığı her neyse."

"Roma'ya gitmişken, elindeki tüm penisleri denemek mi?" Ceketini ve çantasını almak için içeri eğilerek önerdi. "Sik demişken..." dedi utangaç bir ifadeyle, ben de ona bir bakış attım.

"Byron," diye nefes aldım, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi.

"Biliyorum, biliyorum, insanlardan nefret ediyorum ve insanlık bende çılgılık atma isteği uyandırıyor ama partide bir adamla tanıştım." Omuz silkti ve kapısını kilitlerken bana asık suratlı bir bakış fırlattı. "Ondan nefret etmiyorum."

By'den gelen bir aşk ilanıydı bu. "Becer beni."

"Yapmamayı tercih ederim. Honey'i alalım mı? Geç kalacağız. Yine geç kalacağız."

Ah, kahretsin. Kampüste yaşamının her zaman zamanında gideceğimiz anlamına geldiğini sanıyordum ama Ford o kadar

büyüktü ve geçmemiz gereken koca bir park vardı ki her zaman geç kalıyor ya da *tam* zamanında gidiyor gibiydik. Sonuç-

Amfilere girdiğimizde insanlar bize bakıyordu ve ben bundan nefret ediyordum, Byron nefret ediyordu ve yine de asla öğrenemedik.

"Honey zaten orada olmalı; odası boş."

"Muhtemelen Bayan Dakik'ten bir şeyler öğrenebiliriz," diyerek beni güldürdü. "Her neyse, daha çok erken ve tanımadığı insanlarla arası pek iyi değil, o yüzden bir şey söyleme tamam mı? Kahretsin," dedi merdivenlerden aşağı koşarken, "işte orada."

Merak ve heyecan, Byron'ın işaret ettiği adamı birinci kattaki odasının kapısını kilitlerken gördüğümde yüzümdeki gülümsemeyi engellememi çok zorlaştırdı. Kumlu kahverengi saçları ustaca dalgalanıyordu, bronzlaşmış bir teni vardı ve hareket edişinde, giyinişinde bir zarafet vardı - defne yapraklarından altın bir kemerle çevrelenmiş siyah bir pantolonun içine sokulmuş beyaz bir gömlek ve *ben By- ron'un erkek arkadaşının kemerine bakıyordum, yardım gönderin, aman tanrım.*

"Hey, Gustin," dedi Byron, yanaklarına renk gelmişti.

Gustin -zarif, kumral erkek arkadaşı- kimin konuştuğunu görmek için döndü ve gülümsedi. "Byron. Merhaba. Daha sonra benimle Enfeksiyon ve De- fence'te olacaksın, değil mi?"

"Evet." Byron başını salladı, rengi kıpkırmızı olmuştu. "Orada görüşürüz."

Byron başıyla onayladı ve beni aceleyle merdivenlerden aşağı indirdi, bu sırada ben sıırıyordum. Byron'ın gergin, endişeli ve kırılma noktasına kadar stresli olduğunu görmüştüm ama *utangaç* mıydı? Kampüse girdiğimizde dirseğimle onu dürttüm, hava mucizevi bir şekilde değişmemişti. "Çok tatlısın."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı kaşlarını çatarak.

Güldüm ve bir an için Alastor'un beni Kâbus'u çağırarak suçlamasını ve onun -ve Kâbus'un ve tüm takipçilerinin- beni her an yeniden bulabileceği gerçeğini unuttum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

KEDİ

MKafam o kadar çok bilgiyle doluydu ki patlamasından korkuyordum. Sınırıma ulaşmadan önce bilimsel ilkeler hakkında öğrenebileceğim çok şey vardı ve kucağım-Belli ki top kabul etmişti çünkü dersin yarısında dondu ve tekrar çalışmayı reddetti. Bunun için de Night-Mare'i suçlamak istiyordum ama bunun abartılı olacağını biliyordum.

Sonra yine arabamla oynadı.

"Kes şunu," diye tısladı Byron, Honey'nin kolunu tokatlayarak. Amfinin yarısına kadar oturmuştuk, her şey kapı içi kolezyum gibi düzenlenmişti ve yanımızda büyük bir pencere vardı. Honey pencereye en yakın yere oturmak için ısrar etmişti ve şimdi nedenini biliyordum: kuşları izleyebilmek için. Bu hobisini yadırgamadım ama pencerenin dışındaki ağaçlara her kuş konduğunda şeytani bir gırtlak sesi çıkarmasaydı harika olurdu. "Ağzını kapattırma bana tatlım."

Ona öyle bir surat asmıştı ki, oracıkta solup gitmediğine şaşırmıştım.

"Dikkatli olun," diye ikisini de uyardım, Profesör Radclyffe bizi ayırmasın diye gözlerim dümdüz ilerideydi. Stoik, kırılmış tanıt-

tion, herhangi bir çocukluk ya da yanlış davranışın bizi sadece ders için değil, tüm sömestr boyunca kovduracağı konusunda bizi uyarmıştı. Beni gece geç saatte kampüse dönerken yakalamadığı için sevinmekte haklıydım.

Honey yine gevezelik etti ama en azından somurtkan bir tıslamayla pencereden uzaklaştı. Byron bıyık altından gülerek dizüstü bilgisayarına birkaç not yazdı.

"Kütüphanede bir şey bulabildin mi?" Profesör Radclyffe yeni bir tirada başlarken fısıldadım.

"Kâbusla ilgili bir şey yok ama daha yeni bakmaya başladım." Elimi sıktı. "Bir şeyler bulacağız."

Byron'ın başının üstünden bize garip bir bakış atmasını bekliyordum ama dizüstü bilgisayarını incelemekle meşguldü. Rahatlama omuzlarımı bir parça çökertti. Byron'ın mümkün olduğunca uzun süre bu işin dışında kalmasını istiyordum.

Bir sonraki dersten sonra Honey ile kütüphaneye gitmeyi önermek için ağzımı açtım - ikisi de bu öğleden sonra kendi dersleri için beni terk ediyorlardı - ama Profesör Radclyffe baston yerine kullandığı kırbaça dokunduğunda büyük bir kargaşa oldu¹ bana asılan kırmızı suratlı adamın masasına karşı Ty. Adam bastonun ucunu tuttu ve Radclyffe elektrik çarpmış gibi sarsıldı.

Sesler yükseldi ve konferans salonunu doldurdu. Sarışın adamın etrafındaki insanlar geri sıçradı.

"Kahretsin," diye nefes aldı Honey, mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Az önce ne oldu?"

"Sakin ol," diye güldü adam, biraz uçmuş, biraz da delirmişti. "Bu sadece bir el zili."

Honey'ye bir bakış attım ama Cadılar Bayramı'nda adamı görmemişti; onun yerine By- ron benimleydi. İçime bir huzursuzluk yayıldı, adam tekrar ürkütücü ve yüksek sesle güldüğünde nefesimi kısıtladım ve o gece ne giydiğini hatırladım: bir palyaço kostümü.

Belki de zaten pisliğin tekiydi. Belki de bu onun için normal bir davranıştı. Ama palyaçolar insanları el zilleriyle şok etmeleriyle ünlüdür. Radclyffe elindeki sopayı masasının üzerine fırlattı ve muhtemelen derisi kıpkırmızı olan elini ovuşturdu.

"Defol," diye bağırarak elini kapıya doğru uzattı. "Ve bir daha asla sınıfıma gelme."

Sarışın Palyaço homurdanarak koltuğundan kalktı. "Şaka kaldıramıyorsun, Radclyffe. Biraz neşelenmelisin."

"Dışarı!"

Bağırışla sıçradım ve yanımda Byron nefesinin altında küfretti.

Palyaçonun gidişini izlerken, "Ne sık kafalı," diye mırıldandı. Biraz at gibi olsa da gayet sıradan yüzünün altında, sarışın adamın parti için sürdüğü yüz boyasını hâlâ taşıyıp taşımadığını merak ettim.

"Bu... hiç iyi değil," diye fısıldadı Honey, o kadar sert oturuyordu ki, gerçek bir kedi olsaydı tüylerinin diken diken olacağından hiç şüphem yoktu.

Lanet kendini gösteriyordu, sırları saklamak zorlaşıyordu. Ve bu sadece bir palyaçoymuştu; ya o gece giyilen daha belirgin, daha tehlikeli kostümler?

Radclyffe geri kalanımıza bağırarak dışarı çıkmamızı emrederken ve okunacak bölümler hakkında talimatlar verirken, "Hayır," diye onayladım. "Bu hiç de iyi değil."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

I Cebim titrediğinde sıçradım, Radclyffe'in bağırın sesi konferans salonuna giden eski taş merdivenlerde yankılanıyordu. Bir an için titreşimin kötü niyetli olduğunu düşündüm, mantıksızca beni öldüreceğinden korktum.

"Cat," dedi Byron omzumu okşayarak. "Telefonun."

Tanrım. Hay sikeyim. "Doğru," diye nefes aldım, hızla cebimden çıkarıp cevap tuşuna bastım. "Arabamla ilgili tamirci arayacak."

Byron'a dün gece bozkır yolunda bozulduğumu söylemiştim ama nedenini söylememiştim ve ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

"Alo?" Telefonu kulağıma dayayıp sordum, ekranı sıcak yüzüme soğuk geliyordu. Profesörler tarafından bile bana bağırılmasından nefret ederdim ve tedirgin edici sabahıma eklendiğinde, bu sadece boktan bir pastanın üzerindeki boktan krema gibiydi.

Tamircinin hırçın sesini bekliyordum -bütün şanıkçilerin hırçın sesleri olduğunu sanıyordum- ama bir an için sadece sessizlik oldu. Ve sonra daha fazla sessizlik, ve-

Nefes alıyorum.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. Kabus muydu? Ya da daha da kötüsü, Alastor Carmichael numaramı ele geçirmiş miydi?

ber? Okul kayıtlarımda vardı ve biri adımın Cactus olduğunu öğrenmişti; Mason Lindgren bunu biliyordu. Numaramı bulmak da kolay olurdu.

Lindgren... Gözlerimi kırptığımda, göz kapaklarımın ardında, Ford House'un zeminine yayılmış, ağzı sessiz bir çığlıkla açık, gözleri boş bedenini gördüm. Ürperdim.

"Alo?" Korkudan sinirlenmiş bir halde talep ettim.

Sadece sessizlik ve nefes alıp verme vardı. *Siktir git, pislik.*

Telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırdım, Honey ve By'ın gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettiğimde sertçe yutkundum. "Sessiz arama. Muhtemelen şu dolandırıcılardan biridir," dedim kendimi ikna ederek. Bu iyi bir açıklamaydı. Bana da hep öyle telefonlar gelirdi.

Byron tedirginliğini hissederek kolunu omuzlarıma attı. "Sana geçen gün arka arkaya aldığım telefonlardan bahsetmiş miydin?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

Honey esnemesini bastırarak, "İçimde bir tuhaflık seziyorum," dedi. Merdivende parlak güneş ışığının bir karesinde durdu, yüzünü sıcaklığa doğru kaldırdı; kolundan tuttum ve onu peşimizden merdivenlerden aşağı çektim.

"Hastalıklı saçmalıklar," diye onayladı Byron. "Bana on -tekrar ediyorum, on- paket Viagra satmaya hevesli, kalın aksanlı, çok hoş bir adamdan telefon aldım."

Beni bile şaşırtacak kadar ani ve merdiven boşluğunda yankılanacak kadar yüksek bir homurtu çıktı.

Birinci katın sahanlığını geçip aşağı inmeye devam ederken Byron, "Onu kibarca reddettim tabii ki," dedi, safir gözleri parlıyordu. "Ve on dakika sonra *başka bir* telefon aldım-"

"Neden onlara cevap veriyorsun?" Honey sordu, gözleri yargıyla kısılmıştı.

"Bir kısmı eğlenceli, bir kısmı kötü niyetli. Bu seferki, on dokuz yaşında olmama rağmen bana bir cenaze planı satmakta çok ısrarcı olan bir kadındı, o kadar acımasızdı ki telefonu kapatmak zorunda kaldım. Ama belki de benim *bilmediğim* bir şey biliyordu. Ve eğer ikisini bir araya getirirseniz..."

Kıkırdadım. "Viagra alevleri içinde öleceksin."

Byron çarpık bir sırıtişla "Ereksiyonla ölüm," diye onayladı. "Ölmek için ne güzel bir yol."

Kâbus'un Honey ve benim için tasarladığı şeyden daha iyi. Belki de kadın Viagrası sipariş etmeliyim.

"Bahse girerim buna tırmanabilirim," dedi Honey birden, önümüzde uzanan üç katlı duvara bakarak. Eski taşlar düzensizdi, bazıları diğerlerinden daha fazla çıkıntı yapıyordu, ama güvenli tutamaklar sayılmazlardı ve yol, Ford ailesine ait olması gereken birkaç sade resimle kesiliyordu.

"Hayır," diye uyardı Byron ve onun bileğini tuttu. Honey'nin tuhaf davrandığını düşündüyse de bunu asla dile getirmede. "Bugün intihara meyilli tırmanışlar yok, çok teşekkür ederim-"

Merdivenlerin dibine vardığımızda aniden durdu ve karanlık bir gölge yolumuza çıktı - ilk başta gördüğüm tek şey tüm ışığı yutuyor gibi görünen siyah deri bir ceket, ardından kalçalarının zarif hatlarını takip eden kot pantolon, babamın kafatası kırıcı olarak adlandıracağı motorcu botları ve hem yumuşak hem de keskin, tam olarak latte renginde yanan gözlerle aydınlatılan koyu zeytin rengi bir yüzdü.

Tor buradaydı. Ford'da. Milton Hall'da. *Honey ve Byron'ın önünde.*

Arızalıydım.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" Honey kaba bir tavırla sordu, hiç de dost canlısı olmayan ve yeni biriyle ilk kez tanışan kedilere benzeyen bir tavırla burnunun ucuyla ona baktı.

"Hayır," diye yanıtladı Tor, oldukça yumuşak bir sesle. Buzlu bir kahve fincanını kaldırıp bana uzattı ve kalbimin eriyip bir sap yığınınna dönüştüğüne yemin ettim. "İşte dün gece istediğin kahve. Bozulduğunda arabanda unuttuğunu fark ettim."

Gözlerimi kırpıtm, bir gülümseme oluştu. "Beni nasıl buldun ki?" Ford çok büyüktü... Beni bulmak için ölüm tanrısı büyüsü mü kullanmıştı?

"Programınızı ezberledim," dedi kayıtsızca. "Öğleden sonraki Dolaşım ve Solunum dersinde iyi eğlenceler."

Ben etkisiz hale getirilirken yaklaştı ve alnıma bir öpücük kondurdu, ardından hem hareketsiz hem de sessiz kalan Honey ve Byron'a baktı. Mucizelerin mucizesi.

"Güle güle, kedinin arkadaşları. Güle güle, benim küçük tatlı etim." "Güle güle Tor," diye güldüm, tamamen afallamış ve kızarmıştım, ve muhtemelen pancar kırmızısı. "Kahve için teşekkür ederim."

Şeffaf bardağa baktım, oraya yazdığı mesajı gördüğümde *kalbim* tekledi: *O kadar güzelsin ki kalbime bıçak saplanmış gibi.* Başımı kaldırdığımda yine kayıp gitmişti.

"Onunla evlen," dedi Honey aniden ve ciddi bir şekilde, kolumu tutarak. "Seksi, tatlı ve sana özel bir sevgi sözcüğü var. Başka neye ihtiyacın var?"

"Ne yaptığını bilen kocaman bir penis mi?" Byron beni güldürerek bunu önerdi. By aramızdaki en huysuz, en sessiz ve açık ara en kirli olandı. Bahse girerim Honey'ye saydığım tüm o sapkınlıkları biliyordur.

Honey sanki bir şey anlatıyormuş gibi onu işaret etti, sonra da parlak mavi bakışlarını bana dikti. "Onun sikini görür görmez, hemen yerinde teklif et, Cat."

Eğlenmiş ve mutlu bir şekilde başımı salladım. "Bunu dikkate alacağım."

"Bunu sen yap." Aniden bana sarıldı ve yanağını omzuma değdirdi. "Şimdi Ingrid Morris Binası'ndayım ama sonra görüşürüz?"

"Kütüphanede buluşalım mı?" Ben önerdim.

Yanıt olarak boynuma kafa attı, ki bu her anlama gelebilirdi, Byron'a şiddetle sarıldı ve sonra geçen hafta sahip olmadığı bir zarafetle kapıdan sıvıştı.

"Deli kadın haklı," dedi Byron gülerek ve kara başını salladı. "Kahveye ve lakabına bakılırsa, bu adam tam bir bekçi. Ama dikkatli ol, tamam mı? Dışarıda bazı psikopatlar var ve senin programını ezberlemiş. Bu bir numaralı kırmızı bayrak."

"Biliyorum," diyerek kolunu sıktım ama Tor'un bana kahve getirmesinin sıcaklığını üzerimden atamadım. Takip meselesini sonra düşünecektim. "Ben dikkatli olacağım. Sen de dikkatli ol-" Parmaklarımı şıklattım. Adını çoktan unutmuştum.

"Gustin," diye ekledi Byron.

"Evet, o adam. Sen de dikkatli ol."

"Yapacağım." Bir adım geri çekildi. "Sonra görüşür müyüz?" "Firari," diye takıldım.

"Herkes beni terk ediyor."

"Yaşayacaksın," diye karşılık verdi ve beni yalnız bırakarak dışarı çıkmadan önce yakasını çekiştirdi.

Şu anda yalnız olmaktan nefret ediyordum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

KEDİ

Tensem yanıyordu. Soğuk bodrum odasındaki rahatsız plastik sandalyede kıvranıyor, dikkatimi vermeye çalışıyordum. İronik bir şekilde, Profesör beni dinlerken nefes almakta zorlanıyordum.

Saçları ağarmış, şişman, gözlüklü bir adam olan Lancashire, vücudun hava yollarını çok ayrıntılı bir şekilde anlattı. Anksiyete tam bir baş belasıydı.

En azından arabamı geri alıyordum; ben yoldayken tamirci aradı ve arabamda hiçbir sorun olmadığı ortaya çıktı. Yine de beş yüz pound istiyordu ve Ford öğrencileri ayrıcalıklı olduğu için fazla ücret aldığını biliyordum ama arabamı geri alacağım için mutluydum.

Boynum daha yoğun bir şekilde yandı ve kaşınmak için arkama uzandım, birinin gözlerinin üzerimde olduğuna ikna oldum. Sandalyemin arkasında asılı duran el çantasına uzanmadan önce hafifçe bir göz attım ve-evet. Daha önce tanışmış olsaydık benden nefret ettiğini düşüneceğim kadar yoğun bir şekilde bana bakan bir adam vardı. Ama o bir yabancıydı.

Onu ne talihsiz Cadılar Bayramı partisinden ne de dışarıdaki kızıl ışığa yakalanan insanlardan tanıyabildim. Bu adamı daha önce hiç görmemiştim - yüzü keskin açılar, kesik elmacık kemikleri ve bir tutam siyah saçın altında sert bir güzellik, gözleri

Tel çerçeveli gözlüklerin ardında buz rengindeydi. Sanki canlı canlı derimi yüzmeyi hayal ediyormuş gibi üzerime yapışmışlardı.

Hızla arkamı döndüm, kalbim hızlanmıştı. Kabus tarikatından mıydı? Bakışlarının yakıcılığıyla keskin bir tezat oluşturan soğuk omurgamdan aşağı damladı ve Byron'a mesaj atmak için telefonumu cebimden çıkardım ama... Dudağımı ısırdım. Zaten yeterince stresliydi. Onun yerine Honey'e mesaj attım, parmaklarım ekranın üzerinde uçuşurken bir yandan da derse dikkatle bakmaya çalışıyordum.

Bana bakan bir adam var. Seksi bir kız gibi değil, beni uyuşturmayı, arabasının bagajına atmayı ve bahçesindeki bir çukura gömmeyi planlayan bir şekilde.

Cevabını bekledim ve bekledim. Dakikalar geçtikçe midem bulanıyordu. Dersle ilgili notlar aldım, diyaframı iki kez yanlış yazdım, sonra tamamen vazgeçtim ve bekledim. On dakikaya ulaştığında cevap vermekten vazgeçmişim ve ensem hâlâ yanıyordu.

Ellerimi yumruk yaptım ve her şey yolundaymış, Ford's End'e geldiğimden beri her şey yolundaymış ve hiçbir şey olağandışı değilmiş gibi davrandım. Profesör Lancashire'ın solunum sürecini çok hoşuma giden basit bir şekilde açıklamasını dinledim. Kafam şu anda herhangi bir karmaşıklık için çok dağınık bir durumdaydı.

"-ve bu sinir uyarıları havalandırmayı uyarır ve nefes almamızı mümkün kılar. Bu uyarıların ne sıklıkla gerçekleştiğini bilen var mı?"

"Her üç saniyede bir," diye seslendi Phil birkaç sıra önümden, parlak kumral saçlarını yüksek bir midilli şeklinde toplamış, tüm notlarını bir A4 deftere yazmıştı.

Lancashire başıyla onaylayarak, "Üç ila beş," dedi. "Bu sefer başka biri - neyden kaynaklanıyor..."

Derin bir erkek sesi yüksek sesle Latince bir şeyler söylemeye başlayınca sustu. Ayağa fırladım, kalbim hızla çarpmaya başladı ve tek fırlayan ben değildim. Phil oturduğu yerden fırladı, Duncan Ford, sarışın palyaço, Justin Merchant ve partiden hayal meyal tanıdığım üç kişi daha.

"Siktir et," diye tükürdü Duncan ve kolunun altına MacBook'unu asarak merdivenlerden kapıya doğru koşmaya başladı.

Eşyalarımı çantama atıp titreyerek ayağa kalktığımda profesör hızlı adımlarla ilahi söyleyen adama doğru ilerleyerek "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

Daha yüksek sesle bağırdı, sesi kelimeleri seçmeme yetecek kadar yüksekti-espiritu santo. Ne anlama geldiğini bilmiyordum, dini törenlerde belli belirsiz duymuştum ama etrafta dolanıp Kâbus'un bu sefer ne planladığını öğrenmeye niyetim yoktu.

Ensemdeki yanma daha da şiddetlendi, ama bana bakan bir sürüngenden daha fazla endişelenmem gereken şeyler vardı. Merdivenlerden hızla indim, Phil hemen önümdeydi, ama ilahi okunan yöne baktım ve ilahi okuyan adamın yoğun siyah cüppeler giydiğini ve elinde tahta bir tespih tuttuğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

Kâbus şimdi de kutsal adamlar için mi çalışıyordu? Bunu sorgulamak için burada kalmadım.

"Durun bakalım," dedi profesör toplu çıkışımız sırasında. "Gitmenize gerek yok."

Ama yedi kişi çoktan kapıdan çıkmış, soğuk merdivenlerden yukarı çıkmaya başlamıştık ve Cadılar Bayramı partisinin tekrarını beklemiyorduk. Duncan hakkında herhangi bir şüphem varsa bile, verdiği ürkek tepkiyle bu şüphelerim çürümüştü. O da benim kadar korkmuştu ve-

Bekle. Zindan sınıfındaki adam rahip değildi; bir öğrenciydi, benden büyük değildi.

Taş basamakların dışında bir oyukta durdum ve elimi yüzüme sürdüm. *Lanet olsun.* Kâbus'un uşaklarından biri değildi, bizden biriydi. Lanetlenmiş. Bahse girerim Cadılar Bayramı için rahip gibi giyinmiştir.

"Kahretsin," diye nefes aldım ve ayak sesleri üst katlara doğru kaybolduktan sonra da oyukta kaldım. Kahretsin. Dersler, günlük hayat ve rahip olmak için lanetlenmiş öğrenciler için fazla paranoyaktım.

Ellerimi bırakıp Honey cevap vermeye tenezzül edene kadar durmadan mesaj attım ama gözlerimin üzerindeki lekeleri kırıştırdığımda bir çığlıkla irkildim.

Dik dik bakan sürüngen tam karşımdaydı, buz mavisi gözleri ciğerlerimdeki tüm nefesi söküp alan yoğun bir nefretle parlıyordu. Geri çekildim, omurgam soğuk tuğlaya baskı yapıyor, kanım aynı buz gibi sıcaklığa düşüyordu. Telefonumun tuş takımını el yordamıyla bulup annem ve Virgil'den sonra üçüncü hızlı aramaya bastım ve Honey'nin hemen açması için dua ettim.

"Kimsin sen ve ne istiyorsun?" Nefes aldım, adamın keskin planlı yüzünü geren nefretin farkında değildim.

O yüz tehditkâr bir şekilde benimkine yaklaştı, ta ki gözlüklerinin yansımada kendi yüzümü görene kadar.

"Seni bu kadar özel yapan ne?" diye sordu hırlayarak ve öfkeyle.

Şiddetle sıçradım, elimi kaldırdım, avuç içim dışarıdaydı, telefonum diğer elimde şiddetle tutuyordu. *Hadi tatlım, aç şunu.* "Ben özel biri değilim, yemin ederim. Beni rahat bırak."

Bağırsaklarını deşin. Organları dökülene kadar karnını bir yandan diğer yana oy.

Nefesim kesildi. Daha çok titredim, parmaklarım seğirdi, bıçağımı kapmak ve o karanlık sese cevap vermek istedim. Ama yapamadım. Bir daha olmazdı. Burada olmaz, birinin görebileceği bir yerde.

"Görmüyorum," diye tısladı, o kadar yakınımaya eğildi ki midem bulandı.

"Geri çekil," diye uyardım nefes nefese, panik sistemime hücum etmişti. Bir gün içinde iki kez etrafa savrulmuş ve tehdit edilmişim ve savaş ya da kaç tepkilerim yoğunlu.

Dilini kopar ki bir daha sana hırlayamasın.

Gözleri parladı, buz mavisi ve yoğun, parlak bir uyarı. Ellerimi omuzlarına koyarak onu ittim ama bir adım geri çekildi ve bana doğru geldi.

"Seni uyarıyorum," diye başladım, sesim üç yıl önce o gece olduğu gibi alçaktı.

Siyah saçlı psikopat sadece güldü ve beni öptü.

Ağzı ağzımı ezerken panik, şaşkınlık ve histeriden oluşan yüksek bir ses çıktı, kaba bir eli kalçamı buldu ve acımasızca bastırdı. Onu ittim, nefes alışım hızlandı, o karanlık ses çok daha yüksek çıktı ama o yılmadı, dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi, dili alt dudağımda gezindi. Keşke bir ölüm tanrısını nasıl çağıracağımı bilseydim, çünkü şu anda bu piçin ruhunu söküp alması için Ölüm'ü çağırırdım.

Dizimi taşaklarına kadar soktum, onu kenara itip kaçmaya hazırlandım ama o sadece inledi ve onu okşamışım gibi bana doğru eğildi.

"Sert oynaman hoşuma gidiyor," dedi bana, buz gibi gözleri kapalıydı. "Ve tadın..." Alt dudağımla tekrar yaladı. Karanlık dalgalandı ve bildiğim bir sonraki şey, bakırın tadı ağzımı doldurdu ve elini çenesine götürerek sendeledi.

Kan damladı.

Sırıttığında, dili dışarı fırladığında, onu ısırığımı fark ettim. Güzeldi. Bunu hak etmişti. Ama kalbim panikle hızlı hızlı atıyordu. Onu ısırarak istememişim.

onu ısırarak. Karanlık beni ele geçirdi. Bu sefer sadece saniyelerimi çaldı ama kollarımı ürpertecek kadar kötüydü.

Oyuktan dışarı fırladım, ama omuzlarımdan yakaladı ve beni taş kuytuya geri sıkıştırdı, gözleri parlaktı, beni daha sert titreten bir şeyle parlıyordu, karanlık sesin kükremesine neden olan bir şeyle.

"Kanımı çektin," dedi sert ve sessiz bir şekilde.

"Bırak beni, yoksa daha kötüsünü yaparım," diye tehdit ettim, kontrolsüzce titriyordum.

Bir an öylece bana baktı, sonra dudakları dudaklarıma değdi, dili içeri girmeye zorladı. "Kanımı çektin, o yüzden istediğini al."

Dizini bacaklarımdan arasına bastırıp klitorisime ani ve gözle görülür bir baskı uyguladığında, korkuma zevk veren bu darbeye sarsıldım. Klitorisim çoktan şişmişti. Tanrım, ıslanmışım. Utanç yüzümü ısıttı.

"Onu sen çizdin, o yüzden senin," diye nefes nefese kaldı ve kendini benden uzaklaştırdı. "Aşağılık, sarhoş edici yaratık. Benden uzak dur, kalles."

"Beni takip ettin," diye tersledim, öfke ve tahrik korku ile karışmıştı. "Uğraşmak için yanlış kızı seçtin, psikopat. Benim çok tehlikeli arkadaşlarım var."

"Ben de öyle, Hıyar," diye cevap verdi, bir adım geri çekilirken alt dudağındaki kanı yaladı, sonra bir adım daha. Bu sefer bunun bir hakaret değil, bir isim olduğunu fark ettim. Prick. Şüphesiz bir kaktüs göndermesiydi.

Bir adım daha geri çekildi, vücudu gerginlikle titriyordu ve aramıza koyduğu boşluktan hızla geçtim, telefonumu kavradığım elim nemli. Kaçarken arkama bakmadım.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

KEDİ

I Honey ile kütüphanede buluşmadı, Lawrence Hall'daki odama kadar koşmak, kapıyı kilitlemek ve açılmasın diye bir sandalyeyi dayamak dışında bir şey yapmadı.

Önce Alastor, şimdi de bu siyah saçlı, mavi gözlü psikopat. Benimle aynı binada yaşayan ve ikisi de bana zarar vermek isteyen iki öğrenci. Bir de Kabus'un tarikatı ve onu çağıran her kimse o vardı.

Öyle bir titredim ki kemiklerim kırıldı. Mavi gözlü adam onlardan biri olmalıydı. Kabus'un takipçileri. Miz haklıydı; beni sinir krizine sokacaktı. Zaten yolu yarılamıştım.

"Siktir," diye titreyerek nefes verdim, ellerim yüzümde gezdirirken titriyordu.

Tek yapmak istediğim yatağa girmekti ama yüzümde hâlâ o göt deliğinin kanı vardı ve yarından önce okumam gereken bölümler vardı.

"Bunu yapabilirsin," diye kendimi motive ettim. "Duş al, By ve Honey'e akşam yemeğini getirmeleri için rüşvet ver, iki bölümü hızlıca oku, sonra on saat uyu. Kolay."

Kulağa kolay gelmiyordu. İmkânsız gibi geliyordu. Ama temiz giysilerimi, iç çamaşırlarımı ve tuvalet malzemelerimi Ford Tıp Fakültesi

Çanta, yılan ambleminin koyu yeşili, kırmızı gözlerle beni izliyordu. İsteksizce sandalyeyi kapıdan uzağa çektim.

On dakika sonra dönerdim. En fazla on beş. Bunu yapabilirim.

Kendimden şüphe edemedim kapıyı açtım ve arkamdan kilitledim, koridordan aşağı duş odasına koştum. Kabinlerden birini el yordamıyla açıp çantayı kilitli kapının arkasına, ıslanmayacağı bir yere asarken ellerim titriyordu.

Bunu yapabilirsin, diye kendime tekrar tekrar söyledim, soyunup muhtemelen tüm binadaki en yeni şey olan bronz tepe duşunun musluklarını çevirirken cesaret için taç yüzüğümü döndürdüm. Su püskürdüğünde buz gibiydi ama ben zaten titriyordum, o yüzden fark etmedim bile.

Spreyin altına tamamen girdim ve alnım serin beyaz fayansa dayanana kadar devam ettim, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu. Bunu yapamazdım. Cesaretlendirici sloganım saçmalıktı; bunu gerçekten yapamazdım. Duştan bahsetmiyordum; Ford'dan, Night- mare'den, sınıfımdaki tehditkâr pisliklerden, insanları palyaçoğa, rahibe ve daha kim bilir neye dönüştüren lanetlerden bahsediyordum. Bütün gün diken üstündeydim ve zihnim bu hale gelmemin nedenlerini tekrarlamaktan çok mutluydu -Stastor'un beni mozoleye sıkıştırması, sessiz telefon görüşmesi, Honey'nin kuşa gevezelik etmesi, Byron'ın bir şeylerin farklı olduğunu biliyormuş gibi bize bakması, ders sırasındaki ilahiler ve sonra da oyuktaki o lanet şey her neyse.

Gözyaşlarımın yüzüme damladığını ancak nefesim kesildiğinde, sıkıştığında ve parçalandığında fark ettim. Göğsümden bir hıçkırık koptu, suyun beyaz fayanslara vuruşundan duyulacak kadar yüksekti. Çıgıllıkları göğsümde biriktirmek, kimsenin duyamayacağı bir yerde tutmak istedim ama artık onları durduramazdım. Bırakın durdurmayı, yavaşlatılamayan bir fırtına gibi kendi güçleri vardı.

Gözlerimi kapattım, yüzümü duvara yasladım ve hıçkırıklarla savaşıma çalışmaktan vazgeçtim. Hıçkırıklar acımasız dalgalar halinde geliyor, göğsümü acıtana kadar eziyor, gözyaşlarım cildim şişene ve gerilene kadar yüzümü çiziyordu. Omuzlarıma çarpan su artık çok sıcaktı ama bunun bir önemi yoktu. Bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Eve dönmek, Ford'dan ayrılmak istedim ama *lanetlenmişim*. Harrogate'e geri dönmenin Kabus'tan kaçmak anlamına geleceğini düşünmüyordum. Onu sadece aileme sürüklerdim, onların da lanetlenmesine neden olurum ve buna katlanamazdım. Annemle babama ne yapacağını düşündüm.

zihnimde canlı bir şekilde yandı ve irkildim. Ya onları lanetlemediyse; ya Lindgren'i öldürdüğü gibi onları da öldürdüyse?

Nefes alışım tırtıklı, çaresiz bir hal aldı.

Duvardan döndürüldüğümde irkildim, vücudumdaki eller nazik ama yabancıydı. Gözyaşları ve su görüşümü perdeledi ama başımı kaldırıp baktım-

"Ölüm mü?" Küçük bir sesle sordum.

"Buradayım," dedi, beni kollarının güvenliğine çekti ve o kadar sıkı sarıldı ki konuşamadım, sadece kırık bir şekilde hıçkırabildim.

"Her şey yolunda ufaklık, her şey yolunda."

Gözlerimden sıcak yaşlar akmaya başladı. Kollarımı kaldırdım ve ona sarıldım, onu sadece birkaç gündür tanıyor olmamı ya da bizi birbirimize bağlayan tek şeyin bir lanet olmasını umursamadan. O tanıdık, rahatlatıcı ve güvenliydi. Ağlarken bana sarılması rahatlatıcıydı, dönüştüğüm pürüzlü parçaları birinin bir arada tutması rahatlatıcıydı.

Sıcak dudakları alnıma değdi ve bir elini sırtımdan kaldırıp suyu daha rahat bir sıcaklığa getirmek için tekrar aynı noktaya, kalçama dayadı ve bana olabildiğince yakın sarıldı.

"Artık iyisin," diye mırıldandı şakağıma doğru. "İyisin, baban artık burada."

Gözlerimi kapattım, boğazımın arkasından çaresiz bir ses çıkıyordu. Neye ihtiyacım olduğunu nasıl bildiğini bilmiyordum; belki de ölüm tanrılarının hepsi medyumdu, belki de Ölüm bana bir kez bakmış ve hem itaatkâr hem de küçük olduğumu anlamıştı. Umurumda değildi. Onu buraya getiren her neyse ona minnettardım, defalarca güvende olduğumu vaat ediyordu, bedeni benimle dünya arasında bir kalkan gibiydi.

Sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum ama ona sarıldım, başımı göğsüne koydum, kalp atışlarının sabit ritmini dinledim ve kalbinin atıyor olmasına hayret ettim.

Öpücükler yüzümden aşağı ve başımın üzerinden nazikçe yağdı, her birine bir güvence mırıltısı eşlik etti.

Ben buradayım.

Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Sen benim küçük gelinimsin.

Artık güvendesin.

Seninle ilgileneceğim, Cat.

Seni kim ağlattıysa ıçlık atarak ölecek.

Nefesimi kontrol altına alana kadar, çılgınca hıçkırıklarım aksayan nefeslere dönüşene kadar, yüzümdeki suyun gözyaşlarımdan mı yoksa duştan mı geldiğinden emin olamayana kadar sözleri ruhumu sardı.

"Nereden biliyorsun?" Konuşabildiğimden emin olduğumda kısık sesle sordum.

"Bana ihtiyacın olduğunu nereden bildim?" Ölüm alçak sesle, gürültülü bir şekilde açıkladı. "Tor arabanın garajda olduğundan bahsetti. Onu Ford'un arazisindeki garaja geri götürdüğümü söylemeye geldim." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Seni böyle bulacağımı bilmiyordum."

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Ölüm beni kendine doğru çekti, vücudu dar siyah bir gömlek ve artık sıırıslıklam olmuş bir kot pantolonla kaplıydı. "Özür dilemene gerek yok, kedicik."

İnledim, niyeti de buymuş gibi görünüyordu; gülümsemesini alnımda hissettim.

"Bana ihtiyacın olduğunda hep burada olacağım." Tem- ple'me bir öpücük daha. Sonra boynuma. Omzuma. Orada dondu kaldı ve vücudu -müzikal ama durgun, akışkan- çelik gibi sertleşti. Omurgası bir anda sertleşti. "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu çok ama çok sessiz bir şekilde, duştan zar zor duyulabilecek bir sesle.

"Ne?" Kaşlarımı çatarak geri çekildim, beden dilindeki ve ses tonundaki tamamen değişim karşısında sinirlerim titredi. Ondan dalga dalga yayılan tehlike kalbimi hızlandırdı.

Ölüm bir elini omurgamın dibine koyarak beni kendisine yasladı ve diğer elinin parmak uçlarını omzumun üzerinde gezdirerek dikkatlice, nazıkçe bastırdı.

"Oh," diye nefes aldım, parmakları omzuma dolanıp sabahtan kalma morluklarla aynı hizaya geldiğinde. "Önemli bir şey değil. Bir daha olmayacak."

Hiçbir yere yalnız gitmezdim; mezarlıkta koşacak kadar aptal değildim. Yarın sabah koşmam gerekirse, Honey'i yanımda sürüklerdim ya da diğer insanların bulunduğu halka açık alanlarda koşardım. Alastor seyircilerin önünde bana zarar vermeyeceğini kanıtlamıştı.

"Hiçbir şey," diye tekrarladı Ölüm ve ben onun giyinik, benimse çırılçıplak, onun önünde teşhir halinde olduğumun farkına vardım. Ama bana bakış şekli, nefesimi kesecek şekilde bir uçtan bir uca kararmış gözleri, Tor'un bana bakış şeklinden çok uzaktı.

bu sabah bana baktı. "Ayakkabılarında parmak izleri var, Cat, bu hiçbir şey *değil*. Bir isim istiyorum."

Yutkundum. "Yapamam."

Yavaşça nefes aldı, burun delikleri alevlendi. "Bunu her kim yaptıysa korkunç bir ölümü hak ediyor, gelinim. Karıma zarar vermenin sonuçları var."

Huzursuzluk içime işlerken bile karnım gurulduyordu. Bunu duymak bu kadar hoşuma gitmemeliydi. *Karım*.

"Sana kimin yaptığını söylersem, onu öldürürsün." "Yani bir erkek," diye nefes aldı.

"Ve ben de Kabus kadar kötü olacağım." Başımı salladım, ondan uzaklaşmaya çalıştım ve tamamen başarısız oldum. "Kimseyi öldürmeyeceğim."

Parmakları yanağımdan saçlarıma doğru kayd, başımın arkasını kavradı ve yüzünü aşağı indirip dikkatle gözlerimin içine baktı. Bir an için beni büyüyle anlatmaya zorlayacağını, konuşmaya mecbur bırakacağını düşündüm ama o sadece gözlerimdeki korkuyu okudu.

"Pekala küçük gelin, bana söylemek zorunda değilsin. Adını başka bir şekilde bulurum." Ölüm beni kollarına geri çekti, sanki bu endişe verici bir açıklama değilmiş gibi ve tartışmak istedim ama... neden? Eğer Alastor'u öldürürse, artık beni tehdit edemezdi. Honey'e de zarar veremezdi.

Konuşmak yerine belini sıktım ve alnımı göğüs kafesinin kabarıklığına dayadım, yaklaştım ve ereksiyonu ıslak kotunun üzerinden kalçama değdiğinde sarsıldım. Oh. Onu çıplak gördüğümde hiç etkilenmeyeceğini düşünmüştüm ama hayır. Kesinlikle hayır. Ve *kocaman olmuştu*. Hissettiğim şeyin çevresi çılgıncaydı.

"Boş ver onu gelinim," dedi başımın tepesini öperek. "Duşa seks yapmak için girmedim. Buradayım çünkü sana sarılmama ihtiyacın var."

Ama şimdi onu hissetmişim -ve *hâlâ* hissediyordum- başka bir şey düşünemiyordum. Tüm farkındalığım, kalın sikinin karnıma baskı yaptığı o temas noktasına gitmişti. Tor'la geçirdiğim bu sabah beni cesaretlendirdi ve kekelemek ve kızarmak yerine Ölüm'e bakıp, "Ya beni tutmandan daha fazlasına ihtiyacım olursa?" diye sordum.

Sırtımdaki eli yavaşça omurgamda ilerledi ve tüm bedenimi uyandırdı. "Öyle mi?"

Gözlerimi ondan ayırmadan başımı salladım. Artık ağlamıyordum, onu net bir şekilde görebiliyordum ve *lanet olsun*, çekiciydi. Saçları kalın siyah örgüler halinde omuzlarına dökülüyordu, gömleği göğsünün kıvrımlarına yapışıyordu ve duman grisi gözleri daha önce görmediğim, maskelemek için çok iyi bir iş çıkardığı bir açıklıkla keskindi. Geniş ağzı, yüzümde okuduğu şey karşısında yavaş bir gülümsemeye dönüştü.

"Sana söylemeliyim," diye mırıldandı, ellerimi sırtından çekip kot pantolonunun düğmesine dayayarak, "Dün seni görmeye geldim ve arkadaşınla yaptığın bir konuşmaya kulak misafiri oldum."

Söylediğimiz herhangi bir şey için beynimi zorladım ve hiçbir şey bulamadım.

Ellerimden birinin parmaklarını bel kemerinin içine soktu, emir açıktı ve kot pantolonunu açmaya cesaret ettiğimde, sıcak eli yanağımı kavradı ve yüzümü kaldırdı.

"Ona ilgi alanlarının bir listesini söylüyordun." "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Küçük gülümsemesi yanaklarında daha da derinleşti, sesi karamel gibi zengin ve tatlıydı, "Size söylemeliyim ki, bunların çoğu benim ilgi alanlarımla örtüşüyor" dedi.

Mahcubiyet kısa sürede yerini şaşkınlığa ve heyecana bıraktı.

"Öyle mi?" "Mm." Sesi derinleşti, fermuarı çekiştirdiğimde daha da hırçınlaştı.

Benim için kotunu indirdi. "Açık saçık konuşmak benim favorimdir. Övgü vermek de öyle. Ve sen zaten benim küçüğüm olduğumu biliyorsun."

Kızarmıştım ama gülümsüyordum, midem delice çırpınıyordu.

Pantolonunu çözdüğümde dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek, "Baskınlık ve boyun eğme de," diye devam etti. Sert yüzünden ve kaslı göğsünden akan sular beni baştan çıkarıyordu. "İlkel oyun ve kovalamaca için istediğin kişi Tor'dur."

Tüm vücudumu bir ürperti kapladı. Tor beni kovalayacak, yakalayacak ve sikecek miydi? Lanet olsun. Kutsal, kutsal lanet.

"Bunu seviyorsun," diye gözlemledi Ölüm, benim için yeni olan bir kötülükle gülümseyerek. "Torment'in seni bir av gibi avlamasını, sonra da iyi bir sürtük gibi becermesini ister misin?"

Tüm vücudum elektriklendi. Boğazıma bir nefes takıldı.

"Evet, biliyorsun," diye nefes aldı, daha da yaklaşarak. Elimi pantolonunun içine sokup sikini sıktığımda inledi, ağzından çıkan her kelimeyle daha da ihtiyaç duyuyordu. "Eminim bu düşünce bile o güzel amcığı s ı r ı l s ı k l a m etmiştir."

"Senin yüzünden ıslak," dedim ve bu cesareti nereden bulduğumu bilemedim. Kalbim göğsüme çarpıyordu ama onun sıcaklığı ve karşımdaki varlığı beni endişelerimin olağan kafesinden kurtardı. Parmaklarımı iç çamaşırının altına kaydırmakta ve elimi sikinin ipeksi sıcaklığına sarmakta tereddüt etmedim.

Kalçaları sarsıldı, boğazından seksi bir inilti çıktı. "Cat," diye nefes aldı, "gelinim, karım." Umutsuz bir telaşla ileri atıldı, beni sertçe öptü ve sertliğin ipucu, onu tanıdığım nezaket ve özenle çarpıştı. Mükemmel kombinasyon. Benim ultra zayıflığım.

Tadı diğer her şeyi yaktı, anason gibi baharatlı ve tatlıydı ve onu ihtiyaç tarafından ele geçirilmiş gibi öptüm. Öpücük anında sıcak ve açgözlüydü, dilim ağzındaydı, onunki derin tatmin iniltileriyle benimkini yutuyor, dişleri alt dudağıma batıyor, parmaklarım saçlarını büküyor, sikini sıkarken bile örgülerini avuçluyordu.

"Benim mükemmel küçük karımın sikime ihtiyacı var mı?" Ölüm klitorisime şimşekler göndererek sordu. Sert nefes alıyordu, göğsü inip kalkıyordu, gömleği kaslarının her iniş çıkışına yapışlıyordu.

"Evet," diye nefes aldım, *yalvardım*. Kot pantolonunu kalçalarına doğru itmek için saçlarını serbest bıraktım, bileğini hafifçe salladığında kalbim daha hızlı atmaya başladı ve tüm giysileri koyu bir duman içinde kayboldu.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

KEDİ

"L Benim için sırtını duvara yasla. İşte böyle," diye övdü, anında itaat ettiğimde. Bir an bana öylece baktı, gri gözleri yüzümün görüntüsünü yutuyordu, vücudum onun için sergileniyordu.

"O kadar güzelsin ki beni mahvediyorsun."

Duş kabiniinde dizlerinin üzerine çöküp sıcak ellerini dizlerime koyarak bacaklarımı daha da açmaya teşvik ettiğinde şaşkın bir nefes aldım. Oh, yapacaktı... Bu ölüm tanrıları ve onların amımı yeme seansları da neyin nesiydi?¹

"Yıkıcı," diye nefes aldı Ölüm ve dili amıma dalarken ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirip solgun kıvrımlarından geçirerek kışımını tuttu. Uzun, yavaş bir vuruşla yaladı, dili sanki harika bir tada sahipmişim gibi bir iniltiyle titreşti.

"Siktir," diye nefes aldı, vahşi, çılgınca bir ihtiyaca dönüşen bir tutkuyla amıma tekrar dalarken elleri ü z e r i m d e sıkılaştı. Sanki başka bir tat almadan ölecekmiş gibi.

Elimle ağzımı kapattım ama bir inilti kaçtı. Tor tüm zekâsı ve becerisiyle tam olarak beni soluk soluğa bırakan şeyi bulmuştu. Ölüm beni vahşi bir vahşilikle yedi, ağzı üzerimde sürüklendi, inle-

Dilini çılgınca vuruşlar ve hareketlerle amıma sokuyordu. Dikkatli değildi, hassas değildi; her şeyi aynı anda tatmak istiyordu. Bütün yüzünü amıma gömdü ve bacaklarım titremeye, nefes alışım hızlanmaya başladığında hırladı.

Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde "Oh kahretsin," diye nefes nefese kaldım. Ne kadar iyi hissettirdiğine dair boğazımdan sızlanan bir inilti çıktı. Zonkladım, acıdım, sıkıldım.

"Sakın geleyim deme," diye homurdandı, ağzını tekrar girişime götürdü, dili içeri dalarken sahiplenici elleri kıçımı sıktı, kıvrıldı, dalgalandı.

"Ölüm," diye nefes aldım, elim aşağıya indi ve sa örgülerini bir avuç yakaladı.

"Kendini tuttuğunu hissedebiliyorum küçüğüm," diye azarladı. "Yüzüme binmek istiyorsan, o zaman yüzüme bin."

"Tanrım," diye boğuldum, vücudum titriyordu, bacaklarım güçsüzdü. Duvara yaslandım ve kalçalarımı onun diline doğru yuvarladım.

"ok kibar." Ağzını derin, emici bir hareketle amıma soktu; emiş gözlerimi şaşı yaptı. "Siktiğimin suratına bin, Cat. Tereddüt ettiğin her saniye için senden bir orgazmı esirgeyeceğim."

Nefesim kesildi, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bu bir saniye," dedi yerde diz çöktüğü yerden beni izlerken. "İki. Üç."

Tanrım, hayatta kalamazdım. Beni öldürecekti. Yumruğumu saçlarında sıktım ve yüzünü amımın içine ittim, kalçalarımı yukarı doğru salladım ve onayını inlediğinde nefes almak için mücadele ettim. Gözlerimi şaşı eden bir vahşilikle beni yedi. *Tanrım, evet.* "Siktir, siktir."

Alt dudağımı ısırdım, sıcaklık etrafımı sarıyordu, zevk karnımın alt kısmında hızla yükseliyordu, klitorisim keskin ve zonkluyordu-

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, ağzını çekip beni o kadar kolay alt etmişti ki, onun üzerindeki kontrolüm bir yanılsamadan ibaretti. "Lütfen."

"Tereddüt ettin küçüğüm," dedi kalbimi acıtan bir onaylamazlıkla. Topuklarının üzerinde arkasına yaslanarak çaresiz ve yalvaran amımın zonklamasını izledi.

"Bu çok zalimce," diye yakındım, iç kaslarım gergindi, çok yakındı, acı verecek kadar yakındı. Ölüm'ün sıcak elleri bacaklarımı sıyırıp ıslak tenimin üzerinde süzüldüğünde sıkıldılar.

"Doğru davranmayı öğrenmelisin, gelinim. Kendini tuttuğunu hissedebiliyorum ve benimleyken hiçbir parçanı tutmana gerek yok. Kalkanlara ihtiyacın yok. Benimleyken tüm endişelerini geride bırakıyorsun."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye güldüm, biraz sertçe.

Elleri bacaklarımda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Benim için derin bir nefes al. İşte böyle, bu mükemmel. Derin nefes almaya devam et ve ayaklarından başlayarak bacaklarını, kollarını, göğsünü ve boynuna kadar tüm kaslarını gevşet. Çok güzel," diye övdü, duraksayarak ve biraz gergin bir şekilde yaptığımda. Hiç kimseyle böyle rahatlamazdım. Bazen kendime karşı bile. Ama Ölüm'ün yumuşak tonu ve suyun sıcaklığı bunu kolaylaştırdı.

Ciğerlerimden daha derin bir nefes çıktı ve bir ağırlığın kalktığını hissettim.

"İşte bu," diye mırıldandı Ölüm, uyluğumun iç kısmını öperken nefesi tenimde sıcaktı. "İşte benim kızım. Benim için böyle kal ve beni daha sert, daha hızlı ya da daha derin istediğinde kalçalarını bana doğru yuvarla, saçlarımı tut, doğal olarak ne yapmak istiyorsan onu yap- karşı koyma. İstediyin her şeyi al."

"Orgazm dışında mı?" Suratımı ekşiterek sordum, bu da onu güldürdü. "Merak etme karıcığım, sana bol bol orgazm yaşatacağım."

Kaşlarımı çattım, artık rahatlamıştım ve yüz ifadem daha da özgürleşmişti. "Yalancı."

"Ben asla yalan söylemem," dedi ve dilini tekrar amıma daldırdı, nefesimi kesen bir vahşilikle beni yaladı. Bu sefer kendimi duvara karşı tutmadım; kalçalarımı dilinin vahşi itişlerine doğru yuvarladım ve benden derin bir iç çekene kadar klitorisime karşı bu coşkulu hissi korumak için başını tuttum.

"Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," diye inledim, gözlerim çırpınarak kapandı. Yumuşak dili ile hareketlerini yönlendiren vahşi açlık arasındaki zıtlık beni çok hızlı bir şekilde kenara doğru itti. Kalçalarım yüzüne karşı sarsıldı, nefesim daha hafif, daha keskin. "Lütfen, Ölüm. Lütfen."

Ben tam sınırdarken çekip gitti ve sırtım duvara yaslandı, kalçalarım kasıldı, sarsıldı, yalvardı.

"Lütfen," diye sızlandım, tüm bedenim neredeyse orgazm olmanın keskin yoğunluğuyla kavrandı. "Lütfen."

Aceleyle dizlerinin üzerinden kalktı ve beni duvara yasladı. Beni o kadar sert öptü ki yetişemedim, ne kadar yakın olduğumdan, boşalmak için ne kadar acı çektiğimden, *acı* çektiğimden soluyordum. Elim uzattım.

Ama güçlü bir el bileğimi sarıp çekmeden önce parmaklarım klitorisimin üzerinden zar zor geçti.

"Hayır. Benim mükemmel, itaatkâr karım olacaksın ve sikime boşalacaksın. Değil mi?"

"Evet," diye hırıltılı bir ses çıkardım, kalçalarım kekeleyordu, tenim o kadar hassastı ki dokunduğumuz yer yanıyordu.

"Bir kenar daha, küçüğüm, sonra istediğin kadar boşalabilirsin." Ölüm'ün dudakları alnıma değdi ve sonra beni kollarıyla yakaladı, bacaklarım beline dolandı, sırtım duvara dönüktü ve-

Gözlerim şaşı oldu. Anında boşaldım, beni şiddetle uçurumun kenarına fırlatmak için tek gereken yarım bir itişti. Nefes nefese kalıp sarsıldığımda ölüm usulca, saygıyla küfretti, zevk benden her şeyi alıp götürürken amım güçlü dalgalar halinde onun sikinin etrafında kenetlendi.

"Çok güzel denedin," diye mırıldandı ben ürpermeyi bıraktığımda. "Kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış değilim, küçüğüm. Bu kadar hassas olman benim hatamdı, elinde olmadan geldin."

Geri çekilip daha derine battığında yüksek sesle haykırdım, amım o kadar hassastı ki. "Bu çok fazla, çok fazla."

"Eğer gerçekten çok fazlaysa, bana durmamı söyleyebilirsin. Sadece adımı söyle." Beni duvara yapıştırıp daha da derine sokarken dudakları kulağıma değdi, nefes alamayacak hale gelene kadar beni kalınlığının etrafında gerdi. "Sadece *Jermaine* de, duracağım. Ama söylemeyeceksin, değil mi ufaklık?"

"Hayır," diye inledim, sıcak omuzlarına yapıştım, beni daha hızlı becerdiğinde gözlerim kapandı, hala çok derine vuruyor, beni çok geriyordu, dayanamadım. "Yapmayacağım-ama bu-ah, lütfen, Ölüm, lütfen-"

Dudakları hassas boğazımdan aşağı inerek nabzıma bir öpücük kondurdu. "Bana gerçekten ne istediğini söyle, ben de sana bu amcığın bana yalvardığı şeyi vereyim."

Kalçalarım titreyerek ona sarıldım ve yüzümü omzuna gömdüm. "Lütfen, baba."

"Aferin kızım," diye övdü ve ellerini kıkımda sıkılaştırdı, daha sert, çok daha hızlı sürüyordu.

Oh, Tanrım.

Oh, yapamadım-

Beni izlemek için geri çekildi, gözleri yüz hatlarımda geziniyordu. "Yaptığın yüz ifadelerine bayılıyorum. Çok güzel yüzler."

Sızlandım, kıvrandım. Bana verdiklerini almaktan başka bir şey yapamıyordum.

Beni o kadar hızlı bir şekilde ikinci bir orgazmın içine soktu ki dayanamadım. Şiddetle sarsılana kadar sıvı şimşek kan dolaşımımı doldurdu. Gözlerim kafamın içine doğru yuvarlandı. İnledim, ağladım ve inledim, ona yapıştım.

Duş odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. Kalçalarım sarsıldı. Aletin etrafında sıkıldım, orgazmım acımasızca uzadı.

Yakalanma düşüncesi dehşet vericiydi, utanç vericiydi ama daha çok boşalmama neden oluyordu.

Ölüm'ün eli ağzımı kapattı, ona göz kırptığımda dumanlı gözleri yoğunlaştı, benimkiler ağırlaşmıştı.

"Çok sessiz ol küçüğüm," diye uyardı, dudakları ön başımı buldu, siki bir saniye bile yavaşlamadı. Islak tenin ıslak tene çarpması bizi anında ele verirdi, ama uyarı ve ağzımın üzerindeki eli, aceleyle ayrılana kadar her şeyi artırdı, üçüncü doruk noktam o kadar büyük bir güçle vurdu ki sırtım kavislendi ve donup kaldım, yerimde kilitlendim.

"İşte benim kızım, işte benim kızım," diye fısıldadı Ölüm, içime sonuna kadar girdi ve göğsüne yaslanana kadar bedenimi onunkine doğru çekti. "İşte benim kızım," diye nefes aldı, soluk soluğa, siki içimde vahşileşirken bana şiddetle sarıldı.

Uzun dakikalar boyunca bu şekilde kaldık ve Ford'un pahalı duşlarının su üzerimizde yıkanırken hiç soğumamasına sevindim. Yanımızdaki kabinde birisinin duş aldığı belliydi, umarım Ölüm ve benim yanlarında ne yaptığımızdan habersizdi.

Kocam beni fısıltılı övgülerle temizledi, öpücükler için her zaman dudaklarıma döndü. Yanımızdaki kabinde kim varsa suyumuzu kapatıp kuruyup giyinmek için çıkana kadar bekledik, Ölüm bir jest ve güçle kendini giydirdi.

Beni odama geri götürdü ve orada bir ya da beş öpücükle beni şımarttı ve ellerini ıslak saçlarımda gezdirdi.

"Bu gece döneceğim. Git arkadaşlarınızla vakit geçirin. Yemek ye. Uyu." Bir sonraki öpücüğü gözlerimin arasına kondurdu ve öylece kaldı. "Sen mükemmeldin, Cat. Benim için çok mükemmeldin."

Yutkundum, boğazımda bir yumru oluştu. "Sen de mükemmeldin."

Gülümsemesi bulaşıcıydı ve dayanılmaz derecede yakışıklıydı. Başka bir öpücük için eğildim, daha fazlası için açgözlüydüm.

"Benim doyumsuz karım," dedi ağızıma karşı, sonra dilini ağızımın içine çektiğimde inledi. "Sanırım bir gaz daha çıkarmanın zararı olmaz."

Ağızını benimkiyle birleştirdi, kıyafetlerimizi tek bir düşünceyle yok etti ve tüm eşyalarım yere düşene ve vücudunun şekli benimkine kazınana kadar beni masanın üzerine çıkardı.

Beni lanetlediği için Kâbus'tan nefret ediyordum ama bunu seviyordum, tatlı, seksi ve yatakta deli olan iki kocam olmasını seviyordum.

Sadece lanet bozulursa onları alıp alamayacağımı bilmiyordum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

MİSERY

I Ölüm'ün kokusunu alabiliyordum. Kendimi şöminenin yanında, onun karşısındaki sandalyeye atarken dişlerim birbirine çarptı.

Ağzım sert bir çizgiye oturdu, tüm vücudum kılılandı. Dün gece tek bir dakika bile uyumamıştım ve onu benden çaldığı için hepsi onun suçuydu.

"Sana bize katılmanı söylemiştim," dedi Ölüm nazıkçe, beni izliyor ve çok fazla şey görüyordu.

Dişlerimi sıktım. Bir nefes çektim ve ateşteki kütükler yerine şeftali ve krema kokusu aldım. Yanmış şekerin ya da Ölüm ve Tor'un amber ve sandal ağacı kokularının kokusunu bile alamıyordum. Hayatımı istila etmişti ve şimdi burada, evime yapışmış haldeydi. Ondan hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyordum.

Hayır. Kabus'tan daha fazla değil ama neredeyse.

"Neden sana katılayım ki?" Sonunda yanımdaki sandalyenin koluna çöküp bir kolunu omuzlarıma attığında Tor'a pis bir bakış attım. Her zamanki sakinleştirici etkisi vardı ama ben sakin olmak *istemiyordum*. Yorgun, öfkeli ve kıskançtım. Ölüm'ün endişeli gözleriyle karşılaştım ve "Ona neden ilgi duyduğunu bilmiyorum. Bunu hiç hissetmiyorum."

"Hiçbir şey mi?" Tor, solgun saçlarımdan bir tutamı parmağına dolarken kaşlarını çatarak sordu.

"Hiçbir şey," diye onayladım, kalbim daha hızlı atarken bile tüylerim diken diken oluyordu.

Hiçbir şey hissetmedim. Dün bir deneydi. Klinik. Gerekli. Artık her şey bitmişti ve bir daha asla olmayacaktı.

Tor omuz silkti ve bana doğru eğildi. "Belki aranızdaki bağın gelişmesi biraz zaman alacak. O harika biri, Miz, onu seveceksin."

"Acınacak halde," diye alay ettim. "Ölümlü, donuk ve sakın."

"Sefalet," dedi Ölüm, çok ileri gittiğimi söyleyen bir uyarı notuyla. O da öyle. Burada bizimle olması gerekirken iki gece üst üste *onunla* kaldı.

Daha önce hiç geceyi dışarıda geçirmemişti. Onsuz uyuyamayacağımı keşfetmekten nefret ediyordum. Uzun bir listeye eklenecek bir mutsuzluk daha.

"O sıkıcı biri değil," diye karşı çıktı Tor, ateşi ve keskinliği olmasa da. Saçımın bir tutamını çekiştirdi. "Tatlı, anlayışlı ve boşaldığı zaman çok seksi oluyor." Sanki hatırlıyormuş gibi inledi ve ben de ona çıkışmamak için bir dişimi emdim. Demek *ikisi de* onunla birlikteydi. Evimizin şeftali ve krema kokmasına şaşmamalı. Çok tatlı. Hastalıklı. Alaycı.

"Miz," dedi Ölüm, beni izleyerek. "Cat bazı şeyleri değiştirebilir ama seni ne kadar istediğimizi değiştiremez. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Güldüm, biraz boğuldum ve ateşin yanındaki çok sıcak sandalyeden dışarı itildim. Yanıyordum, kül oluyordum. Ellerini adamlarımdan koparmak, ona bunu ödetmek, korkunun gri gözlerini tekrar doldurmasını izlemek istiyordum. Onu o kadar çok korkutmak istiyordum ki kaçıp gitsin ve bir daha Ölüm ve Tor'un yanına yaklaşmasın.

"Aptal olma," diye homurdandı Tor. "Siz bizimsiniz, tıpkı bizim sizin olduğumuz gibi.

Bu bok asla değişmeyecek."

"Siktirin gidin," diye hırladım, uzaklaştım ve botlarımdan çamurunu halıya bulamaktan hastalıklı bir tatmin duydum. "İkinizin de canı cehenneme. Lanet kız arkadaşınızın yanına dönün."

"Sefalet," dedi Ölüm, sesi hâlâ ateşin yanında oturuyor olamayacak kadar yakındı. "Bizi bırakıp gitme."

Sesi derimin altını kesti ve kalbime pençelerini geçirdi. Bana ihtiyacı olmadığına karar vermesi ne kadar sürecekti? Kim?

Tatlı, anlayışlı ve seksi biri varken, sefaletin vücut bulmuş haline ihtiyaç duyar mıydınız?

Boğazımdan sert bir ses çıkarıp antreden ön kapıya doğru hışımla ilerledim; ölümün mekânı her zamankinden daha soğuktu ve kollarımda tüylerim diken diken olmuştu.

Kapıya kadar gidemedim. Ölüm sıcak kollarını arkamdan doladı ve beni esir aldı, çenesi omuzlarıma yaslandı, sevgili dudakları boğazımın kenarına bir öpücük kondurdu. Gözlerim yandı. Çenemi sıktım.

"Onun bizim karımız olduğunu söyledin," diye mırıldandım, "ama bağlı olduğu tek kişi sensin. Kabus'un büyüü seni bağlıyor ve eğer asıl lanetin seni benden almak olduğunu düşünmüyorsan, bunca yıldır dikkatini vermemişsin demektir."

"İmkânsız," diye yanıtladı Ölüm, çok yumuşak, çok sevgi dolu. "Hiçbir güç beni senden alamaz, Misery."

Ellerimi yumruk yapıp sıktım. "Tor'u ona çoktan kaptırdım. Kabus kazandı."

"*Sanki* sen yaptın da," diye tersledi Tor ve sesinin yakınlığı karşısında sıçradım. "O da öyle. Planı belli ki Cat'i Ölüm'e karşı kullanmak ama Cat asla ona zarar verecek bir şey yapmaz. Ya da bize. O öyle biri değil."

"Kâbus ona başka seçenek bırakmayacak," diye güldüm, Tor etrafımda dolaşıp aramızda birkaç santim kala durduğunda göğsüm sıkışmıştı.

"Zaten kazanıyoruz, çünkü o bizim kızımız ve bizim tarafımızda. Kabus'tan korkuyor ama bizden değil. O sürtük bu sefer kazanamayacak, Miz."

Yapardı. Her zaman yapardı. Kaskatı kesildim, dilimin ucunda sert sözler vardı ama Tor bol siyah pantolonumun içinden sikimi yakaladığında zihnim boşaldı.

"Ve beni kaybetmiyorsun," dedi Tor, sesinde midemi bulandıracak kadar ağır bir tonla.

Yutkundum. "Özür dilerim."

Ölüm boynuma doğru sert bir nefes verdi, sonra nabzıma bir öpücük daha kondurdu. "Aramızdaki bağ koparılamaz. Kâbus ne planladıysa canı cehenneme."

Ama hâlâ onun kokusunu alabiliyordum; şeftali, krema ve sevdiğim adamları çalmanın verdiği kendini beğenmiş tatmin.

Tor yüzümdeki düşünceleri okuyarak sikimi sıktı ve midem çukurlaştı. "Kime ait olduğunu ve kimin sana ait olduğunu hatırlatmama ihtiyacın var mı, Misery?"

Kafamın içinde kükreyen bir sessizlik başladı, duvarlarım yıkıldı. Korkularım ben onları durduramadan dilimden dökülüverdi. "Bana kızgın mısın? Onu istemediğim için benden nefret mi ediyorsun?"

Tor elini pantolonumun kemerinin altından geçirerek sıcak elini sikimin etrafına doladı ve "Sikeyim hayır," dedi. Kavradığında keskin bir nefes aldım. "Senin için çok endişeliyiz ama sana kızgın değiliz."

Göğsümde bir düğüm çözüldü. Yutkundum. "Tamam. Lütfen. Lütfen-" Ama neye ihtiyacım olduğunu ya da nasıl isteyeceğimi bile bilmiyordum. "Tor," diye fısıldadım, kırık bir nefesle.

"Bunun yeni olduğunu biliyorum ve daha önce hepimiz aynı kadınla ilgilenmemiştik," dedi elini sikimde bir aşağı bir yukarı gezdirerek. Ağzım bir iniltiyle açık kaldı. "Ama," diye devam etti, "aramıza girmek üzere değil. Tabii gerçek anlamda aramıza *girmezse*."

Göz kırptı. Ona duyduğum nefret göğsümü doldururken bile gülmekten kendimi alamadım. Çok kızgındım, çok yorgundum, çok... acıydım.

Tor ağzını benimkinin içine soktu, dudaklarımı ayırmaya zorlarken ve dilimi sert darbeler ve şiddetli emişlerle ele geçirirken gözleri özellikle karanlıktı. Kot pantolonunun düğmesini açıp kendi sikini serbest bıraktığında kalbim hızlandı, uzunluğunu saran damarlar çok güzeldi, içimdeyken kıvrımı yıkıcıydı.

Tor sikimi kavradı ve kendi sikini boyum boyunca itti ve erkeklerimi saran tatlı, baştan çıkarıcı kokuya dair tüm düşüncelerim eriyip gitti. Hava almak için ağzını benimkinden çektiğinde, Ölüm çenemi yakaladı ve yüzümü derin, yağmacı bir öpücük için çevirdi, bu da beni inletti ve daha fazla anason tadı için çıldırdı, horozumu Tor'unkine daha hızlı itti.

"Kahretsin, Miz," diye homurdandı Tor, siklerimizi daha sert okşayarak, şişman ucu hassas bir bölgeyi sıyırıp beni Ölüm'ün ağzına doğru soluk soluğa bıraktı. Sesi derin, onaylayıcı bir sesle yuttu.

"Böyle güzel bir sik benim için zonkluyor, her tarafıma damlıyor." Tor inledi. "Bugün çok sıkı sarılmışsın, Misery'm. Dizlerinin bağı çözülecek kadar sert boşalacağını mı sanıyorsun?"

Çılgınca başımı salladım, Ölüm daha sert öptüğünde kalçalarım kıpırdandı, sanki zaten ona ait değilmişim gibi her parçama sahip olmaya çalışıyordu.

Lütfen durma, diye yalvarmak istedim ama havayı çekmeye zorlandığımda, Ölüm'den ayrıldığımda bile kelimeleri bir araya getiremedim. Vücudum zevkle uğulduyor, aletimin içinde ısı dolaşıyor, taşaklarımı sıkıyordu.

"Tor," diye solumayı başardım, Tor sikini benimkine doğru sürüklerken başımı Ölüm'ün omzuna yasladım, bizi daha sıkı kavradı, böylece baskı beni ona karşı zorladı, çılgınca, muhtaç.

Ölüm'ün sıcak elleri kalçalarımın dolandı, biri beni şiddetle kavramak için duraklarken diğeri aşağıya doğru devam etti. Taşaklarımı kavrayıp sıkarak masaj yaptığında göğsümden sert bir nefes çıktı.

"Sen bize aitsin Misery," dedi Tor aniden, hoyratça. "Asla kaçamazsın. Ne kadar uzağa kaçarsan kaç, seni b u l u p geri getireceğiz. Sen benim ruhuma kazındın ve seni kaybetmektense öldürmeyi tercih ederim."

Gözlerim kapandı, nefeslerim hızlı hızlı kesildi. Ben onundum. Beni kaybetmektense öldürmeyi tercih ederdi. Gitmeme asla izin vermezdi.

"Kaçmaya çalış," diye meydan okudu Ölüm, kalçamdaki eli vücudumda bir yol açıyordu. Eli boğazıma dolandığında sarsıldım. Sertçe. "Gitmeyi dene, Misery. Neler olacağını gör. *Bizim* olanı kaybetmeye nasıl tepki vereceğimizi gör."

Aralarında titredim, nefes almak için mücadele ettim, taşaklarım şişti, aletim sabırsız bir ateşle doldu. İkisi de beni sahiplenmişti. Bana sahip oldular. Haykırmak ve serbest kalmak için ihtiyacım olan tek şey buydu, aletim Tor'un elinde çılgınca, onun sert uzunluğuna karşı zonkluyor, ikimizi de cum ile kaplıyordu.

Ölümün eli boğazımı sıktı. Boğuk, soluk soluğa bir inilti solunum yoluma tırmandı ve serbest kaldı, başka bir yalvarış dalgası o kadar sert vurdu ki bacaklarım büküldü.

İkisi de beni fuayede yere kadar takip ederken Tor güldü, ama sikini benimkinin üzerinde gezdirmeyi bir saniye bile bırakmadı.

"Tor," diye yalvardım, gözlerim doldu, vahşi bir nefes çekerken midem çukurlaştı.

"Hayır," diye cevap verdi, boğuk ve sert bir sesle. "Bizden şüphe ettin, Miz, bu yüzden bedelini ödeyeceksin. Ben boşaldığımda sen de boşalmayı bırakacaksın." Yanağımı öpmek için yaklaştı ve nefes aldı, "Ve sanırım bu sabah uzun, çok uzun bir süre dayanacağım."

"Yapamam." Sinirlerimi keskin bir his keserken sesim boğuklaştı. Aman Tanrım. Çok hassastım. Tekrar boşalamazdım.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye cevap verdi Ölüm, yüzümün yan tarafını öperken çelik gibi. "Çünkü sen bizimsin."

Hava almak için çırpındım. Tanrım, yine boşalacaktım ve bu zaten çok fazlaydı.

"Söyle," diye emretti Tor, saçlarımdan bir tutam tutup yüzümü yaklaştırdı, dudakları yüzümde gezindi. "*Söyle amına koyayım.*"

"Ben seninim," diye nefes aldım.

"Ve bunu asla unutma," diye tısladı ve beni tekrar boşalttı.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

KEDİ

"**I** "Çok çok çok özür dilerim," dedi Honey, ertesi sabah kahvaltıda otururken koluma yapışarak, "telefonuma cevap vermediğim için çok çok çok özür dilerim."

"Sorun değil," dedim usulca, onu itmedim ama cesaretlendirmedim de. Tostumu aldım ve ısırđım, Nutella'nın tatlılığı dilimin üzerinde patladı. Ölüm her sabah yaptığı gibi bana kahvaltı getirdi, uyandığımda mucizevi bir şekilde beni bekliyordu. Her zaman tazeydi ve yanında limon yeşili bir lale vardı ama benim rahatlatıcı yiyeceklere ihtiyacım vardı. Nutellalı tost, Pop-Tarts ve üzerine bal ve krema sürülmüş krepler.

"İyi değil," dedi sertçe, sarı kaşlarının arasında bir çatıklık vardı. "Sen benim en iyi arkadaşımın ve bana ihtiyacın vardı. En İyi Arkadaşlık Kuralları, bölüm on üç ayet iki, en iyi arkadaşların, en iyi arkadaşlarının ihtiyacı olduğunda her zaman telefona cevap vermeleri gerektiğini açıkça belirtir."

"Bunu sen uydurdun," dedim, sesime mizah karışmıştı. Gözlerine baktım, yüreğim oradaki mutsuzluk ve özür karşısında ezildi ve onu oracıkta bıraktım. "Ve sen de cevap vermemezlik edemezsin, tatlım."

Gırtlaktan bir ses çıkardı ve kaşlarını çatarak mısır gevreğine baktı. "Uyuyakalmışım ve beş mesaj ve üç arama boyunca uyudum. Bunu kim yapar ki?"

"İnsanlar günde on sekiz saat uykuya ihtiyaç duyan bir kedi olmakla lanetlenmiş," dedim sessizce, masanın üzerine bir gölge düştüğünde başımı kaldırıp baktım. Tüm vücudum uğuldadı ve her tarafım gerildi, savaşıma ya da kaçmaya hazırdım. Ama yanımdan süzülen sadece soluk saçlı, beyaz yüzlü bir kızdı. *Kelimenin tam anlamıyla uçuyordu.*

Kalbim hızlanarak baktım.

Honey yumuşak bir ses çıkardı.

"Evet, ben bir hayaletim," diye yakındı kız ve süzülerek kapıdan çıktı. Elinde hiçbir şey yoktu, ne bir kase granola ne de bir tabak avokadolu tost. Acaba yemek yiyebiliyor muydu, yoksa buraya yemeğini kaybetmenin yasını tutmaya mı gelmişti?

"Önce seksi bir hemşire, şimdi de bir hayalet," diye mırıldandı Honey, çenesini elinin üzerine koyarak ve *yeni* uyanmasına rağmen esnemesini bastırarak. "Bu çok boktan bir durum."

Odanın öbür ucunda, *çok* dekolte bir tişörtü olan siyah bir kızın masanın üzerine eğilmiş, dünyanın en acınası kağıt kesiğine baktığı yere bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Kız, 'yaralı' adama cilve yapıp her şeyi düzelteceğine söz verirken, adam bariz bir şekilde kızın gömleğine bakıyordu. Partide kurt adam kılığına girmiş, kabarık göğüslerimi süzen sikik çocuklardan biriydi.

"Kütüphane araştırmasında bir gelişme var mı?" Honey'e sordum. Okumamız için bir yığın kitabı kontrol etmesi gerekiyordu - Ford'un şiddet dolu tarihi hakkında umut verici bir kitap bulmuştu.

"Kahretsin," diye tısladı gözlerini ovuşturarak. "Dün onları kontrol etmem gerekiyordu ama uyuyakalmışım ve unutmuşum."

"Sorun yok," dedim, öyle olmasa da ve en iyi arkadaşımı kaybetmiş gibi hissetsem de. Farklı davranması Honey'nin suçu değildi ve sonsuza kadar kedi olarak lanetlenmiş olması da onun suçu değildi. Tabii laneti bozamazsak. "Seninle sonra geleceğim. Zaten seni terk eden bendim."

Çünkü siyah saçlı, mavi gözlü psikopat bana saldırdı ve ben de ağlamak ve kendimi kilitlemek için eve koştum.

Honey de aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı ki sesini alçalttı ve tısladı -gerçekten *tısladı*- "Eğer sana kimin zarar verdiğini öğrenirsem, gözlerini oyar ve boğazını tırmalarım."

Gözlerimi kırptım. "Sanırım kedi Bal biraz şiddet yanlısı."

Omuz silkti, özür dilemedi. "Arkadaşlarıma karşı korumacıyım."

Arkadaşlardan bahsetmişken, çoğul olarak, Byron nerede?"

"Muhtemelen yeni erkek arkadaşıyla," dedim, Ölüm'ün beni bir öpücük ve daha sonra dönme sözüyle terk etmesinden bu yana yüzümde ilk kez gerçek bir gülümseme belirdi.

"Bizi tanıştırması gerekiyor," dedi Honey, biraz asık suratla. "İnsanlar bu yeni erkek arkadaşın nasıl biri olduğunu bilmek istiyor."

Bal olan insanlar.

"Son derece utangaç," diye mırıldandım, tostumu bitirdim ve Pop-Tart'ıma uzandım, ılık çilek dolgusu karşısında bir iniltiyi zar zor tuttum.¹ "Tahminimce sosyal açıdan endişeli ve yeni insanlardan korkuyor."

"Sen de öylesin ve iyi yapıyorsun!" Honey şikayet etti.

"Teşekkürler," dedim, kaşlarım çatılmıştı, "sanırım."

"Ah!" dedi aniden, hırkasının cebini karıştırırken. "Bunu sana özür hediyesi olarak aldım."

Sanki bana bir kılıç hediye ediyormuş gibi iki elinin ü z e r i n d e dengede duran sarı bir kalem uzattı, ona tuhaf bir bakış attım ama özür hediyesini kabul ettim - ve kalemde yaban ördekleri olduğunu görünce sııttım.

"Tamam, affedildin," dedim ve inleyip masaya yayıldığında, tahıl kasesini devirmekten zar zor kurtulduğunda güldüm.

"Bunun için şükürler olsun. Ördek kaleminin işe yarayacağını biliyordum."

"Ördekler her zaman affımı kazanacak," diye kabul ettim, cebime soktum ve telefonumun alarmı çaldığında irkildim. "Kahretsin, ilk dersime on dakika kaldı. Gidip çantamı alsam iyi olacak. Kalem için teşekkürler." O da ayağa kalktığında onu kucakladım ve "İyiiz tatlım, merak etme. Seni hâlâ seviyorum."

Sarktı. "Ben de seni hâlâ seviyorum Cat. Bugün bana üç ateşli kocan hakkında hiçbir şey söylememiş olsan bile."

"Sonra," diye söz verdim. Tanrım, ona anlatacak çok şeyim vardı.

Üst kata koştum, önüme çıkan herkeste Alastor Carmichael'ı aradım, ona rastlamayınca rahatlardım. Honey'e nasıl söyleyeceğimi henüz bulamadığım tek şey buydu. Ona aşıkı ve onu nasıl biri olduğu konusunda uyarmalıydım ama en iyi arkadaşınıza aşık olduğu kişinin sizi bir anıt mezara f ı r l a t ı p tehdit ettiğini nasıl söylersiniz?

Paltomu giydim ve çantamı omzuma astım, kapımı kilitledim ve aşağıya koştum, saman rengi parlak saçlı ve çilli bir kıza geniş bir alan bıraktım.

Koridorda. Ŗu anda bir saksıyı yzdryordu ve ben de sıranın bana gelmesini istemiyordum.

Lawrence Hall'dan yara almadan çıkmak bir slalom parkuru gibiydi, lanetli öğrencilerden sonra lanetli öğrencilerden geçiyordum, ama dışarı çıkmayı başardım ve patikada topallayan küçük gri tekrar kedi yavrusunun patisine basamadan geri kaydım.

"Oh," diye nefes aldım, diz çöktüm, çizgiler sandığım Ŗeyin aslında kan çizgileri olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Olamaz, bebeğim," diye mırıldandım, yavru kediye dikkatle kucağıma alıp göğsüme bastırdım. Onu Profesör Palmerston'ın -yarı zamanlı ğretmen, yarı zamanlı cerrah- olduğunu bildiğim laboratuvar binasına götürmek istiyordum ama yavru kediye göğsümde tuttuğum anda ruhumdan derin bir *ınlama* geçti.

Hasta bir kalp atışı gibi zonkluyordu, tıpkı Kâbus öldürdüğünde hissettiğim büyü nabzı gibi ve niyetimi anlayamadan bir adım ne fırladım. Yere baktım ve ellerimin boş olduğunu görünce haykırdım.

Hiç yavru kedi yoktu. Kabus bir tuzak kurmuştu ve ben de doğrudan içine girmiştim.

OTUZUNCU BÖLÜM

KEDİ

Lık burada yere ulaşmakta zorlanıyordu, yoğun ağaç örtüsü etrafımda alçalıp yükselen karanlığı teşvik ediyordu. Bu, Ölüm, Miz ve Tor'da gördüğüm aynı gelişen karanlıktı, Ama bu hiçbir zaman kötü niyetli hissettirmemişti, bu karanlık beni incitmek istiyordu ve bundan zevk alıyordu.

Konuşmaya çalıştım, Ölüm'ün adını boğuk boğuk söylemeye çalıştım ve eski peri masallarındaki gibi isimlerin gücü olması için dua ettim ama ağzımı açamadım ya da bir nefes bile alamadım.

Doğrudan tuzağa düştüğüm, onun eline oynadığım için kendimi çok aptal hissettim. Dehşet beni buz **g i b i** pençesine almıştı, çünkü Kâbus yavru kediyi hemen kucağıma alıp ona yardım etmeye çalışacağımı bilecek kadar beni tanımıştı. Bunu bana karşı kullandı - savunmasız hayvanlara bakmak isteyen, onları sağlığına kavuşturmak isteyen yanıımı. Endişenin hiç dokunmadığı tek iyi yanıımı almış ve ona kızmamı sağlamıştı.

"İşte buradasın," diye seslendi Kâbus'un boğucu sesi ağaçların arasından ve işte oradaydı, bir açıklıkta duruyordu. Altın rengi teni ve uzun kızıl saçları güneş ışığıyla lekelenmiş, siyah dantel elbisesinin eteği ve kuyruğunun etrafında karanlık toplanmıştı. Ona bakmaya dayanamıyordum.

onun doğal olmayan güzelliği, ama damarlarımdaki laneti ve yavru kediye her ne yaptıysa, gözlerimi ayıramadım.

Gözyaşları toplandı, yandı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. Elbisesinin kuyruğu yerde kayarak yaklaştığında irkilmek için yeterli ajansım bile yoktu. Keskin tırnaklı başparmaklarıyla gözyaşlarımı yanaklarımdan sildi.

"Ağlamana gerek yok, dehşetim," diye yatıştırdı, yüzümü ellerinin arasına alarak. İçimden çığlık attım, mücadele ettim ve kustum ama dışımdan hiçbir şey yapmadım. Kurbanlık bir kuzu gibi orada öylece durdum. "Sana zarar vermeyeceğim."

Yüzümdeki beyaz saçların dağınık tellerini düzeltti ve "Senden sadece küçük bir şey istiyorum. Bir sadakat eylemi, emirlerime ne kadar uygun olduğunu gösteren küçük bir test."

Hayır, tısladım, çığlık attım, yalvardım. Hayır. Lütfen. Hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Gülümsedi, yüzü doğal olmayan bir şekilde güzeldi ve aynı zamanda kan dondurucuydu, beyaz gözünün irisi yüzünden aşağıya doğru sürekli kan sızdırıyordu. "Senden tek istediğim Darya Henderson'ı yalnız yakalayıp bana getirmen. Onu buraya getirmek için ne gerekiyorsa yap. Bunu yapabilirsin, değil mi Cat?"

Yapamazdım. Yapamazdım. Darya'ya zarar vermeyecektim; o benim arkadaşımdı.

Kâbus'tan uzaklaşmaya çalıştım, yüzüne tükürmeye, hırlamaya, çığlık atmaya ve ona binlerce kez küfretmeye çalıştım, ama tek yaptığım yerimde durmaktı, yüzüm değişmiyordu, dudaklarım tamamen sessizdi.

Ve Kâbus geri adım attığında, tırnakları yanağımda sürükleniyordu, o kadar keskindi ki küçük kesikler bırakıyordu, kendimi dönerken buldum. Ormandan çıkana, kampüsü geçene ve sonunda Milton Hall'un dışındaki bir ağacın altında durana kadar ayaklarım birer birer kalktı.

Dersler bitip öğrenciler dağılana kadar bir heykel gibi hareketsiz bekledim ve sonra yüzümdeki ifadesiz maske değişti, sıkıntıya dönüştü. Gözlerimden yine yaşlar taşıtı. Ağlamayı seçmedim, ağacın gölgesinden çıkıp Darya'nın koluna sarılmayı seçmedim. Parmak uçlarımda yünün dokusunu hissettim, ama kararsızdım, sahip olduğum her türlü kontrol Kâbus'un emriyle geçersiz kılındı.

"Kedi?" Darya hemen sordu, sıcak elleriyle omuzlarımı kavradı. "Neyin var?"

"Benimle gel," diye ağzımdan kaçırdım. "Lütfen. Bir şey buldum." Kelimeleri ben seçmedim. Onları Kabus mu seçmişti, yoksa

lanetin kendi emri mi iş başındaydı? Sesim sadece paniklemişti.

İkna edici olmak için yeterli, ama kendi kulaklarıma doğal gelmiyordu. "Elbette," diye onayladı Darya, gözleri kocaman açılmıştı.

Yavru kedinin beni katliama götürdüğü gibi ben de Darya'yı katliama götürdüm. Ben ağaçların arasından koşarken o da beni takip etti. Sorduğu her soruyu, *çok fazla kan var, başka ne yapacağımı bilemedim, çok korkuyorum* gibi ağlamaklı ve nefes nefese haykırıışlarla savuşturdum.

Ve sonra açıklıktaydık ve Darya nefesi kesilerek dururken Kâbus yavaşça açan bir gülümsemeyele karanlığın içinden çıktı.

"Aferin Cat," diye övdü tanrıça, sesi alçak ve şehvetliydi, sinirlerimin üzerinde bir okşayış gibi kayıyordu. "Çok etkili olduğunu kanıtladın."

Darya donmuştu; onu göz ucuyla gördüm. Ama hâlâ hareket edebiliyordum çünkü vücudum titriyordu. Hala yapabiliyorken soluk soluğa kaldım.

"Şimdi," dedi Kâbus, altın parmaklarının arkasını yanağıma sürterek, "öldür onu."

Geri çekildim. *Ne oldu?*

"Hayır."

Kâbus içini çekti, biri güzel, diğeri kanlı gözleri kısıldı. "Sanırım onun koruması altında kendini güvende hissediyorsun. Ama kalkanlar düşebilir ve o sonsuza dek buralarda olmayacak."

Kalbim sarsıldı. Ölüm. *Adam* belliydi. Sonsuza kadar buralarda olmayacağını söyleyerek ne demek istedi?

"Bunun için de küçük bir planım var, dehşetim. Ama önce-" Sesi değişti, derinleşti, sertleşti, hipnotize edici bir hal aldı. "*Darya'yı öldür.*"

Kâbus bir bıçak uzattığında elimi kaldırdım.

Dönmemi işaret ettiğinde Darya'yla yüzleştim.

Arkadaşımın gözlerinin içine baktım, paniğin kahverengi teninin rengini ağarttığını gördüm ama hiçbir gücüm yoktu. Kabus'un iradesi vücudumun her atomunu kontrol ediyordu.

Çığlık attım ve onun kontrolündeki kafesi parçaladım ama güçsüzdüm. İşe yaramazdım.

Bir adım attım, sonra bir adım daha attım ve gümüş hançeri Darya'nın karnına öyle bir sapladım ki, elimi yukarı kaldırdığımda kalbini deldiğimi anladım.

Anında düştü, gözleri düz ve boş, cansızdı. Ve ben de onunla birlikte öldüm.

BÖLÜM OTUZ BİRİ

KEDİ

T Kâbus beni emrinin demir pençesinden kurtardığı anda bacaklarım altımdan kayıp gitti. Darya'nın yanına düştüm, kot pantolonumun dizlerine kan bulaşmıştı, kırmızı lanetleyici ve parlak. Tek yapabildiğim arkadaşımın karnına gömülü bıçağa bakmaktı. Oraya benim koyduğum bıçağa.

Aman Tanrım.

Tanrım, onu öldürdüm.

Kâbus yanımdan geçerken parmaklarını başımın üzerinde gezdirdi, tırnakları saç tellerimi koparıyordu. Acıyı hissetmedim bile; gözlerimi Darya'dan, ortasına sapladığım bıçaktan, açtığım delikten akan kandan alamıyordum. Onu kalbinden bıçaklamıştım.

Nefesim kesildi, hırıltılı nefesim çimlere çarpan yavaş kan damlaları dışında açıklıktaki tek sestti.

Darya ölmüştü. Onu ben öldürdüm. Gerçekten-tanrım-

Kusmuk boğazımdan püskürüp yere düşerken yana doğru döndüm, sefilce öğürürken asit yakıyordu. Mideme kramplar girdi ve gözlerim acıdı ama geri kalan her yerim buz tutmaya başlamıştı.

Parmaklar çenemi kavradı ama baskı dışında sıcak mı soğuk mu, pürüzsüz mü nasırlı mı olduklarını anlayamadım. Başımı yukarı kaldırdılar ve sonra beni o kadar keskin bir şekilde izleyen delici altın gözlere bakıyordum ki, bakışın ruhumun derinliklerine işlediğini hissettim.

"Ben diğerlerini getireyim," dedi Miz, parmak uçları yanağımdaki üç çizginin şeklini takip ederken kaşları çatılmıştı. Kâbus'un yaptığı çizikler.

Öylece bakakaldım, göğsüm çukurlaşmış, vücudum buzdan bir kireçle kaplanmış olmalıydı ki, o ayağa kalktı ve bir gölge bulutu içinde kayboldu. Darya'nın kanı ellerimdeydi. Pantolonuma bulaşmıştı. Kotun altındaki tenimi lekelemişti.

Boğazıma bir asit ve safra daha doldu ve iki büklüm oldum, ama sonra saçlarımı geriye çeken eller vardı ve diğerleri sırtımı okşuyordu ve Miz önümde çömelmiş, dikkatsizce Darya'nın kanına basıyordu.

"Bu Kabus'un işi," dedi benden öteye bakarak. "Onu burada hissedebiliyorum."

Onun adı başka bir öğürme spazmını tetikledi ve midem ağrılı bir şekilde kasılırken kendi üzerime kıvrıldım.

"Cesetten kurtul," dedi Tor, çakıllı sesi kolayca tanınabiliyordu. Onu ve Ölüm'ün mırıltılı cevabını duyduğum için kendimi daha iyi hissettim. Sırtımı okşayan el kayboldu ve karanlık Darya'nın bedenini sardı. Gözlerimi kırıştırdığımda o gitmişti, geriye sadece bir kan gölü ve Kabus'un elime tutuşturduğu bıçak kalmıştı. Miz incelemek için bıçağı eline aldı ve ellerini esneterek anında bıraktı.

"Bu bıçağı o yaptı," dedi, çözemediğim bir ifadeyle bana bakarak. Umurumda da değildi. "Üzerinde senin imzan var," dedi. "Ve senin ellerinde de kan var. Seni öldürmeye zorladı, değil mi?"

Yine kuru kuru ağladım, gözlerimden yaşlar süzüldü. Konuşmadım, yüksek sesle söylemek istemedim.

"Ne sefalet," diye nefes aldı, parmakları Kâbus'un beni kestiği yanağıma döndü. "Çok fazla acı."

Tor, "Götlük yapma, Miz," diye mırıldandı.

Sertçe yutkundum, ağzım kuruyarak, "Götürün şunu," diye mırıldandım.

Miz ilk tanıştığımızda endişelerimi alıp götürmüştü. Bunu tekrar yapabilir.

Misery uzun bir süre bana baktı, altın rengi gözleri tahmin edemediğim düşüncelerle parıldıyordu, ama bir süre sonra yakınıma eğildi-

Yumuşak dudaklar alnımı okşadı. Göğsümü morartan ezici baskı kalktı ve nefes alabildim. Midemdeki gerginlik azaldı. Şakaklarıma vurmaya başlayan baş ağrısı hafifledi. Ama hâlâ yaptığım şeyden iğreniyordum, hâlâ utanıyordum, hâlâ ağlıyordum.

"Sadece fiziksel acıyı ortadan kaldırılabirim," dedi, arkasına yaslanıp beni rahatsız edici bir şekilde yakından izleyerek. "Eğer hepsini ortadan kaldırırsam, bunun yansımaları olacaktır."

Kaşlarımı çattım.

"Bu kadar büyük bir olay," diye açıkladı kaşlarını çatarak kan gölüne bakarken, "biçimlendirici bir olay haline gelir. İstirabınızı ortadan kaldırmak kim olduğunuzu ya da kim olacağınızı değiştirmek olur. Bu sizi pişmanlık duymadan öldüren biri haline getirebilir."

Bu olasılıktan kaçındım ve kollarını bana sarmak için saçlarımı yeniden bırakan Tor'a yaslandım. "Kimseyi öldürmek istemiyorum. Asla."

Miz'in ağzı düzleşti, parlak gözlerinde sempati gibi bir şey vardı. "Senin isteklerin nadiren işin içine giriyor," dedi ve ayağa kalktı, Ölüm döndüğünde başımın üzerinden baktı, botları çimleri ezerek yanıma geldi.

"Ne oldu ufaklık?" diye sordu nazikçe, açıklıkta yığılıp kaldığım yerin önüne çömelerek. Duman grisi gözleri katlanılamayacak kadar yumuşaktı; onun yumuşaklığını hak etmediğime ikna olarak bakışlarımı kaçırdım. Arkadaşımı daha yeni öldürmüşken olmazdı.

Tanrım, ya Kâbus bana Byron'a ya da Honey'e zarar vermemi emrettiyse? Bununla yaşayamazdım. Buna katlanamazdım.

"Kedi," diye sordu Ölüm, hâlâ o yumuşak ses tonuyla. Tüm göğsümün ağrmasına neden oldu.

Ona, hepsine söylemek için ağzımı açtım ama dilim boğazımda düğümlendi. Acı, boğazımı dikenlerden bir zincir gibi sardı ve kanlı ellerim boynuma doğru uçtu.

Panik içimde bir yıldız gibi patladı. Bir yakarıшта bulunmak, ne kadar korktuğumu itiraf etmek için ağzımı açtım ama o zincir derime daha çok saplandı.

Kabus beni buraya çekti. Beni Darya'yı ormana getirmeye ve sonra da öldürmeye zorladı.

Kelimeler dilimin ucundaydı, yoğun bir şekilde yanıyordu, ama onlara uzandığımda boğazımdan sadece hava fişkırdı. Ve ardından kanın acı bakırı geldi.

"Dur!" Miz aceleyle, aramıza koyduğu mesafeyi koşarak geçti, solgun elleri bana uzandı, güzel gözleri panikle irileşti. "*Dur*, Cat, konuşmayı kesmen gerek."

Kan yuttum, sıcak gözyaşları yüzümden aşağı döküldü.

"Ağzını tıkamış," dedi Miz diğerlerine, her kelimeyi sert ve kısa bir şekilde söyleyerek. "Kabus onun ağzını tıkadı."

"Kahretsin," dedi Tor usulca, bana daha sıkı sarılarak. "Bu işi çözeceğiz, Cat. Onu daha önce bir kez yenmiştik, unutma."

Ölüm'ün ağzı inceldi, burun delikleri açıldı. Omzumdaki morlukları gördüğünde de aynı öfkeyi taşıyordu. "Seni eve götürmemiz gerek. Bu gece bizim bölgemizde kalacaksın, Cat."

"Ama-arkadaşlarım-" diye yakındım ve tekrar konuşabildiğimi fark ettim. Rahatlamıştım, daha fazla gözyaşı yanaklarımı haşlıyordu.

"Onlara bir mesaj ileteceğim," diye teklif etti Ölüm. "Güvende olduğunu ama geceyi bizimle geçireceğini söyle."

Honey bunu destekleyecektir; ne de olsa bana üç kocamın peşinden gitmemi söylemişti. Byron biraz daha şüpheli olabilirdi ama yarına kadar bir açıklama bulabilirdim. Şu anda sadece bir topun içine kıvrılmak ve güvende olduğumu bildiğim bir yerde ağlamak istiyordum.

Gözyaşlarımı yanaklarımdan silerken ellerim titredi ve kesiklerin acısıyla irkilerek başımı salladım. Ölüm'ün evinin kapılarına yaydığı karanlık perdeyi ve Kâbus'un geçemediği için öfkeyle nasıl bağırdığını hatırladım. Kale şu anda benim için en güvenli yerdi. Ve diğer herkes için de onlara zarar veremeyeceğim en güvenli yer.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve kan tadı aldım.

"Olanlar hakkında konuşmaya çalışma," dedi Miz ciddi bir şekilde, zayıfça ayağa kalkışımı izlerken kaşları düğümlenmişti. "Hatta Kabus'un adını bile anma. Yazma da, yoksa yüzgeç tırnakların düşer."

"Bunu nereden biliyorsun?" Boğazım düğümlenerek sordum.

Rahat olamayacağı kadar uzun bir süre bana baktı. Ona o şeyleri yapmış mıydı? Onu da mı öldürtmüştü?

Dehşet içinde ağzımı kapattım, nefes alışım hızlandı. Miz tepkime ters ters baktı, nefret yüzünü öylesine değiştirmişti ki beni burada bulduğundan beri olmadığını şimdi fark ettim.

"Hadi eve gidelim," dedi Tor nazikçe, beni kollarına çekebilmek için çevirdi, yüzüm göğsüne dönüktü. Odunsu amber kokusunu içime çektim.

nefesim kesildi. "Bu bir daha asla olmayacak, Cat. Buna izin vermeyeceğiz."

Tam olarak inanmasam da bu sözün içimde bir güven ve rahatlama hissi yaratmasına izin verdim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

KEDİ

K Kendimi dört direkli devasa bir yatakta, kırmızı ipek örtülere sarılmış, etrafımda yastıklar ve Ölüm'ün kendi topraklarında yetişen bitkilerden demlenmiş bir fincan papatya çayı ile buldum.

Bahçe. Misery belirsiz bir şekilde yanımdaki yatağa itilmişti, Ölüm ona ben yokken verdiği bir uyarıyı açıkça yansıtan sert bir bakış attı. Bizi sessizce otururken bırakıp Tor'a katıldı, cinayet mahallini temizliyor ve Kâbus'un izini saklandığı yere kadar takip etmeye çalışıyordu.

"Ölüm'ü yıllardır bu kadar kızgın görmemiştim," diye mırıldandı Misery, kolları, manşetleri Darya'nın kanıyla lekelenmiş bol beyaz gömleğinin üzerinde çapraz duruyordu. Tor beni ılık bir bez ve dikkatli ellerle özenle temizlemiş, tüm bu süre boyunca güven verici sözler mırıldanmıştı, ama işte Miz'in kolundaydı: yaptığım şeyin kanıtı.

"Kızgın olmalı," dedim sessizce, ipek örtüleri kaplayan minik çiçeklere bakarak. "Ben birini öldürdüm."

Miz alay etti. "*Sana* kızgın değil. Ona kızgın."

Beni kusturduğundan beri onun adını söylememişti, fark etmiştim.

Muhtemelen örtüyü kusmukla kirletmemi istemediği içindir.

"Sana seçme şansını vermiyor," diye ekledi, ellerini yumruk yapıp gevşeterek. "Kendini suçlama."

Ama kendimi suçladım. Darya'yı, arkadaşımı öldürmüştüm ve bu bilgiyle yaşamayı bilmiyordum. Gözlerimi kapattığımda, bana bakan boş yüzünü, suçlayan ölü gözlerini gördüm. Mideme kramplar girdi ve hastalığı botaniklerle boğabilecekmişim gibi bir ağız dolusu çay yuttum.

Miz elini karnıma koymak için aramızdaki kısa mesafeye uzandığında sıçradım ve mide bulantım yarı yarıya azaldı.

"Teşekkürler," dedim, cızırtılı bir sesle ve sonra: "Neden bana yardım ediyorsun?
Benden nefret ediyorsun."

Misery iç çekti ve göz ucuyla kaşlarını çatışını izledim. "Bu kadar acınacak haldeyken senden nefret etmek zor, Pislik."

Vay canına, ne parlak bir iltifat. Ona ters ters baktım.

"Acınacak halde olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

"Hayır," diye mırıldandım, "ama bunu belirtmene gerek yoktu."

Sessizce güldü, sesi en az konuşması kadar ipeksi ve yumuşaktı. Çayımı bitirdim ve boş bardağı komodinin üzerine koydum. Odadaki tüm mobilyalar gotik şatoyla uyumluydu; koyu renk ahşap, zarifçe döndürülmüş kemerler, oymalı detaylar ve ürkütücü duvar halıları. Yatağın etrafındaki perdeler, penceredeki perdeler ve Ölüm'ün belime kadar çektiği çarşaflarla aynı renkte, ağır kırmızı kadifeydi.

Tor ve Ölüm ne zaman dönecekti? Misery'nin bana zarar vermeyeceğine dair garip bir his vardı içimde ama bu diğerleri buradayken hissettiğim güvenlik değildi. Rahatlamaya ve güvenceye ihtiyacım vardı ve Miz bunu sunmuyordu, bu yüzden telefonumu cebimden çıkardım ve Youtube'daki sık kullanılanlar klasörümü açtım.

"Bu da ne böyle?" Misery omzumun üzerinden eğilip ekrana bakarak tısladı.

Ona bir bakış attım ve soluk kaşlarını birbirine dolayan, gözlerini kısıran şaşkınlığına güldüm. "Daha önce hiç ördek görmedin mi?"

"Ne yapıyor bu?" diye sordu şaşkın bir mırıltıyla.

"Dunkin' Donuts'ın çilekli suyunu içiyorum," diye bilgilendirdim onu. Boş bakışları üzerine, "Dunkin bir fast food zinciri. Yiyecek satan bir dükkan," diye açıkladım, gözleri donuklaşınca.

"Anlıyorum," diye mırıldandı. "Peki Dunkin'i telefonundan izleyebiliyor musun?"

"Evet, burada milyonlarca ördek videosu var. Ve hatta diğer hayvanların daha da sevimli videoları."

Tam olarak kestiremediğim bir nedenden ötürü kıpırdamadan durdu ve sonra kocaman altın gözleriyle bana bakarak "Telefonunda çayır köpekleri mi var?" diye sordu.

"Youtube'da mı? Evet, eminim bir sürü vardır." Videoyu kapatıp çayır köpeklerini aradım, bir anda çok ama çok yakınımaya gelen Misery'ye göz ucuyla baktım. Kısa bir video açıp bittiğinde birkaç tanesini daha kaydırduğımda yüzü aydınlandı ve yemin ederim gözlerinde gerçek yıldızlar gördüm.

"Peach'i alıyorum," dedi ve aniden geri çekildi. "Buna bayılır."

"Um-" Ben daha tek kelime edemeden yataktan fırlayıp odadan çıktığı ve ben açık kapıya göz kırptım. "Peach de kim?"

Video tekrar dikkatimi çekti ve köstebeğin bir adamın atıştırmalıklarını çalmasını izleyerek gülümsedim. Kapıdan bir hareket gelince başımı kaldırıp baktım ve sonra ağzım açık bir şekilde yatakta doğruldum.

"Vay anasını!" "Vay anasını!" diye bağırdım, sonra da bu yeterli gelmediği için "Vay anasını!" dedim.

Miz, *gerçek* bir *çayır köpeğini* odanın diğer ucuna taşırken, "Diline dikkat et," diye çıkıştı. "Onu bozacaksın."

Gülümsememe engel olamadım. "Eminim Tor'dan şimdiden bir sürü küfür öğrenmiştir."

Miz inledi. "Tüm çabalarımaya rağmen." Yanımdaki yatağa yerleşti, Peach kollarına sarılmıştı, sevimli bir şekilde bulanıktı, gözleri büyük, karanlık ve ışıltılı. Vay canına. Daha önce bir kediye hiç bu kadar yakın olmamıştım, aslında sadece bir kedi ya da köpeğe bu kadar yakın olmuşum.

"Ona... dokunabilir miyim?" diye sordum, sesimi duyunca döndüğünde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Merhaba. Ben Cat. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Peach."

Miz inledi ve fısıldadı, "Azap haklıydı." "Ne hakkında?"

"Hiçbir şey," dedi hemen. "Ona dokunabilirsin; başını okşayabilirsin, bundan hoşlanır."

Elimi uzatıp Peach'in başını hafifçe okşadığımda, kürkünün dokusuna şaşıracak midem bulandı. Yüzümdeki gülümseme

Yüzüm gözlerim kıvrılana kadar genişledi. "Çok tatlı amına koyayım. Küfür ettiğim için özür dilerim."

Miz'in yüzündeki ifade farklıydı. Neredeyse şefkatliydi. Peach'i çok sevdiği belliydi.

"Ona birkaç video gösterelim," dedim, telefonumu tekrar elime aldım ve iyi bir tane bulana kadar kaydardım.

Peach, bir çayır köpeğinin havladığı bir videoya gelene kadar hiç ilgi göstermedi, tiz ses dikkatini çekti.

"İ s ı r m a k yok," diye uyardı Miz sert bir baba tonuyla, yaklaşırken. "Parmaklarına dikkat et Cat; onları ısırmayı seviyor." Hınzır bir sırıtışla, "Tor sayamayacağım kadar çok ısırıldı," diye ekledi.

Kalbim o sırıtışla, tanıdıklığıyla, içindeki kötülük ve neşenin karışımıyla sarsıldı.

Ve sanki bilincime takılmış, orada durduğunu nihayet fark etmemi bekliyormuş gibi, dakikalar önce söylediği bir şey aklıma geldi.

Bu kadar acınacak haldeyken senden nefret etmek zor, Kalleş.

Öfke o kadar hızlı yükseldi ki kırmızı gördüm. Beni öpen mavi gözlü psikopatın Kabus'un takipçilerinden biri olmaması beni rahatlatmıştı. Ama öfke beni ele geçiren baskın duyguydu.

"Şeftali'yi yatağın altına koy," dedim ve sesim ciddi çıkmış olmalıydı çünkü hemen dediğimi yaptı ve Şeftali'yi bir minderin üzerine koydu. Miz yastıklara yaslandığı anda üzerine atladım ve ellerimi boğazına doladım.

"Sen," diye tısladım, ses boğazımın derinliklerinden geliyordu. "Beni o oyuğa iten ve dilini ağızma sokmaya zorlayan psikopat sendin."

"Kanımı çektin," diye cevap verdi, sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi.

Acımasızca sıktım ve boğazının ellerimin altında çökmesini umdum.

Sana bulaştığı için pişman olacak. Seninle bir daha asla uğraşmamayı öğrenecek, yoksa sonsuza dek acı çekecek ve-

"Neden gözlerin böyle donuk donuk bakıyor?" diye sordu, hışırtılı ve çığ bir sesle.

Boğazını daha sıkı sıktım, güzel yüzünün pembeleşmesini izledim. "Seni ilgilendirmez," diye tersledim, yaklaştım, hayvani bir içgüdü beni yönlendirirken dişlerimi gösterdim. Başka bir hayvani içgüdü şaha kalktı

Çirkin kafasını, horozunun altımda sertleştğini ve klitorisime karşı baştan çıkarıcı bir şekilde bastırıldığını hissettiğimde.

"Bana yapacağın her şeyi hayal ediyor musun?" diye sordu, sesi zayıftı ama eğleniyordu ve altın gözlerinde karanlık, heyecanlı bir şey vardı. Korku yok. İyi o zaman. Daha çok çabalamam gerekiyordu.

"Bunun için öleceksin," diye söz verdim, zor nefes alıyordum. Kalbim hızlı atıyordu, heyecanlıydım.

Miz bileğine bir fiske vurdu ve acı çekmeye, büyüünün bana saldırmasına hazırlandım ama bana hiç dokunmadı. Hızla yanımdan geçti, Peach'in etrafını bir battaniye gibi sardı ve onu alıp götürdü.

Gözlerimi Misery'den asla ayırmamalıydım. Dikkatim dağıldığı anda bacağını bacağıma doladı, beni kollarının arasına aldı ve yatağa sırt üstü yatırdı.

"Piç kurusu," diye feryat ettim, çırpınıyordum, öfkeden gözlerim kör olmuştu. Tırnaklarımla derisini yırttım ve dişlerimi koluna geçirmeye çalıştım.

"Eğer beni herhangi bir yerde ısıracaksan," dedi, üzerime doğru gelerek, kalçaları benimkileri yatağa sıkıştırarak, "burada ısırılmalısın, herkesin göreceği bir yerde." Başını eğip boynunu gösterdi ve nefes alışım hızlandı. Boğazını parçalamak, daha fazla kanamasını sağlamak, ölene ve Darya gibi görmeyen gözlerle bana bakana kadar tüm vücudunu kurutmak istiyordum.

Darya. Bu isim öldürücü bulanıklığımdaki tüm gücü tüketti ve irkildim, nefesim kesildi.

Misery alaycı bir gülümsemeyle, "Şimdi bana evcilmişim gibi davranma, Hıyar," dedi. "Bütün o karanlık nereye gitti?"

"Siktir git."

"Mm." Yüzü kaçamayacağım kadar hızlı bir şekilde üzerime geldi ve yüzümü yalarken tüylerim diken diken oldu. "Bu çok iyi bir fikir."

"Ne?" Panik kalbimi hızlandırarak nefes aldım.

"Merak etme, Cat. Sana çok kötü zarar vermeyeceğim." Oh, Tanrım.

"Ama canımı yakman umurumda değil," diye devam etti, göğsünü göğsüme bastırarak, dişleri çenemde geziniyordu. "Aslında, bunda ısrar ediyorum. O güzel ellerini tekrar boğazıma dola."

Ne?

"Şimdi," diye emretti, sesi soğuk çelikten başka bir şey değildi. İçime bir ürperti gönderdi, gerçekten uykuda kalması gereken parçalarımı uyandırdı.¹

Beni duvara yaslayan ve dilini ağızıma sokmaya zorlayan Miz olduğu için hâlâ öfkeliydim, bu yüzden ellerimi boğazına dolamak hiç de zor olmadı. Ama karanlık havada dalgalandığında sıçradım, ince akıntılar gövdemin, boğazımın etrafından dolanıyor, diğerleri ayak bileklerimi yakalıyor ve -tanrım- Miz'in aralarına yerleşmesi için bacaklarımı açıyordu.

"Senden nefret etmeye o kadar kararlıyım ki," dedi alaycı bir ifadeyle, elini karnımın üzerinde gezdirirken, yüzgeçlerinin tek bir esnemesi gömleğimin yok olmasını sağladı. "Ölüm'ü benden aldın ve uyuyamayayım diye bütün gecelerini çaldın. Senden nefret *ediyorum*. Ama sonra Peach'e sevimli demek, ona karşı nazik olmak ve senden hoşlanmamı sağlamak zorunda kaldın."

Yüzü benimkine yaklaştı, altın rengi gözlerinde öfke vardı ama çoğunlukla şehvet ateşiyle bastırılmıştı. "Ve sen de beni boğmak zorunda kaldın, kötü bir kız gibi sikimi sertleştirdin."

Bir ısı ve uyarı parıltısı vücudumdan aşağı indi, elinin çıplak karnımın kıvrımında durduğu yerde yoğunlaştı. Onu uzaklaştırmak için boğazını bırakmaya çalıştım ama bileklerime dolanan güç dalları ellerimi tekrar boynuna bastırarak daha sıkı sıkımda bıraktı.

"Senden hoşlanmamı sağlaman gerekiyordu," diye tükürdü, sanki kötü bir şey yapmışım gibi, "ve şimdi gözlerindeki o kederi ve suçluluk duygusunu sikip atmaktan başka çarem yok."

"Beni istemiyorsun bile," dedim zayıf bir protestoyla. Onun kokusu baş döndürücüydü, yakınlığı yeni bir işkenceydi. "Bu aklı başında bir şey değil, Miz."

Cevap olarak, eli aşağıya doğru yayıldı, kalça kemiğinden kalça kemiğine doğru okşadı ve kot pantolonum hiçbir şeye dönüşmedi. Tekrar itiraz etmeye başladım çünkü bu tam bir çılgınlıktı ama iç çamaşırlarımı yana çekti ve tek bir hamleyle sikini içime kadar soktu.

Gözlerim kocaman açıldı. Basınç, gerginlik, ani ve sert dolgunluk karşısında yüksek sesle haykırdım.

Tanrım, ne zaman kıyafetlerini çıkardı ki? Aleti nasıl bu kadar derine giriyor, beni yataktan fırlatıyordu, ondan kaçmak için çıldırıyordum, hareket etmesi, beni becermesi için çıldırıyordum.

Saf delilik. Vahşi bir çırpınıyla ona sarıldım.

"Güvenli bir kelime seç çünkü kendimi tutmayacağım."

"Senden nefret ediyorum," diye haykırdım, içimde ona alışmaya çalışırken boğazını daha da sıktım.

"Bana uyar," dedi omuz silkerek ve son santimini de içime soktu, soğuk elleri beni daha da itmek için kalçalarımın yerleşti. "Şu haline bak," diye güldü, güzel yüzü hınzırlıkla çarpılmıştı, "küçük bir sürtük gibi sikimi sonuna kadar alıyorsun. Bu amcık benim için yaratılmış, değil mi?"

"Hayır," diye inledim, hazzın sesini hapsedemiyordum. Kahretsin, Tanrım. Bunun bir rahatsızlık olduğunu, *çok derin* olduğunu ve *Tanrım, dur* demek istedim ama bu yalan olurdu. Tırnaklarımı boğazına geçirdim, amıma acımasız bir hız uygularken nefes nefese kaldım. Gözlerim çarparak kapandı. Duyguların ani saldırısı karşısında çarpılmış olabilirlerdi.

"Hayır mı?" Miz sordu, boğazımı çevreleyen gölge bir parça sıkılaştı. "O zaman neden amın beni doyamıyormuş gibi sıkıyor? Neden sikimi ve taşaklarımı ıslattın? Neden ağzımdan çıkan her kelime senin seğirmene ve nefesinin kesilmesine neden oluyor? Hm? Neden?"

"Sen bir pislisin," diye hırladım, ona doğru gerildim, tüm vücudum sıcak ve hassastı. Ellerini her yerde istiyordum. Kendisini bağışlamam için bana yalvarana kadar onu parçalamak istiyordum.

"Biliyorum," diye mırıldandı, karanlıktan bir dal yanağımı sahte bir nezaketle okşadı. Kalçalarını benimkilere acımasızca ve hoyratça vurduğunda beni çığlık çığlığa bıraktı - bir, iki, üç kez. "Ama yine de boşalacaksın, değil mi, Piç?"

"Hayır," diye alay ettim.

Bir sonraki hamlede durdu ve kalçalarını tekrar tekrar döndürdü. İskeletim vücudumdan fırlayacakmış gibi hissettim. Gerildim, nefes nefese kaldım. Ben inleyene kadar gölge boğazımı sıktı, dünya puslu ve dönüyordu. Bunu daha önce hiç denememiştim, üzerimdeki sıcak vücut dışında her şeyi bulanıklaştıracağını, aletin dayanılmaz hale gelene kadar tüm zayıf noktalarımın sürtüneceğini hiç tahmin etmemiştim.

"İşte böyle," dedi Miz, paramparça olduğumda, yoğun zevk karşısında gözlerim dolmuştu. "İyi küçük fahişe. Bu amcığın benim için geleceğini biliyordum, çünkü bunu seviyorsun, değil mi? Dayanamadığın bir adam tarafından amcığının raylı sisteme sokulmasını seviyorsun. *Nefret* ettiğin bir adam tarafından hayatının sikilmesine bayılıyorsun."

Ben kıpırdanırken dudakları yanağımı okşadı, artçı şoklar acımasızdı. "Merak etme Cat, benden nefret etmene bayılıyorum. Elinde olmadan boşaldığında daha da ateşli oluyor." Başparmağı klitorisimi okşadı ve nefesim kesildi. "Tekrar ve tekrar."

"Hayır," diye itiraz ettim, gözlerim panikle açılmıştı.

Misery'nin dudakları dudaklarımı kapladı. Bileklerimi saran büyü onları boğazından çekti ve ellerim üstümdeki yatağa sabitlendi. Vücudumdaki her atom canlandı, titriyor ve daha fazlası için soluk soluğa kalıyordum.

"Senin pis bir sürtük olduğunu biliyorum, Cat. Boğulmayı, bağlanmayı ve artık dayanamayacağın kadar kabaca sikilmeyi sevdiğini biliyorum. Ölüm senin iyi bir kız olduğunu düşünüyor ama değilsin, değil mi? Sen benim muhtaç sürtüğüm, güzel fahişem, lanet olası kötü kızımsın."

Titriyordum, ağrıyordum ve ikinci bir orgazma çok yakındım, tüm vücudum korkunç bir vızıltıyla canlıydı. Yalvarmayı reddettim, adını solumayı reddettim, ama dilimin ucuna yapıştı ve orada yandı.

"Yani yatağı ıslatana kadar tekrar tekrar boşalacaksın ve ben de senin o kötü beyninde tek bir düşünce, tek bir keder ya da suçluluk zerresi kalmadığı için mutlu olacağım." Karanlık, iz bırakacağından emin olana kadar bileklerimi sıktı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, eli kalçamı bırakıp bir gölgeye daldı ve sihirli bir değnek vibratörü çıkardı. "Hayır, hayır, hayır."

Çok hassastım. Bunu kaldıramazdım. Titreşimlerin dayanılmaz olacağını biliyordum, dayanılmaz-

En yüksek ayara getirip şişmiş klitorisime bastırduğında çığlık attım. Gözlerim tamamen geriye yuvarlandı. O kadar sert boşaldım ki birkaç saniyeliğine bayıldım ve kendime geldiğimde Miz beni tekrar beceriyordu, yüzünde acımasız bir sırıtış vardı. Aleti o kadar derine girmişti ki gerçek olamazdı.

"Piç kurusu," diye nefes nefese kaldım, vücudum alev alev yanıyordu, bacaklarım *durmayan* titreşimlerle titriyordu.

Sırtışı orantısızlaştı. Çok güzeldi. Güzel bir zehir. "Hükmedilmek istediğini sanıyordum, Cat? Bana teşekkür etmelisin."

"Ah!" diye kıvrandım, klitorisimdeki derin uyarımdan kaçmaya çalışıyordum.

Daha sert bastırdı, beni çığlık attıracak bir açı buldu.²

"Söyle. *Teşekkür et.*"

Sızlandım, nefesim kesildi, her nefeste haince yakarışlar kaçtı.

Aletini kabaca, derinlemesine içime soktu, her itişinde boğazından bir homurtu çıktı. "Söyle şunu. *Söyle amına koyayım.*"

"Teşekkür ederim!" O kadar yüksek sesle bağırdım ki sesim yüksek tavanda yankılandı.

"Güzel," diye güldü, neredeyse sayıklıyordu. "Ne iyi bir sürtük, Tanrı'sına şükrediyor."

Benim değil. Tanrım, benim değil. Asanın açısını ayarladığında gözlerim kapandı ve sonra tekrar boşalıyordum, sıcaklık bir anda içime doldu ve ağzımı açık bıraktı. Hangi seslerin çıktığını, hangi kelimeleri söylediğimi kontrol edemiyordum. Homurtularının hacmi artıyor, kalçaları çılgınca ve vahşice kalkıyor, siki beni o kadar derinden dolduruyordu ki orgazmımı bir diğerine sürüklüyordu.

O kadar harap olmuştum ki, kara büyü iplerinin vücudumu terk ettiğini zar zor fark ettim, sadece bacaklarımın titremesi durduğunda asanın gittiğinin farkındaydım. Şükürler olsun. Oh, çok şükür bitmişti.

Ama öte yandan, öyle hissettim. Lanet olsun. İyi hissettim.

Miz, ben bir bez bebek kadar gevşek olana kadar içimdeki tüm gerginliği söküp atmıştı. Sırt üstü dönüp beni üzerine yatırdığında, göğsü hızla inip kalkarken gözlerimi açma zahmetine bile girmedim. Ondan gerçekten ama gerçekten nefret ediyordum. Ediyordum. Ama *lanet olsun*. Az önce beş farklı fanteziyi hayata geçirmişti ve bunu nasıl bilebileceğini bilmiyordum-

Ölüm ona söyledi. Bir iniltiyi bastırdım. Honey ile konuşmama kulak misafiri olduğunda, söylediğim her şeyi Miz ve Tor'a anlatmış olmalı. Piç herif. Kızgındım ama bu duygu bana çok uzak geliyordu, zihnim dalgalanıyor ve bedenim son derece tatmin oluyordu. Altımdaki Misery'nin sıcaklığı da ruhumun arkadaşlık ihtiyacını karşılıyordu. İhtiyacım olan her şeye burada, nefret ettiğim bir adamla sahiptim.

Uzun bir nefes verdi, yüzü başımın yan tarafına doğru hareket etti. Bir dakika sonra fark ettim ki burnumu sokuyordu. Sanki Misery hiç nazik olabilirmiş gibi.

"Evet," dedi tatlı, zengin bir ses, beni irkiltti ama gözlerimi açmaya zahmet edecek kadar değil. Ölüm geri dönmüştü. "Bu beklenmedik bir şey."

"Peach ondan hoşlanıyor," dedi

Miz usulca. "Hm."

Eller beni Miz'in üzerine taşıyıp bacaklarımı tekrar açtığı anda yumuşak bir şikâyet sesi çıkardım, muhtemelen Misery'nin elleriydi ama emin değildim. Rahat ve sıcaktım ve yakın tutuluyordum, bu yüzden pek umursamadım.

"Onu senin için doldurdum, gördün mü?" Ölüm inledi.

İkisini de görmek için gözlerimi açmaya çalıştım ama çok yorgundum, göz kapaklarım çok ağırdı.

"Sadece onu tekrar boşaltma," diye mırıldandı Miz, eli çıplak sırtımda esneyerek. "Bir tane daha kaldırabileceğini sanmıyorum."

Alarımın içimde titreşmesi gerekirdi ama bunun için fazla dalgalıyım. Serin bir dil amımın üzerinde gezindi ve sessiz bir şaşkınlık sesi çıkardım ama hoş bir histi. Yumuşak, nazik, beni tekrar uyandırmayacak kadar yavaşça üzerimde dönüyordu. Ölüm'ün çıkardığı inilti vücudumu tekrar uyandırmakla tehdit etti ama kalçalarımın arkasını okşayan sıcak eller beni tekrar sakinleştirdi.

"Kahretsin, ikinizin birlikte tadı..." Ölüm inledi, dilini içimde kıvırdı. Oh. Miz'in döllerini amımdan yiyordu. Şey, bu... şey.

İşi bittiğinde, Ölüm önce ağrıyan amımı, sonra klitorisimi öptü ve sonra yataktan kalkıp kolunu sırtıma attı, ikimizi de tuttu.

"Uyu, Cat," diye mırıldandı, sanki o yolu çoktan yarılamamışım gibi. "Hepimiz sizinle kalacağız."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

H Ölüm ve Azap'ın yaşayan (ish) vücut bulmuş halleriyle kahvaltı etmek garipti ama daha da garip olanı bunun kolay ve doğal hissettirmesiydi. Garip sessizlikler yoktu, sadece

Alaylar, kahkahalar ve sevgiye tehlikeli derecede yakın hissettiren bir sıcaklık.

Israrı üzerine mutfakta Death'in kucağına oturdum ve kendi yemeğimi almama bile izin verilmedi; bana eliyle hamur işleri ve meyve yedirdi ve her saniyesini seviyor gibiydi. Hoş bir mutluluk göğsümden geçerek beni hafifletti. Kendimle ilgilenilmesinden fark ettiğimden daha fazla hoşlanmıştım, tıpkı boğulmaktan fark ettiğimden daha fazla hoşlandığım gibi.

Tanrım, Miz'in yarağı tenimi okşarken, asası klitorisimde gezinirken hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

"Nerede bu piç kurusu?" Ölüm'ün parmaklarından bir çileğin suyunu emerken ve ısırıldığı yumuşak iniltinin tadını çıkarırken sordum. Sanki bir rüyada yaşıyordum ve rüya Cat kocalarını kızdırmayı severdi.

Tor, on iki kişinin oturabileceği büyüklükteki masif ahşap masanın karşısında otururken gözlerini devirerek, "Dalgın muhtemelen," diye cevap verdi. "Ortadan kayboldu

birkaç saat önce ve geri gelmedi."

Göğsümden bir alarm geçti. "Kabus etraftayken endişelenmemiz gerekmez mi?"

"Hayır." Ölüm omzumu öptü ve çıplak tenimi öpebilmek için Miz'in işlemeli, bol beyaz pamuklu gömleğimi çekiştirerek indirdi. "Aklında çok şey olduğunda ortadan kaybolmaya meyillidir. Bu onun için normal. Birkaç saat içinde dönmezse gidip onu bulacağım."

"Aklında çok şey var, yani ben," diye mırıldandım, kahve fincanıma uzandım ve Ölüm kahvemi almak için acele edip dudaklarıma götürdüğünde güldüm.

"Onun için endişelenme," dedi Tor, çenesini elinin üzerine koyup midemi kıpır kıpır edecek şekilde bana bakarak. "O her zaman her konuda dramatiktir ve seninle yatmayı bırak, senden hoşlanmayı bile planlamıyordu. Bunu atlatacak ve daha fazlası için yalvarmaya gelecek."

Homurdandım. "Yalvardığını hayal bile edemiyorum."

"O kadar güzel yalvarıyor ki," dedi Ölüm bana, tenime daha fazla öpücük kondurarak. "Onu bir ara sıkıp teslim alacağım, böylece bunu bizzat görebilirsin."

Kahvem neredeyse boğazıma diziliyordu, sıcaklık içime daha da yayılıyordu. "Sanırım sevimli küçük etlimiz kahvaltısını bitirdi," dedi Tor ob-

Servis yaptı, yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı, yumuşak kahverengi gözleri dans ediyordu. Bir parmağını çarpıttı. "Buraya gel, kedicik."

Bu isim karşısında inledim. Önce Ölüm kullanmıştı ve şimdi de akılda kalıyordu. Ama Ölüm'ün kucağında döndüm, kıvranan sinirlerimi görmezden geldim ve Tor'a itaat etmek için kucağından atlamadan önce onu iffetle öptüm. Vücuduma yaptıkları onca şeyden sonra onların yanında daha cesur olacağımı düşünürdünüz ama Roma bir günde inşa edilmemişti. Öz-bilinç anlarına engel olamıyordum. Rüya Kedi devam eden bir çalışmaydı.

Ölüm'ün kolu belime dolandı ve beni geri çekti, dudakları beni inleten derin, yağmacı bir öpücük için dudaklarımı yakaladı. Kahvemi bıraktı ve biz öpüşürken boğazından çıkan sert, canavarca sesle klitorisimde yumuşak bir nabız attı, dilinin her kıvrımlı hareketiyle zonklama daha da güçlendi.

Beni bıraktığında zonkluyordum ve ıslanmıştım.

"Tor'a git ufaklık," dedi ve ben masanın etrafında dolaşıp bazı tabakları ve yemek kâselerini temizlerken masanın üzerine karanlık ve büyü saçtı.

"O öpücüklerden birini benim için versen iyi olur," dedi Torment, sandalyesinden kalkıp beni karşıladı ve sandal ağacı ile amberin baş döndürücü kokusuyla etrafımı sardı.

Dudakları benimkilerle buluştuğunda inledim, Ölüm'ünkilerden daha sert, daha talepkârdı. Elleri kıcıımı kavradı, kalçalarımı onunkilerle aynı hizaya getirdi ve siki ısrarla karnımı iterken dilimden onunkine doğru bir inilti daha yükseldi.

"Benim," diye dudaklarıma doğru nefes aldı. "Lanet olası benim."

Sahipleniciliği, ellerinin bedenimi okşadığı gibi ruhumu da okşuyordu, şimdi kıcımdan kalçalarımın doğru dolaşıyordu. Beni aniden döndürüp Ölüm'ün temizlediği masaya doğru düz bir şekilde ittiğinde şaşkınlıkla irkildim. İçimden bir ürperti geçti, soğuk kollarımdan aşağı ve kalçalarımın arkasına doğru ilerledi. *Tanrım, evet.*

Yıllarca iyi bir seks yaşamamış olmam ne kadar çılgıncaydı ama şimdi tadına bakmıştım ve doyamıyordum. Bu bir özlemimdi. Rüya Kedi'nin savaşılmayacağı bir bağımlılık.

"Kocan için öyle güzel yayıldın ki," diye inledi Tor, elleri Miz'in gömleğinin altından kayarak onu yukarı kaldırdı, böylece kıcıım açıkta kaldı, amım çıplaktı ve zaten damlıyordu. "Benim güzel, muhtaç, mükemmel karım."

Övgüsü içimi sıcaklıkla doldurdu, beni yağ sinekleriyle kıvrandır hale getirdi. Masanın diğer tarafına baktım, Ölüm'ü arıyordum ve onu karanlık sandalyede asil bir şekilde otururken bulduğumda nefesim kesildi, eli kalın sikinin etrafına sarılmıştı, başı amımın ağrıyan ihtiyaçla ağladığı gibi ağlıyordu.

"Güzel, muhtaç, mükemmel karımız," diye gülümseyerek düzeltti, karamel sesi öncekinden biraz daha boğuktu. Dumanlı gözleri gözlerimi tuttu, uzun süreli temas kelebeklerimin daha hızlı uçuşmasına neden oldu, sanki dışarı çıkmak, ona yaklaşmak için çıldırıyorlardı. Onları suçlamadım. "İyi bir kız olup Tor'un sikini ağzına alacak mısın ufaklık?"

Kelimeleri tenimde hissettim, onları içimin derinliklerinde hissettim, sıkıldım, uyarılma benden damlıyordu. "Evet," diye nefes aldım ve bu yeterli olmadığı için, daha fazlasına ve çok daha fazlasına ihtiyacım olduğu için, "Senin için çok iyi olacağım, söz veriyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Tor'un elleri çalıntı gömleğimin altından sırtımı okşadı ve belki de ne kadar çılgınca ve çaresiz olduğumu hissetti - memnun etmek için çaresiz ama aynı zamanda onları tutmak, asla bırakmamak için - çünkü mırıldandı, "Şşş, seni tuttum. İhtiyacın olan şey bende, karıcığım."

Tor'un elinin kalçama geri dönmesi, sikini damlayan giriş deliğimin etrafında gezdirip içeri doğru kaymadan önce verdiği tek uyarıydı. Şaftının kıvrımı, ucunu iç kaslarımın üzerinde gezdirerek onu daha da büyük gösterdi ve hassas bir noktaya ulaştığında kalçalarım sarsıldı. Hareket onu sonuna kadar gömdü ve o kadar yüksek sesle inledim ki, cevap sesi çıkardığını fark etmedim, vücudu masanın üzerinde benimkinin üzerine eğildi.

"Siktir, işte bu," diye inledi, ellerini kıçımda gezdirdi, yanaklarımı ayırdı, böylece -oh, siktir, böylece içime girip çıktığı yeri görebiliyordu, önce sığ itişlerle, sonra daha derin, daha uzun, daha sert. Başımı dik tutmaya çalıştım, gözlerimi Ölüm'den ayırmamaya çalıştım ama Tor, "Çok iyisin Cat, etrafımda dolanırken hissettiğin deliliğe dayanamıyorum," diye nefes aldı ve hisler beni ele geçirirken başım masaya düştü.

"Tor," diye nefes aldım, sesim o yavaş, sert itişlerde bir sızlanmaya doğru gidiyordu, her biri ondan bir inilti sürüklüyordu, sesler mutfağın tonozlu tavanlarında yankılanacak kadar yükseliyordu. "Oh, Tanrım."

"İşte böyle güzelim," diye nefes nefese bağırды, dişleri boğazımı tırmalıyordu, tüm vücudu beni sarıyordu, "Tanrı'ya şükürler olsun."

Kalçalarım sarsıldı, siki içime girerken amımdan müstehcen ıslak sesler geliyordu, acıtacak kadar sert değildi ama tüm vücudumu titretecek kadar sertti.

"Yani," diye mırıldandı, şimdi öpücükleri sırtımdan aşağı sürüklüyor, Miz'in gömleğini vücudumdan yırtıyordu. "Lanet olsun." Dudakları omurgamın kıvrımlarını haritalıyor, vücudu benimkinden aşağı kayıyordu. "Benimkini."

Üzerimden kalktı ve kalçalarımı o kadar hızlı kavradı ki ne olduğunu anlayamadan hareket etmeye başladım. Aleti bir saniyeliğine içimden kaydı, ama sonra masaya sırtüstü uzandım, fincanlar diğer uçta tıkırdıyordu ve o keskin güzel yüzünde vahşi bir ifadeyle ve aletindeki o kıvrımla tekrar içime giriyordu-

Sırtım kamburlaştı ama bu sadece her şeyi daha da keskinleştirdi, daha da hassaslaştırdı. Zayıf noktama tekrar tekrar vurdu, şimdi hızını artırdı, içime her batışında sıcak kahve gözleri parladı.

"Kedim," diye homurdandı, bakışları saplantılı bir şekilde yüzüme sabitlenmişti. "Benim

Karım. Benim amım. Her santimin benim."

Tüm vücudum kemerine kilitlendi ve sonra boşalıyordum, in- ner duvarlarım onun horozunun etrafında kilitleniyordu, Tor beni becermeye devam ederken bile onu içeride tutmak için çılgınca, dayanamayana kadar doruk noktayı sürüklüyordu.

artık. Yalvarışlarımı bastırmak için beni öptü ve gözlerim kapanana, nefes alamayana, ellerimi kontrol edemeyip onu tırmalayana, daha fazlası, daha azı, her şey için çıldırana kadar beni becerdi.

"Döllerimi istiyor musun, karıcığım? Bu güzel amcığı içimdeki her damlayla dolduracağım." Sesi boğuklaştı, itişler artık düzensizdi. "Seni kokumla işaretleyeceğim, seni döllerimle dolduracağım, böylece herkes *bana* ait olduğunu bilecek."

"Siktir," diye inledim, onun çılgınca hamleleri ve müstehcen konuşmaları beni ayak parmaklarımı kıvırtan bir orgazma sürükledi.

Tor şimdiye kadar duyduğum en seksi hırıltılı iniltiyi çıkardı ve boşalırken sikini içime gömdü, içimdeki her güçlü zonklama, üstümdeki adamdan gelen sıkı, nefes nefese bir çığlıkla eşleşti. İşi bitmemişti, terlemişti ve gözleri parlıyordu ve bu beni güçle doldurdu. Memnuniyetle.

Dudakları dudaklarımı buldu, son birkaç zonklamayla ürperirken her bir baskı ve yalama çaresizlikle renklendi, dayanamıyormuş gibi bana yapıştı.

"Olduğun yerde kal," diye usulca emretti Ölüm, ayak sesleri Tor'un ve benim gergin nefeslerimden başka tek sestti. İstesem de hareket edemezdin; bacaklarım jöle gibiydi, tüm vücudum aynı maddeden yapılmıştı. Kirpiklerim yarıya kadar titredi ama Tor'un terli ve muhteşem bir şekilde yavaşça içimden çıktığını ve Ölüm önümde diz çökerken bir sandalyeye çöktüğünü görmek için yeterliydi. Ağzı hızlı, açgözlü emişlerle amımı kapladığında bir inilti boğazımı yırttı ve tavanda yankılandı. "Ölüm," diye nefes aldım ve ne istediğimden emin değildim, ne istediğimden emin değildim hiçbir şey.

Sıcak elleri kalçalarımaya geldi ve onları kavrayarak Tor'un dölünü Misery'ninkinde olduğu gibi amımdan yedi. Sanki hoşuna gitmiş gibi boğazının arkasından kısık bir ses geliyordu. Dilini amımın girişinden klitorisime doğru götürürken gözleri benimkilere kaydı, ağzı bir gülümsemeye dönüşürken klitorisimi çevreledi.

"Bana orgazm yaşatacak mısın ufaklık? Tor'un senden iki tane alıp benim hiç almamam adil görünmüyor."

"Sadece bir tane," diye uyardım, Miz için tekrar tekrar boşalmanın yoğunluğunu hatırlayarak. Buna bayılmıştım ve yeniden yaratmak istiyordum ama tanrım, ertesi sabah olmazdı. Hâlâ klitorisimi ve ruhumu aynı anda nasıl dövdüğünün etkisinden kurtulmaya çalışıyordum.

"Bir tanesi mükemmel," diye nefes aldı Ölüm, o nazik, övgü dolu ses tonu yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Bizim için çok iyisin, Cat," dedi benden damlayan uyarılmayı yalayarak. "Tor'un sikini o kadar mükemmel aldın ki."

"Bizim için yapıldı," dedi Tor nefes nefese.

"Kesinlikle," diye kabul etti Ölüm ve dokunduğu her yerin karıncalanmasına neden olan geniş bir vuruşla amımı yaladı. "Sen bizim siklerimiz için yaratıldın, değil mi ufaklık? Herhangi bir lanet yüzünden değil; *senin yüzünden*."

Kelimeler güvensizliğime çarpıp onu paramparça etti, ta ki ben gülümseyene, masanın içinde yeniden eriyene ve masanın sert kenarının kalçalarımın batmasını umursamayana kadar.

"Senin," diye nefes nefese kabul ettim.

"Karımız," diye gürledi Ölüm ve dişlerini klitorisimin etrafına geçirdiğinde kalçalarımın zıplamasına neden oldu. Eli karnımın üzerinde gezindi ve beni tekrar aşağı itti ve o kadar sıcaktı ki o anda boşaldım. "Bizim iyi kızımız, hepimiz için çok güzel geliyor."

Ölüm, "Tor'un sikini temizle, Miz," diye ekleyene kadar puslu ve zevkli bir şekilde, hepsine ayrı ayrı boşalacağımı kastettiğini düşündüm.

Göz kapaklarımı aralayıp Misery'nin masanın etrafında dolanışını izledim, vücudu gerginlikle doluydu. Güvensizlik kükreyerek geri geldi, ancak Ölüm'ün iç uyluğum boyunca nazik öpücükleri pençelerini sonuna kadar batırmasını engelledi. Miz, Tor'un sandalyesinin önünde dizlerinin üzerine çöküp onun sikini hem kendi döllerinden hem de benimkinden temizlerken başımı çevirip bakmadım. Dikkatimi çeken, Tor'un parmaklarının Miz'in solgun saçlarına batış şekli ve tek bir dokunuşla Misery'den tüm o gerginliğin akıp gitmesiydi.

Ağzını Tor'un sikindeki kalın damardan aşağı kaydırıp ve tüm bu süre boyunca benimle göz teması kurdu. İşi bittiğinde geri çekildi ve "Giyin. Seni Ford'a geri götüreceğim."

Göz teması beni biraz afallattı ama orgazm olduğum için daha çok uysallık gösterdim ve masadan kalkıp kıyafetlerimi bulmaya gittim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

Miz burnunu kırmadığım için şanslıydı; elim cesaretle kaşınarak yumruk haline geldi ve zihnimdeki karanlık ses kanamayı hak ettiğini fısıldadı. Yana doğru bir bakış attım. Ford'un kampüsünün kalbindeki parkta yürürken ona baktım ve tüm kemik yapısını yeniden düzenlemek istedim. En azından gözlüklerini kırabilir ve canlı mavi gözlerini kanatabilirdim. Beni oyuğa iterken giydiği psikopat formunu benimsemişti ve öfkeyle kaynıyordum.

Peach'e karşı ne kadar tatlı olursa olsun ya da Darya'yı öldürdüğüm için duyduğum acıyı dindirmek için geldiğini iddia etse de, dün gece ona hiç ısınmamıştım. Buna inanmamıştım. Miz'in tek derdi kontrol ve hâkimiyetti; bahse girerim önce kazanacağı bir şey olmadan başkaları için hiçbir şey yapmazdı.

"Sorun mu var?" diye sordu, bana daha önce gösterdiği düşmanlık yerine sinirle bakıyordu. Alnında ve boynunda da ter parlıyordu ama bunun nedeni Paris Moda Haftası'ndan kalma ağır bir yün palto giymesi ve Ford's End'de nadir görülen kavurucu bir gün olması olabilirdi.

"Burnunu kırmak istemem dışında sorun yok," diye tatlı bir şekilde cevap verdim, kelimelerimdeki soğuk asit ısırığıyla kendimi şaşırttım. Miz'de beni kızdıran bir şeyler vardı.

Hafifçe güldü ama bana karşılık vermedi ve alay etmedi. Ona garip bir bakış attım ama aramızdaki garipliği gündeme getirmek istemedim. Belli ki benimle yattığı için pişmanlık duyuyordu. İyi, bırak pişman olsun. Zaten bunu başlatan oydu.

Lawrence Hall'a yaklaştığımızda ona ikinci kez "Beni burada bırakabilirsin," dedim.

Bunun üzerine bana önceki gibi kaşlarını çattı ve "Seni kapına kadar geçireyim. Tabii Kâbus'a seni tekrar cezbetmesi için mükemmel bir fırsat vermek istemiyorsan?"

Gözlerimi kaçırdım, anılar bana hançer gibi saplandı. Darya peşimden koşuyor, masum gözlerini endişeyle açıyordu. Kabus bana onu öldürmemi emrediyordu. Elim arkadaşımın karnına bir bıçak gömüyordu. Gözlerindeki boşluk.

Soğuk, nemli bir el benimkine dolandığında sıçradım ve Miz sertçe sıktı. "Anıların netliği zamanla kaybolur," diye mırıldandı. "Her zaman seni rahatsız edecek ama her zaman bu kadar acıtmayacak."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve neden beni rahatlatmaya çalıştığını bilmiyordum. Yine de "Teşekkürler," dedim çünkü sözleri bana umut vermişti. Göğsümdeki bıçaklar yüzünden zorlukla nefes alabiliyor ve konuşabiliyordum ve belki de bunu hak etmiyordum ama her zaman böyle olmayacağına inanmak istiyordum.

"İşte, bu senin sinir bozucu derecede neşeli arkadaşın değil mi?"

Başımı kaldırıp parka baktım, birkaç öğrenci bankların yanında oturuyordu, birçoğu da güzel havadan yararlanmak için çimlerin üzerindeki piknik battaniyelerinde oturuyordu.

"Tatlım!" Seslendim ve hemen arkasını dönüp tüm yüzünü aydınlatacak kadar geniş bir gülümsemeyle uzun boylu, geniş omuzlu bir adam da onunla birlikte dönünce keşke seslenmeseydim dedim.

Alastor.

Vücudum kilitlendi ama Miz'in eli hâlâ benimkine sarılıydı ve suratını dağıtmak istesem bile onu Alastor'a bin kere tercih ederdim. Misery'nin yanında kendimi güvende hissetmeyebilirdim ama güvensiz de hissetmiyordum ve bu güçlü bir ayrımdı.

"Sana pis bir mola yeri derdim," diye alay etti Honey, parkta koşarak bize doğru gelirken, Miz'in mavi gözlü pislik kılığına bakarak, "ama ben

aynı suçtan suçlu. Alastor, Cat'i partiden hatırlıyorsun, değil mi? Yoksa bir şey hatırlayamayacak kadar trolleşmiş miydin?"

Trollenmiş mi? Neredeyse gülecektim.

"İkincisi," diye cevap verdi, altın rengi yüzü dostane ve zararsızdı. Kalbim göğsümde tekledi. "Ama Cat'i kampüsün etrafında gördüm. Yine de seni tanımıyorum," diye ekledi, yüzünde aynı parlak, açık ifadeyle Misery'ye bakarak. Bu lanet bir yalandı.

"Ben parti yapmam," dedi Miz soğuk bir ifadeyle, beni daha yakına çekerek ve bunun erkek sahiplenmesinden mi yoksa vücut dilimi mi okuduğundan emin değildim ama destek aldığı için mutluydum.

Cat, Miz'in takındığı "*benimle uğraşma*" tavrı karşısında gözlerini kaçırarak bana baktı ama ben onu yansıtmadım. Alastor hakkındaki gerçek hislerimi gösterecek cesaretim olmasa bile, birinin bunu yapmasına sevinmiştim. Özünde şeytani biriydi. Honey'i ondan uzaklaştırmam gerekiyordu ama aşık olduğunda nasıl olduğunu biliyordum; kendini tamamen kaptırmıştı ve tehlike işaretlerine karşı tamamen kördü. Eğer onun gerçek yüzünü görmesini sağlamaya çalışırsam, ona daha sıkı bağlanırdı.

"Seni suçlamıyorum," diye cevap verdi Alastor Miz'e, onun uyarı tonunu tamamen görmezden gelerek. "O gece tam bir rezaletti. Pek bir şey kaçırmadın."

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Honey, karşı koyamadığı bir gülümsemeyle dudaklarını tekrar çekiştirerek sordu. Eninde sonunda balonu patlatmak zorunda kalacağımı bildiğim halde onu bu kadar mutlu görmekten nefret ediyordum. Aşık olduğu kişinin bir canavar olduğunu bilmekten ve onu buna nasıl ikna edeceğimi bilememekten nefret ediyordum.

"Lawrence Hall," diye cevap verdim ve tüm gerçek duygularımı sesimden uzak tutmaya çalıştım.

Bir şey üzerimize doğru uçarak geldi ve sadece hızla hareket eden bir şekil görerek sertçe irkildim. İçgüdülerim *kâbus* diye bağırdı ve nefesim kesilmiş bir halde iki büklüm oldum. Miz elimi öyle sıktı ki canım acıdı ve dudaklarını kulaklarıma dayadı.

"Sana yönelik her tehdidi parça parça, kemik kemik ayırırdım ama güvendesin, Cat. Bu bir frizbi."

Sert bir nefes verdim, şiddetli rahatlığın neden bu kadar işe yaradığını söyleyemiyordum ve hem Honey'nin hem de Alastor'un aynı endişeli ifadelerle beni izlediklerini fark ettim. Sanki onunkini incelemiş ve aynısını yapmıştı. Acaba insan duygularını kusursuzca taklit ederek herkesten bir parça mı çalışıyordu?

"Ben iyiyim," dedim Honey'e. Aşık olduğu erkek arkadaşının beni izleyişi tüylerimi diken diken etmişti. O kadar inandırıcıydı ki, bu kadar tehlikeli olduğunu asla tahmin edemezdim. "Sadece sarsıldım çünkü... bilirsin işte..."

Cadılar Bayramı partisi. Kabus bizi lanetliyor.

"Hadi," dedi nazikçe, ifadesi o kadar yumuşaktı ki içim içimi yedi. "Biz de o tarafa gidiyoruz, seninle yürüyelim." Miz'e sert bir bakış attı. "Kızımı korusan iyi edersin."

"Hayatım üzerine," diye yemin etti ve sesi o kadar inandırıcıydı ki Alastor gibi duygularını taklit ettiğini düşündüm.

"Ve eğer ona zarar verdiğini öğrenirsem," dedi Honey, parkı geçerken korkutucu güneş ışığı moduna geçerek, "seni bitiririm ve acının uzun sürmesini sağlarım."

"Güzel," dedi Misery usulca, sessizce. "Daha azını hak etmiyorum."

Elini sıktım, artık bunun sahte olduğuna inanamıyordum. Bu gerçektir ve sesinden hoşlanmamıştım -küçük, nefret dolu ve kırılgan.

Honey yine de memnun bir şekilde başını salladı. "Alastor, Cat'e galadan bahset." Bana heyecanlı bir bakış fırlattı ama Alastor hepimiz için Lawrence Hall'un kapısını açtığında bu bakışlar yerini memnuniyete bıraktı. Mükemmel bir centilmen.

"Gelmek zorundasın," dedi Alastor, hem bana hem de Miz'e gülümseyerek, maskesi kusursuzdu. "Bulabileceğim tüm numaralara ihtiyacım var. Noel'den önceki hafta bir hayır galası düzenliyorum."

"Birinin köye bıraktığı bir grup yaralı kedi yavrusu için," dedi Honey, dudaklarını üzgün bir şekilde büzerek. "Bu *korkunç*, Cat. Zavallı şeyler, soğukta bir karton kutunun içinde bırakılmışlar."

"Bunu hayvanlara yapılan zulüm konusunda farkındalık yaratmak için bir fırsat olarak görüyorum," diye devam etti Alastor yukarı çıkarken, yemekhaneden bir gürültü patırtısı geliyordu. Doğru, şimdiye kadar öğle yemeği vakti gelmiş olmalıydı. Cumartesi olmasına sevinmiştim; şu anda derslere dayanamazdım. "Çok fazla hayvan istismar ediliyor, çok fazla evcil hayvan atılıyor ama bizim bu konuda bir şeyler yapabilecek paramız ve ayrıcalığımız var."

Honey'e bir kez baktım ve onun gidici olduğunu anladım. Güneş, Alastor Carmichael'ın kışından da parlayabilirdi ve ona bunun zekice bir mazeret olduğunu, altında zehir ve kötülük olduğunu nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Hayatımı kurtarmak için Miz'in elini tuttum.

Cevap vermeyi unuttuğumda Misery, "O gün meşgul olabiliriz," dedi. "Cat'in takvimini kontrol etmesi gerekecek." Bunu sıkı bir gülümsemeyle söyledi

Ona programımın tamamen dolu olduğunu söyledim. Ama Honey bana yalvaran bir bakış attı ve ben de pes edeceğimi, sonunda beni tehdit eden bir adamın düzenlediği galaya gideceğimi biliyordum.

"Tarihi hatırlayamıyorum," dedi Alastor ikinci kata ulaştığımızda, Honey'ye bakarak. "Yazmıştın, değil mi canım? Gidip günlüğüne bakabilir misin?"

Honey eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu ve odasına gitti. O gittiğinde, Alastor iyi huylu rutinine devam etti, ama "Gala aslında yaralı kediler için" dedi ve doğrudan bana baktı.

Midem kıpırdadı. Bu bir tehditti. Öyle olduğunu biliyordum. Beni incitmekle tehdit ediyordu, tam burada, koridorda, Miz'in önünde. İrkildim ve Miz'in araya girip onu tehdit etmesini, hatta belki de söz verdiği gibi içini boşaltmasını, kemiklerini kırmasını bekledim ama o koridorda kaşlarını çatmış, dikkati dağılmış bir haldeydi.

"Kapınız açık," diye işaret etti, sesi tuhaftı. Sanki bir şeyi yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi başını sertçe salladı.

O haklıydı. Kahretsin. Kapım açıldı. Miz'in elindeki ölümcül tutuşumu bırakarak koridora koştuğumda, kilidin çerçevede bıraktığı oyuğu gördüm. Zorla açılmıştı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi ve ellerimin titremesine neden oldu.

"Eğer bunu yaptıysan-" Gerçek yüzü ortaya çıkmış halde sırıtan Alastor'a tıslamak için döndüm.

"Odanda ne olduğu neden umurumda olsun ki?"

Ona inanmadım, alaycı ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmadım.

Misery aramıza girerek, "Ona öyle bakmaya devam et," diye tısladı. "Sana meydan okuyorum."

Kapımı iterek açtığımda bir ürpertiyle savaştım, perdelerimden birinin direğinden sarktığını, yatağımın ve yorganımın karyola çerçevesinden sürüklendiğini, Ölüm'ün beni becerdiği masada bir çatlak olduğunu gördüğümde boğazımın arkasından yumuşak bir ses geldi. Kırılabilir her şey kırılmıştı. Miz'e bakmak için döndüm, kalbim kırılmıştı ve yüzündeki ifadeyi görünce sertçe yutkundum. Hasta görünüyordu.

"Burada kalamazsın," diye fısıldadı, zarif bir elini yüzünde gezdirerek. "Yeni bir odaya taşınman gerekecek, Cat."

Enkaza baktım, ensem uyarı ile karıncalanıyordu. Bunu Kabus yapmıştı ya da takipçilerinden biri

onun emri. Geceyi burada geçirseydim ne yaparlardı? Beni öldürürler miydi?

Dikkatli adımlarla odaya girdim, dağınıklıktan bazı eşyalarımı kurtarıırken ellerim titriyordu. Virgil'in bana son doğum günümde aldığı seramik ördeğin yerde paramparça olduğunu görünce gözlerim yaşardı.

Dizlerimin bağı çözüldü ve parçalara tutunarak yere diz çöktüm.

"Cat," diye nefes aldı Miz, belli belirsiz bana doğru gelirken. "Burada kalamazsın."

Çünkü bunu kim yaptıysa geri dönecekti.

"Tanrım," diye yumuşak bir ses yükseldi kapıdan Honey'nin, ona dönüp baktığımda yüzünü dehşet kaplamıştı. "Senin odana da girmişler."

"Çok mu?" Yanaklarımdaki yaşları sildim, kırık ördeği bıraktım ve ayağa kalktım. "Odana zorla mı girildi?"

Başını salladı, gözlerinde yeni bir şey vardı - korku ve keder. Sanki bir aynaya bakıyor gibiydi. "Odamı dağıtmamışlar ama bunu bırakmışlar," diye fısıldadı, kırmızı bir gül uzatarak.

"Bir gül," diye mırıldandım, yan tarafında kocaman bir yara açılmış, duvara yaslanmış gardıroptan giysilerimi alırken. "Neden biri bunu bıraksın ki?"

Sessizce başını salladı ve yüzünden bir damla yaş süzüldü. "Oh, Cat, bunun olmasına çok üzüldüm."

Odanın öbür ucuna koşup bana sarıldığında, ellerimin dolu olmasını umursamadan başımı omzuna yasladım. "Bunlar Kabus'un bizi hedef alan takipçileri," dedim. "Korkmamızı istiyor ama siktir et onu. Korkutma taktiklerini sikeyim."

Akıl oyunları. Yaptığı ve sevdiği şey buydu. Bana Darya'yı öldürttü çünkü bunun beni rahatsız edeceğini biliyordu. Odamı darmadağın etti ama Honey'e sadece bir gül bıraktı, böylece bizi kıracaktı. Honey'nin odasının neden bağışlandığını, neden ona bir hediye bırakıldığını merak ediyordum. Ama Kabus'un oyunlarını oynamayı reddettim.

Honey ve ben ayrılırken Miz, "Sana yeni bir oda bulacağım," dedi, ikimiz de ağlamaklı ve travma geçirmiştik. Tam da Kâbus'un istediği gibi. "Ve korunduğundan emin olacağım," diye ekledi, gözümü yakaladı, böylece kimsenin içeri giremeyeceğinden emin olmak için sihir kullanacağını anladım. Başımı salladım.

"Haklısın," diye nefes aldı Honey, gözyaşlarını koluna silerken yüzü kıpkırmızıydı. "Bizim korkmamızı istiyor ama neden istediğini elde etsin ki? Alastor-" diye başladı sesini yükselterek, ama o gitmişti.

Muhtemelen Kabus'a rapor vermeye gitmiştir. Onun cüppeli takipçilerinden biri olamayacağı umurumda değildi çünkü onu Cadılar Bayramı'nda o odada cüppesiz görmüştüm. Bunu o yaptı. Yaptığını biliyordum.

"Bunu yapan kişi cezasını çekecek," diye söz verdim. "Ve belki o zamana kadar Alastor'dan uzak durursun? Onu pek tanımıyoruz, tatlım."

Honey'nin gözleri daraldı, öyle olacağını biliyordum. Hay sikeyim! "Ve sen kocalarını çok daha iyi tanıyorsun öyle mi? Erkek seçimlerimi asla onaylamıyorsun, Cat."

"Özür dilerim," diye aceleyle çıktım. "Üzgünüm, sadece üzgün ve stresliyim." Darmadağınık odama bakıp sempatimin onu tekrar yanıma çekeceğini umdum, yüzü yumuşayınca kemiklerim rahatladı. Daha çok ağladım.

Önce ben mi ona sarıldım yoksa o mu bana sarıldı bilmiyorum ama ikimiz de sıkıca sarıldık ve ancak dışarıdaki koridordan keskin bir erkek çığlığı geldiğinde birbirimizden ayrıldık. Sıkıntılı. Acılı. Tanıdık.

"Byron," diye nefes nefese kaldım ve kapıya doğru koştum. Eğer Alastor ona zarar verdiyse, tüm ölüm tanrılarına yemin ederim ki...

Ama Alastor değildi. Honey ve ben koridora daldığımızda, adını bilmediğim 1.80 boylarında bir adam Byron'ı duvara fırlatıyordu, yüzü hayvani bir tıslamayla ayrılmıştı ve derisi grimsi ve soyulmuştu.

"Tanrım, bir zombi," diye fısıldadı Honey.

"Miz?" Ona döndüm ama çoktan hareket etmişti, zombiyi öyle sıkı kavramıştı ki çığlık atarak geriye sendeledi, karanlık duman dalları acı verirken göğsünü tuttu. "Onu öldürme," diye bağırdım, Honey ve ben Byron'ı yakalamak için ileri atıldık. "Lanetli olması onun suçu değil."

Misery gırtlaktan bir ses çıkardı ve zombiyi serbest bırakarak yere yığılmasına izin verdi. "Tüm odalarınızı koruyacağım," dedi gözlerime dönerek. "Sanırım yapmanız gereken bir konuşma var."

Ah. Byron önce zombiye, sonra bana, sonra da Honey'e bakıyordu, Bir zombi gördüğümüzde çığlık atarak kaçmadığımızda gözleri açılıyordu.

"Evet By, bilmen gereken bir şey var."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

TORMENT

I Gece saat üç sularında yatağım daldığında ve titreyen bir beden yorganın altına girip kollarını ve bacaklarını bana doladığında irkilerek uyandım.

"Miz?" Mırıldandım, döndüm ve onu kollarıma çektim. "Neyin var? Titriyorsun."

"Ben iyiyim," diye nefes aldı ama iyi olmadığı belliydi. Tamamen uyandım, içimde alarm çalmaya başladı. Miz bana seks, arkadaşlık ve kötü günlerinde mizah için gelirdi ama teselli ve güvenceye ihtiyaç duyduğunda aradığı Ölüm'dü.

Eğer iyi olduğu konusunda yalan söylüyorsa, durumu kötü olmalı.

"Kale güvende," diye nazıkçe hatırlattım ona, başını çenemin altından içeri sokarak ve bunu yapabildiğime hayret ederek. Ayakta dururken üzerimde yükseliyordu, ama yatakta kıvrılmışken küçük görünüyordu ve koruma içgüdülerim sert bir şekilde devreye girdi. "Kabus içeri giremez."

İsmi duyunca irkildi. Kavrayışımı sıkılaştırdım, bacaklarımı onunkilere doladım ve yorganın onu tamamen örttüğünden emin oldum. "Burada benimle güvendesin," diye söz verdim, göğsümde bir sızı başlamıştı. "Sen

Sana dokunmaya kalkarsa onu paramparça edeceğimi biliyorsun. Bunu daha önce de yaptım."

"Biliyorum," diye mırıldandı, başını sallayarak burnunu boğazıma dayadı. "Biliyorum, lanet olsun, ama o benim kafamın içinde yaşıyor. Anıları dışarı çıkaramıyorum, asla unutamıyorum-"

"Sus," diye onu yatıştırdım, kendime doğru çektim, parmaklarım uzun saçlarında düğümlendi. "Her şey bitti. O zaman *bitti*. Kaybetti Miz ve yine kaybedecek."

"Cat'e ulaştı," dedi sessizce, hızlı nefesler boğazımda geziniyordu. "Onu o kızı öldürmeye zorladı."

"Bu bir daha asla başına gelmeyecek," diye yemin ettim, sesime bir hırıltı karışmıştı.

Ürperdi, nefesi kesildi. "Ona bir ördek almak istiyorum. Kedi."

"Canlı bir tane değil," dedim nazikçe, parmaklarımı saçlarında gezdirerek.

"Tamam."

"Ona bir peluş al. Küçükler peluşlara bayılır."

Yumuşak ve kuşkulu bir ses çıkardı. Başına öpücükler kondurdum.

"Bana ne olduğunu anlat."

"Hayır."

"Miz, lütfen."

"Hayır."

İçimi çektim ve ona sarıldım. Açıkçası piçin tekiydim çünkü ne kadar endişelensem de onu bu şekilde kucağıma alma, bir kez olsun koruyucusu olma şansına sahip olmak çok hoşuma gidiyordu.

Yavaş yavaş titremesi durdu, kolları beni vücuduna sıkıca sardı ve sonunda bu kollar gevşedi ve nefesi derin ve eşit hale geldi.

Kabus'un ikisine de zarar vermesine izin vermezdim. *Hiçbirine*. Tüm bu boktan haçlı seferi intikam içindi ve o da intikamını Ölüm'den alacaktı.

Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım.

Sakinleşmem, içimi lav gibi dolduran öfkeyi yumuşatmam biraz zaman aldı ama Miz'in başına son bir öpücük kondurdum ve güneş doğmaya başlarken uykuya daldım.

Tanrı sevdiğim insanlarla uğraşan herkese yardım etsin.

BÖLÜM OTUZ ALTI

KEDİ

DÜç sabah sonra uyandığımda ölüm gitmişti, geride sadece limon yeşili bir lale kalmıştı ama ben buna hazırlıklıydım. Biriyle ilişki içinde olmak güzeldi.

ve ertesi gün yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ederek yalnız uyanmama izin vermek yerine inatçı bir ruha sahip olduğunu söyledi.

Ve bir ilişkimiz vardı - o konuşmayı dün yapmıştık ve bana açık bir şekilde kocam olma konusunda ciddi olduğunu ve benim de ömür boyu onun kocası olacağımı söylemişti. Hayat biraz gerçek dışı görünüyordu ama yine de yüzümde bir gülümseme yaratmıştı. En azından sikini amıma sokup ağzımı açık bırakarak gülümsememi silene kadar.

Bunu hatırlayınca bir anlık bir gülümseme dudaklarımı büktü, ta ki ormanda olan her şey tüm gücüyle geri gelene kadar. Darya'nın hareketsiz bedeni, gözlerindeki çaresiz dehşet, Kâbus'un bir tırpan gibi zihnime saplanan sesi. *Aferin Kedi, çok etkili olduğunu kanıtladın. Şimdi öldür onu.*

Her hatırladığımda olduğu gibi, tüm vücudum kilitlendi, göğsümü ancak yarım nefes alabildiğim bir ağırlık ezdi ve

Kalbi gergin atıyordu.

Beni korkutuyorsun Cat, neler oluyor? Darya'nın bana söylediği son sözler. Herhangi birine.

Yuvarlandım ve gövdeyi yatağın kenarına fırlatarak günlerdir orada tuttuğum kovayı hedef aldım. Mideme giren bir kramp safranın kovanın dibine sıçramasına neden oldu. Ahh. Bu günde çok fazla oluyordu; o kadar perişandım ki dün derslere girememiştim ve bugün de girmeye niyetim yoktu.

Bu odayı henüz tanımıyordum. Eski odama bu kadar çabuk alışmış olmam şaşırtıcıydı ve şimdi yepyeni bir alana atılmışım, bundan nefret ediyordum. Çalışma masası ve gardırop bambaşka bir taraftaydı, pencere daha büyüktü, gölge ve ışığı yeni bir düzende zemine yayıyordu. Gerçi bu odada ısıtıcı ve fazladan battaniye vardı ve Miz onu korumaya almıştı. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Bir iniltiyle yatağa uzandım ve gözümün kenarındaki sarı renk bulanıklığına kaşlarımı çattım.

"Ha?" Gözlerimi kısarak baktım, hâlâ gözlerim kamaşıyordu ve perişan haldeydim ama hayır, gerçekten de gördüğümü sandığım şeyi görüyordum: 20 cm boyunda bir ördek pelüşü.

Alt dudağım titredi ve Death'in geri gelmesini istedim, böylece ona şiddetle sarılabilirdim ama gözlerim odaklandığında, pelüş ördekten Dunkin Donuts'tan iki buzlu içeceğe ve logolu beyaz bir kâğıt torbaya kaydı. Buna dayanamadım. Yüzümü yastığa gömdüm ve ağladım, içim boşalana ve göğsüm ağrıyana kadar da durmadım.

Kendimi yeniden insan gibi hissetmem bir saatimi aldı ve o sırada güneş gökyüzünde yükselmiş, perdelerimdeki aralıktan ısı ısı parlıyordu. Ya s t ı k l a r a yaslanana kadar kendimi yukarı çektim ve telefonumu yastığımın altından kaydırarak buzlu kahveye uzandım.

Önce Virgil'i aradım, bir dakika boyunca çalmasına rağmen açmayınca kaşlarımı çattım. Sonra tekrar denedim, aynı sonuçla karşılaştım. Ona sesli mesaj bıraktım ve Tannie'yi denedim.

"Sevgili kardeşim," diye selamladı, "beni neden terk ettin?"

Cevap olarak homurdandım.

"Aramadan geçen on gün ve evet saydım." Cık cık etti. "Beni artık sevmiyor musun? İlişkimiz bitti mi?"

"Sen benim kardeşimsin, senden ayrılamam."

Nefesi kesildi, küstahlaştı. "Yani ben senin kardeşin *olmasaydım* benden ayrıl. Acımasız, Cat."

İçimden gülmek geldi ama çok zayıftı. "Sen iyi misin?"

"İyiym. Sıkıldım. Bir yerleştirme bekliyorum, bu yüzden burada oturmuş parmaklarımı oynatıyorum."

"Yapabileceğin bir şey olmalı. Bana vadesi gelen bir işin olmadığını mı söylüyorsun?"

Zoltan dramatik bir şekilde inledi. "Sıkıcı olma, Cat. Bunlara alerjim olduğunu biliyorsun."

"Ne zamandan beri tez yazıyorsun?"

"Yapma. Bu sıkıcılık için çok fazla kişiliğim var. Hem neden arıyorsun ki? Ne istiyorsun?"

"Büyüleyici," diye mırıldandım.

"On günlük sessizlik, Cat. Şüphelendim."

"Sadece meşguldüm." Deli bir kadın ve takipçileri tarafından eziyet edilmek. "Üzgünüm, bir daha bu kadar uzun bırakmayacağım. Aslında Virgil'den haber alıp almadığınızı öğrenmek için aramıştım."

"Birkaç gün içinde değil."

"Az önce onu aramaya çalıştım ve telesekretere düştü."

"Ve sen panikliyorsun," dedi Tannie, tam olarak bir soru değildi. "Virgil'i tanırsın, çok zeki biridir. Bana yapmamı söylediğin o sıkıcı şeyleri yapıyor olacak. Son duyduğumda, yaklaşan bir pratik dersi vardı."

Alt dudağımı çiğnedim. Tannie muhtemelen haklıydı. Virgil iş ve notlar söz konusu olduğunda mükemmeliyetçi biriydi. Yüz alabilecekken doksan dokuz almasını bir felaket olarak görürdü.

"Panik yapma," dedi Tannie, sesi yumuşayarak. "O iyi olacak, Cat. Avustralya'da, aktif bir savaş bölgesinde değil."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Ama burada olup biten her şey beni paranoyaklaştırmıştı. "Haklısın."

Nefes nefese kaldı. İğrenç bir şekilde. "Bekle, bekle, kayıt uygulamamı açmama ve bunu tekrar söylememe izin ver."

Gözlerimi devirdim, yanaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bilmeni isterim ki, şu anda sana orta parmağımı gösteriyorum."

"Huysuz kız kardeşimden daha azını beklemezdim. Ürkütücü gotik adada işler nasıl gidiyor?"

"Ürkütücü ve gotik," diye mırıldandım. "Sorun değil. Profesörler iyi, dersler şu ana kadar iyi ve bir iki arkadaş bile edindik."

"Mucizeler asla sona ermeyecek," diye söylendi. "Byron bile mi?" "Byron bile," diye onayladım.

"Sik beni."

"Bunu söylemeyi bırakmalısın, Tannie. Biri sana bunu yaptıracak."

"Şans iyi bir şey olurdu," diye homurdandı. "Burada herkes heteroseksüel ya da kapalı. *Bu yüzden sıkıldım.*"

"Yaşayacaksın." Yüzümde hâlâ bir gülümseme vardı. Üç kocamdan özellikle bahsetmedim. Ağabeyime üç erkekle birlikte olduğumu söyleyebilirdim ve o da benim cinsel özgürlüğümü över ve toplumun seks ve bedenler hakkındaki çağdışı inançlarının tuzaklarından kurtulmam için beni cesaretlendirirdi, ama *kocaları* açıklamak? Ve tanrıları? Ve bir laneti? Çenemi kapalı tuttum.

"Oh, bu umut verici görünüyor," dedi Tannie, o bana sataşmadan. "Evet, yerimi alıyorum. Gitmeliyim, sevgili kardeşim. Kendine iyi bak ve beni aramak için on gün bekleme, yoksa Kitty Corner olarak podyumda yürüdüğün videoyu koridorumuzda paylaşırım."

Nefesim kesildi; devasa peruğum, payetlerim ve diğer her şeyimle drag kıyafeti giydiğim görüntüleri net bir şekilde görebiliyordum. "Buna cesaret edemezsin."

"Kesinlikle, seni seviyorum, hoşça kal."

Aramayı bitirdiğinde kaşlarımı çattım ve telefonumu yastık kılıfıma geri koyarak tavana baktım. Birkaç dakikalığına tekrar normal hissettim. Yine *kendimi* hissettim. Taç yüzüğümü parmağımın etrafında döndürdüm ve kahvemın kalanını içtim.¹

"Ne yapacağım ben?" Ördek peluşuna onu göğsüme sararak sordum. Adını Yena koymaya karar vermiştim ve onu ilk görüşte sevmiştim. "Açıkçası burada neler olduğunu aileme anlatacak cesaretim yok."

Ama Honey biliyordu ve şimdi Byron da biliyordu. Haberi sakın karşılamamıştı; odanın bir ucundan diğerine volta atıyor, parmaklarıyla saçlarını çekiştiriyordu ve onu yakalamayı bitirdiğimizde sadece mırıldandı: "Lanet olsun. Hepimizi öldürecek. Siktir."

Bundan nefret ediyordum ama Byron haklıydı. Belki de bu yüzden Tannie'ye olanları anlatacak cesareti kendimde bulamıyordum. Bir helikopter çalıp buraya uçacaktı ve sonra da tam ortasında kalacaktı. Ve onun da mahvolmasını istemedim.

Panik göğsüme bir örs gibi oturdu ama yorganı üzerimden yırtıp bacaklarımı yatağın kenarına salladım.

"Kalk, hadi, *kalk*," diye nefes aldım ve tüm kaslarımı gererek kendimi fiziksel olarak yataktan dışarı attım.

Robot gibi giyindim, kendi kendime *devam et, devam et* diye bağırdım. Eğer durursam, Kabus kazanırdı. Kırılmamı istiyordu, korku, suçluluk ve yaptığım şeyin hatıraları yüzünden tamamen felç olmamı istiyordu. Ölüm her buluşmamızda bana bunu mırıldanıyordu-

birlikte. Tor da öyle, hatta Miz bile kalkanlarının sağlam olup olmadığını kontrol etmek için kısa bir süreliğine uğradığında, ben yatakta dizlerimi göğsüme çekmiş otururken bakışlarını üzerimden ayırmadı.

Acaba hiçbiri yemek yemediğimi biliyor muydu, günde birkaç kez kusmak işleri zorlaştırıyordu ama zaten hiç iştahım yoktu. Beyaz kağıt torbanın içinde ne olduğuna bile bakmadım.

Giyindim, titriyordum ve endişeden ezilmiştim, çantamı aldım ve omzuma attım, başka bir şeyden çok bir tılsım olarak. *Bu normal, sen normalsin, her şey normal.*

Son bir cesaret takviyesi için Yena'yı göğsüme bastırdım, yeni yatağımdaki minderlerin arasına yerleştirdim ve kendimi vazgeçirmeden önce kapıya koştum. Kapı, eski komşumun dikkatini çeken bir gıcırtyla açıldı - parti davetini aldığı anda bir kez gördüğüm çalışkan siyah adam. Lanetli miydi yoksa bu olaydan önce kaçmış mıydı bilmiyordum. Arazide durmuş, Duncan Ford'un arkadaşlarından biriyle konuşuyordu; uzun boylu, sarışın adam bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyordu.

"Hey, Darya'yı tanıyorsun, değil mi?" diye sordu bir zamanlar komşum, yüz ifadesinde çizilmiş ve rahatsız edici bir şey vardı.

"I..." Onun adını duymayı beklemiyordum. Buna dayanamadım. *Sen normalsin, her şey normal.* "Evet, birkaç kez konuşmuştuk. Neden?"

"O kayboldu," diye söze girdi Fashion Magazine, gözleri ya korkudan ya da heyecandan parlıyordu. "Profesör Lancashire ve Jillian Pendleton da öyle."

Soyadını bilmiyordum ama... "*Kayıp mı oldular?*" Nefesim kesildi, başım yeniden çarpmaya başladı.

"Üçü de," diye onayladı komşum, belli ki stresli bir hareketle gözlüklerini burnuna doğru iterek.

"Üçü birden," diye nefes aldım, panik göğsümü kaplamıştı.

"Ve nedenini biliyorsunuz," dedi Fashion Magazine ısrarla. "Bu Duncan Ford'un kült saçmalığı."

Gözlerimi kırdım. "Sen Duncan'la arkadaş değil misin?" Kafatasımın içindeki çekiç seslerini, göğsümü ezen örsü görmezden gelmeye çalışarak sordum. Odanın kenarları kararmaya başlamıştı.

Üçü kayıptı. Darya ölmüştü. İnsanlar onu soruyordu. Ama asla geri gelmeyecekti, çünkü onu ben *öldürdüm*.

"Öyleydim," dedi Fashion Magazine, ağzı bükülmüş ve kolları şık ceketinin üzerinde çaprazlanmış bir halde. "Cadılar Bayramı'na kadar."

Yani Kabus'un yeniden güç kazanmasının arkasında Duncan'ın olduğunu düşünüyordu. Duncan öyle olmadığını bildiğim birkaç kişiden biriydi - o gece yüzündeki ifadeyi gördüm, dürüst ve dehşete kapılmıştı - ama herkesin bu sonuca nasıl vardığını anlayabiliyordum.

"Davetiye almışsın," dedi komşum, gergin bir anlayışla beni izleyerek. "O gece gittin mi?"

Sıkıca başımı salladım.

"Ben de," diye teklif etti. İkimiz de sadece bir partiye katılmaktan bahsetmiyorduk. O gece hangi kostümü giymişti? Şimdi ne olarak lanetlenmişti?

"Bizi teker teker avlıyorlar," diye tükürdü Fashion Magazine, gözlerinin akı belli oluyordu. Ellerini öfkeyle haki pantolonunun ceplerine soktu.

"Onlar mı?" diye sordum. Kanım kulaklarımda çok yüksek sesle çarpıyordu. "Şu cüppeli piçler. Tarikat."

Haklı mıydı? Tarikatı diğer ikisini öldürmüş müydü? Tanrım, şimdi ben de onlardan biri miydim? Onun takipçisi miydim, kapisleri tarafından kontrol edilen, her emrine karşı güçsüz müydüm? Sertçe ürperdim, her yerim buz kesti.

"Bunu yapamam," diye nefes nefese kaldım ve odama kaçıp kapıyı arkamdan sıkıca kilitledim. Halının üzerinden yatağıma doğru tökezledim ve her tarafım titreyerek yüzüstü yorganın üzerine yığıldım. İliklerime kadar üşüyordum.

İnsanlar Darya'nın kayıp olduğunu biliyordu. Öldüğünü anlamaları ne kadar sürer?

BÖLÜM OTUZ YEDİ

KEDİ

A Bir hafta geçti ama yataktan sadece odama bitişik banyoyu kullanmak için çıktım. Bu odanın banyolu olması gerektiğinden emin değildim ama tanrılarım öyle yapmıştı. Sanırım büyü. Onlar

Beni yemek yemeye ikna etmeye çalıştı ama her gün birkaç yudum çorbanın dışında midemde hiçbir şey tutamıyordum.

Bir sabah uyandığımda Miz benimle birlikte tek kişilik yatağa sıkışmış, kolları ve bacakları yapışkan bir ahtapot gibi etrafıma sarılmış ve tüm vücudu titriyordu. Onu neyin korkuttuğunu sormadım, o da neden odamdan çıkamadığını sormadı. Cevabın aynı olacağını biliyordum: Kabus.

Dördüncü gün telefonum çaldı ve nihayet Virgil'in aradığını düşünerek ona uzandım ama onun yerine bilinmeyen bir numaradan bana beş kelime baktı.

Ne yaptığını biliyorum.

Onu odanın öbür ucuna öyle bir fırlattım ki gardırobun aynası paramparça oldu -Tor saatler sonra parçaları topladı, böylece ayakta duramayacaktım

ve kızgın bir boğa gibi burun deliklerini açarak bana gelen mesaja baktı.

O günden beri telefonumu kontrol etmemiştim. Tor bazen mesajlarımı tarar ve ailemden ve arkadaşlarımdan gelenleri iletirdi.

Honey ve Byron kapımı kırıp içeri girdiler ve sonunda onları içeri aldığım da acınacak derecede hasta olduğumu gördüler. Nedenini bilmiyorlardı, ama Night-mare'in bana ne yaptırdığını, kendi ellerimle ne yaptığımı açıklamaya gücüm yetmiyordu.

Darya henüz bulunamamıştı. Resmi olarak kayıptı. Ama Profesör Lancashire Rosalind Ormanı'nda boğazı kesilmiş halde bulunmuştu ve diğer kız da uzun bir ağacın ağır dallarına asılı halde bulunmuştu. Üçü de ölmüştü.

Beşinci gün, Honey zorla odama girdi ve yatakta benimle birlikte kıvrıldı, bana o kadar sıkı sarıldı ki kollarının izi kaburgalarım a kazınmış olmalıydı.

"Dışarısı korkunç," diye fısıldadı. "Herkes cinayetlerden ve Darya'nın kayıp olmasından bahsediyor. Buna daha fazla dayanamayacağım." "Özür dilerim," diye fısıldadım, bedenimin içi boşalmış, ruhum çürüyordu

Vücudumda.

"Gribine yakalanmaya geldim," dedi bana, hüzünlenmeye çalışıp yetersiz kalarak. "Üzerime nefes almaktan çekinmeyin."

Zar zor nefes alabiliyordum ama bunu ona söylemedim. Zaten bildiğinden emindim, beni yatakta tutan şeyin grip olmadığını bildiğinden emindim. Ne yaptığımı bilmiyordu ama Gece Kısrağı'nın bir şey yaptığını tahmin etmiş olmalıydı, tıpkı benim Honey'nin bana bu kadar sıkı sarılması için Kâbus'un bir şey yaptığını tahmin ettiğim gibi.

Sadece karanlık çöktüğünde ve Ölüm geldiğinde ayrıldı. Sertçe bakmanın ötesinde, karanlık bir bulutun içinde duvarların arasından nasıl eridiğini sormadı ve o da bir açıklama yapmadı.

"Ona iyi bak," diye uyarmıştı, sesi benim gibi yorgun ve boş geliyordu.

"Yapacağım," diye söz vermişti Ölüm, yiyecek, içecek ve daha önce bana verdiği pelerinle aynı tüylerden yapılmış yeni bir battaniye getirmeden önce bir elini kalbinin üzerine koyarak.

Darya'nın kaybolduğunu herkesin öğrenmesinden bu yana geçen sekizinci günde, artık her şey etrafımı sarmıştı. Kahve ve midemin izin verdiği küçük yiyecek kırıntılarıyla hayatta kalıyordum. Her sabah uyandığımda kova boştu ve yeni bir güne hazırdı.

Kusmuk. Kimin değiştirdiğini hiç sormadım ama kocalarımından biri değiştirmiş olmalı.

Miz şimdi buradaydı, sırtını yeniden eşleştirilmiş gardıroba dayamış yerde oturuyor, Yena'yı ellerinde evirip çevirirken gözleri uzaklara dalıyordu. Bu güzel, işkence görmüş adamı parlak sarı bir ördek peluşuyla oynarken görmek komikti.

"Bir şey söyle ve seni buradan götüreyim. Feribota ihtiyacım yok Prick."

Artık bu ismi kmsemi-yordu; dilinde neredeyse yumuşak ve şefkatliydi. Bu bana Virgil'in bana Dikenli demesini hatırlattı ve itiraf etmek istediğimden daha rahatlatıcıydı.

"Beni takip edecek," dedim uyuşmuş bir halde, başımı yastığa koyup ona baktım.

"Benimle şatoya gel," diye karşı çıktı, altın rengi gözleri yalvarıyordu. "Okulu siktir et."

"Okulu beceremiyorum. Annem ve babam buraya gelerek geleceğimi belirlediğimi, parlak bir kariyer yapacağımı düşünüyorlar. Okulu bırakırsam onları hayal kırıklığına uğratırım."

"Sen kimseyi hayal kırıklığına uğratmazsın," diye fısıldadı Miz, zedelenmiş kalbimi acıtan bir sesle. "Ve bu normal bir durum değil. Onlara insanların öldürüldüğünü söyle, anlayacaklardır."

"Yapamam. Bu konuda stres yapacaklar." Kelimelerin içi boştu, tıpkı göğsüm gibi. Miz yerden kalkıp yatağa geldiğinde otomatik olarak sırtüstü döndüm, Yena'yı kucağıma oturttu ve kendini yatağıma beceriksizce yerleştirdi.

"Bir kez olsun bencil ol, yoksa bu seni öldürecek. Bunu daha önce de gördüm Cat ve senin de lmeni izlemeyeceğim."

Gözlerinin içine bakamadım. "Kim?"

"Kardeşim dediğim bir adam," diye itiraf etti. "Kabus onu da etkiledi. Hayatta olmak derslerden daha önemli, Cat. Zaten şu anda onları kaçırıyor-sun."

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye mırıldandım, göğsümde şiddetle acıyan yeri ovuşturarak.

"Al, şu şeyin kilidini a ve rdeklerini izle," diye ısrar ederek telefonumu elime tutuşturdu. Söyleneni yaptım ve You- tube'u açtım, ancak kapıma otoriter bir şekilde vurulmadan önce sadece tek bir kısa film izlemiştik.

Sıçradım, buz vücudumu ıslattı.

"Burada kal," diye mırıldandı Miz ve yanağıma bir öpücük kondurarak beni olduğum yerde sersemletti. Geri dönmeden önce bir anlığına gözden kayboldu. "Dekan arıyor."

"Atılıyorum," diye nefes nefese kaldım, paniğim artıyordu.

Miz yatağın yanına diz çöktü ve yüzümü ellerinin arasına alarak dikenli ıstırabımın en kötüsünü benden çekti. "Cevap ver. Yakında olacağım."

Yataktan sürünerek çıkıp kapıyı açtığımda vücudum titriyordu; saçlarım yağlı, yüzüm solgun ve hasta, berbat görüldüğümün farkındaydım.

ve pijamalarım bütün hafta değişmedi.¹

"Dean Fairchild," dedim, sesim çatallaşmıştı. Harika, hem sesim hem de görünüşüm bok gibiydi. "Seni içeri davet ederdim ama hastayım ve sana da bulaşmasını istemiyorum..."

"Ford Tıp Fakültesi'nin müdürü de aynı fikirdeydi, kahverengi gözleri endişeyle gölgelenmişti. Onunla sadece oryantasyon sırasında bir kez karşılaşmıştım, ama erken yaşlarda olduğunu, sert bir şekilde bilgili olduğunu ve sert ama adil bir hava verdiğini anlamama yetmişti. "Sadece nasıl olduğunu görmeye geldim. Sistemde bir hafta ders kaçırdığın tespit edildi ve nedenini tahmin edene ödül yok."

Zayıfça gülümsedim. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Dersleri kaçırmaktan nefret ediyorum."

"Merak etme," dedi beni şaşırtan anlayışlı bir gülümsemeyle. Ford'un dekanının her zaman sert biri olmasını beklerdim. "Her zaman ilk hafta hastalanan birkaç kişi olur. Popüler teori yemeklerin değiştiği yönünde ama ben daha çok tek bir gecede alınan şok edici miktardaki alkolün daha fazla zarar verdiğine inanmaya meyilliyim."

"Keşke akşamdan kalma olsaydım," diye mırıldandım düşüncesizce ve dehşet beni kalbime düşen bir şimşek gibi sarstı ama o sadece kıkırdadı.

"Bundan hiç şüphem yok." Dekan Fairchild bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Eğer bu Cadılar Bayramı ile ilgiliyse, endişelenme. Bir daha asla yaşanmamasını sağlayacağım." Ses tonunda kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olan bir şey vardı, ter dudağımın üst kısmını diken diken ediyordu. Sadece çılgın partileri engellemekten bahsetmediğini hissediyordum ama o gece ne olduğunu nereden bilebilirdi ki? "Lawrence House güvende ve öyle kalmasını sağlayacağım, bu yüzden iyileşmek için istediğin kadar zaman ayırabilirsin."

Bir an için sadece ona bakabildim, kulaklarım çınılıyordu. O biliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama o biliyordu.

"Minnettarım," dedim uyuşmuş dudaklarımla.

Gülümsemesi hiç de sempatik değildi ve kafamı karıştıracak kadar samimiydi. O da mı lanetliydi? Cadılar Bayramı'nı bu yüzden mi bu kadar önemsiyordu?

"Pekala, seni iyileşmen için yalnız bırakayım. Eğer bir süre derslere katılamayacaksan," diye ekledi yarı arkasını dönerek, "Erika ile online dersler hakkında konuş. Seni bir ay kadar meşgul edecek kadar online materyalimiz var."

Bu pratik çözümle kaygılarımın bir kısmı ortadan kalktı. Odamdan çıkmak zorunda değildim ama yine de öğrenebilir, derslerimi yapabilir ve herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan kaçınabilirdim. "Teşekkür ederim," dedim ve bunu içtenlikle söyledim. "Bunu yapacağım."

Bana başıyla selam verdi ve koridora yöneldi.

Kapımı kapattığımda üşümüş ve korkmuş hissediyordum ama biraz da umutluydum. Belki de her şey mahvolmak zorunda değildi. Belki bu tek iyi şeye sahip olabilirdim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KEDİ

My telefonum yatağımın başucundaki masanın üzerinde vızıldadı, mesaj üstüne mesaj geliyordu. Onlara zar zor baktım ama hepsi aynı türdendi.

Ne yaptığını biliyorum.

Sırrın daha ne kadar gizli kalacak?

Cesede ne oldu, Cat?

Zavallı Darya.

Ekranı görememek için ters çevirdim ve ellerimi yüzümde gezdirdim. Biri ne yaptığını biliyordu ve kim olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Kabus'un tarikatı. Onun takipçileri. Muhtemelen bana mesaj atan Alastor Carmichael'dı ve beni kırılma noktasına kadar zorladı.

Bir hafta boyunca odamda saklanmanın tek iyi yanı buydu. -Günlerdir onun vahşi yüzünü görmemiştim. Bugün düş almak için dışarı çıkmıştım ama sadece Tor yanımda olduğu ve ölüm tanrım bana bakan herkesi öldüreceğine söz verdiği için.

Artık birkaç saat yalnızdım. Ölüm yakında gelecek ve geceyi benimle geçirecekti. Belki Misery de gelir ve sihirlerini kullanarak yatağı üç kişi için yeterince büyük yaparlardı. Keşke burada biri olsaydı da telefonumu elimden alsaydı, o korkunç mesajları benden saklasaydı ya da -Tor'un durumunda olduğu gibi- bir daha asla mesaj alamayacağı kadar acımasız, kuyruklu ve kanlı tehditlerle cevap verseydi.

Mesajların geldiği her numarayı engellemiştim ama her şekilde geri dönüyorlardı. Telefonum her çaldığında Darya'nın boş gözlerini görüyordum ve dikenlerden oluşan bir sarmal göğsümü daha da derinden kesiyordu. Ama artık sadece korku ve keder değil, *öfke* de vardı. Kâbus beni arkadaşımı soğukkanlılıkla öldürmeye zorlamakla kalmamış, sanki her şey benim seçimimmiş gibi takipçilerinin beni taciz etmesini sağlamıştı.

Ben bunu hak etmedim. Acıyı, ıstırabı, suçluluğu? Bunları hak ettim. Ama bunun için bir tarikat tarafından takip edilmeyi hak etmedim.

Bir saat boyunca orada yattım, zihnim hızla çalışıyor ama nefes alışım daha hızlıydı, bu sefer panik yerine öfke vardı. Bunu *o yapmıştı*. Darya'yı öldürmüştü ve şimdi bunun için bana işkence ediyordu.

"Siktir git," diye fısıldadım sessiz odama ve sonra daha yüksek sesle, "Siktir git!" diye bağırdım.

İki gün sonra, aynı derecede öfkeliydim ve öfkenin bana giyinmek, temizlenmek ve odamdan çıkmak için yeterli gücü verdiğini fark ettim. Merdivenlerden üçüncü kata çıktım ve cesaretimi kaybetmeden önce Erika'nın kapısına vurdum. Bütün hafta boyunca Dean Fairchild'ın sözlerini tekrar tekrar düşünmüş, suçluluk ve keder beni boğmaya çalışırken onları bir cankurtaran salı gibi tutmuştum. En kötü zamanlarımda yaptığı iyiliğin beni ne kadar kurtardığını asla fark edemeyecekti.

İçeriden cevap gelmeyince kapıyı tekrar çaldım ve kapı tam kapanmadan açıldığında sıçradım.

"Erika?" Odaya bakarak çekinerek sordum.

Onun odası benimkinden çok daha kişilikliydi, muhtemelen benim altı haftama karşılık o iki yıldır burada olduğu için. Kitapları masasının üzerindeki düzgün bir rafta duruyordu, yanında bir punk grubunun posterı vardı ve odası pembe ve gri tonlarında dekore edilmişti. Erika masasındaki döner sandalyede oturuyordu, sırtı bana dönüktü.

"Selam, ben Cat. Beni oryantasyondan hatırlıyor musun? Dekan Fairchild online derslere geçme konusunda sizinle konuşmamı

istemişti."

Cevap vermeyince kulaklık taktığını düşünerek içeri doğru bir adım attım. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim omzuna dokunarak.

ve sandalye döndüğünde ürkütücüydü.

"Tanrım," diye bağırdım, bronzlaşmış yüzündeki ılığı ve boğazındaki açık kesiğı görünce geriye sıçradım. Bebek pembesi gömleğine ölümcül miktarda kan bulaşmıştı.

Ölmüştü.

Birisi Erika'yı öldürmüştü.

Ağzımı kapatmak için kaldırdığımda ellerim titredi, tökezleyerek geri çekildiğimde bacaklarım titriyordu. Birisi Erika'yı öldürmüştü.

Farkına varmadan koridora geri dönmüştüm, odama giden merdivenlerden aşağı düşmüştüm ve koridorun ortasında siyah pelerinli bir figürün kapının önünde çömelmiş, kapının altından bir şey beslediğini fark ettiğimde durmuştum.

Kırmızı gördüm.

"Hey!" diye bağırdım, tüm stresim, kederim, *öfkem* koridordan aşağıya doğru fırlarken fokurdadı. Başım uğultu ve şiddetle doldu, adrenalın titrememi yok ederek beni savaşımaya hazır hale getirdi.

Cüppeli figür ayağı fırladı, belli ki rahatsız edilmeyi beklemiyordu ve donmuş bir tereddütten sonra bana doğru hamle yaptılar. Dövüşe hazırdım, *nasıl* dövüşeceğimi tam olarak bilmesem de bana eziyet edebileceklerini düşünen bu insanların canına okumaya hazırdım.

Birinin ağzını burnunu kırmak. Duruşumu genişlettim, yumruklarımı kaldırdım.

Ancak cüppeli figür bana saldırmak yerine beni kenara itti ve dengemi kaybettim. Merdivenlerden aşağı kaçarlarken duvara sertçe çarptım, keskin bir ağrı omzumda patladı, kaburgalarım vurdu, bir sızlanmaya karşı dişlerimi sıkarak zorunda kaldım. Ama acı dolu bir nefes çektim ve cüppeli piçin peşinden koştum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

MİSERY

S Kedi'yle konuşmak bir bağımlılık haline gelmişti. Her şey darmadağın olurken, Kâbus ellerini ruhuma dolamışken bile kendi hayatımın kontrolünü elimde tuttuğumu hissettiriyordu.

Eğer ben

Bunca yıldan sonra onunla savaşıacak gücüm olduğunu düşünmüştüm ama bayıldığımda bu umudum hızla yok oldu.

Tıpkı geçen seferki gibi.

Bu yüzden kefaret olarak Cat'i takip ettim, kimse ona zarar veremesin diye göz kulak oldum. Onu bencil nedenlerle de yakınımda tutuyordum, onu görmek Ölüm ve Azap gibi bir merhemdi. Gelinim. Onu sahiplenmenin tam da Kâbus'un istediği şey olması artık umurumda değildi; parmaklarını boğazıma doladığı anda bunun için çok geçti. Kedi benimdi ve Kâbus'un kazanmasını engellemenin bir yolunu bulmalıyım.

Çoktan kazanmış gibi hissetse bile.

"Nereye gidiyorsun, Cactus?" Lawrence House'un merdivenlerini tırmanırken arkasındaki karanlıkta gizlenerek mırıldandım, günlerdir olmadığı kadar iyi görünüyordu. Gri gözlerinde ateş vardı.

Sırtını eğmek yerine dik tutuyordu, giysilerinde kırısklık ve yemek lekesi yoktu.¹

Geride durdum ve üçüncü kattaki bir odaya girmesini izledim. Lawrence House, onu savunmak için atlamaya hazırlanırken büyüüm damarlarımda asit gibi dolaşıyordu. Kabus her yerde olabilirdi, takipçileri her kılığa girebilirdi. Cat tökezleyerek odadan çıktığında, ellerini ağzına bastırmış ve yüzü özellikle solgun bir haldeyken, düşmanlarının üzerine kendimi salmaya hazır, kaynayan bir karanlık perdesi içinde yanından geçtim.

Kemiklerini kırar, derilerini yırtılınca kadar çeker, onları bulanlara bir mesaj olarak organlarına karımı incitmekle ilgili ibretlik hikayeler kazırdım.

Odada sadece bir ceset vardı, sarı saçları pembe çizgili bir öğrencinin yeni ölmüş cesedi. Cat ile karşılaştırmak beni tedirgin etti. Bu o olabilirdi, kendi odasında, kendi arkadaşları onu öldürülmüş halde bulabilirdi.

Tekrar onun yanında olabilmek, onu görebilmek ve böylece Kâbus'un onu ele geçirmediğinden emin olmak için çılgınca odadan çıktım. Kızı onun öldürdüğüne dair şüphelerim, yüzünü ağartan şoku hatırladığımda geçti.

"Neredesin sen?" Hızımın sınırlarını zorlayarak tısladım, merdivenlerden aşağı inen bir gölgeden başka bir şey değildim, sonunda lobideki kapılardan fırlayan karımın yerini tespit ettim.

"Kaçma, seni lanet olası korkak!" diye bağırdı, haftalardır onu duymadığım kadar canlıydı. Ona doğru uzandım, siyah bir cübbeye sarınmış, yüzünü gizleyen bir kukuletaya sahip bir insanın peşinden parka doğru koşarken gölgem kaldırım boyunca çimlere uzanıyordu. Onun ateşle karşılık verdiğini görmek ne kadar hoşuma gitse de, gelimin elinde tek bir silah olmadan bir tarikat delisinin peşinden koşmamasını tercih ederdim. Tor'un ona verdiği bıçağa ne oldu? Belli ki karımızın her zaman silahlı olabilmesi için ona bir silah cephaneliği vermemiz gerekiyordu.

Karımız. Bunu hak ettiğinden daha çok sevdim.

Gerçekte kim olduğumu, ne yaptığımı öğrendiğinde benden nefret edecekti.

O zaman *onların* karısı olurdu, benim değil.

"Kaçmayı bırak!" diye bağırdı, sesi hem yüksek hem de gırtlaktan geliyordu. Doğrudan sikime gitti ama şu an tahrik olmak için kötü bir zamandı. Onu park boyunca takip ettim, sonunda karanlık bir havuzda onun yanına ulaştım ve takip ettiği figürü yakalamak için bir güç ipliği fırlattım.

İçimden beklenmedik bir ürperti geçti. Karanlığım cüppeli öğrenciyi kavramadan, suyun üzerindeki yağ gibi kaydı. Dişlerimi gıcırdattım. Ağaç örtüsünün üzerimizde kaybolduğunu fark etmeden önce öfkem bir anlığına alevlendi. Cat'i körü körüne takip ederek Ford House'u geçmiş ve gölün gümüş renginde parladığı Rosalind Ormanı'nın gölgesine girmiştım.

Buz gibi soğuk damarlarıma doldu. Durdum, batan güneşi yansıtan durgun su kütlesine baktım, sakın ve sessizdi. Yalan, lanet olası bir yalan, sakinliğin hepsi bir yalandı.

Karanlığım yırtıldı ve Cat'in "Bu da ne...?" diye nefes almasıyla aynı anda öne doğru tökezledim.

Çünkü cüppeli figür ortadan kaybolmuştu.

Nefes almakta zorlanırken ve bakışlarımı gölden ayıramazken, "Asla gerçek değil," diye boğuldum. Gözlerim yandı, sulanmaya başladı.

Yanaklarımdaki yumuşak elleri hatırladım, Cat'in yanaklarında bıraktıklarına benzer kesikler bırakan tırnakların keskin acısını hatırladım. Kız kardeşimin içi boş, yalvaran gözlerini ve sonra kollarımı ona dolayarak mekanik bir şekilde suya girip onu dibe kadar taşıırken attığı çığlıkları hatırladım. O zamanlar zaten bir ölüm tanrısıydım, aptalca bir şekilde ölümün etki alanı dışında bir hayat yaşamaya çalışıyordum. Yaşadım ve yaşamamış olmayı diledim.

Onu suyun altına sürüklemeyen önceki anlarda çığlıklarını, merhamet için yalvarışlarını hâlâ duyabiliyordum.

"Bayan?" Cat bana doğru uzanmadan önce sıçrayarak nefes aldı. Ellerini kollarımda hissetmedim, hiçbir şey hissetmedim. "Buraya ne zaman geldin? Beni mi takip ediyordun? Takipçisini gördün mü? Birden ortadan kayboldular."

Sessizliği bir çığlık böldüğünde ikimiz de irkildik, uzak ama çok yakın, çok yakın, çok yakın-

"Bayan?" Cat mırıldandı, elini yüzüme götürdü. Şaşkınlıkla tısladı. "Kahretsin, buz gibisin. Neyin var?"

"Bu o," diye nefes aldım, buz titreyene kadar yayıldı. "Çığlık atıyor ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyen, hiçbir şeyi değiştirmeyen."

Cat panikle etrafımıza bir bakış fırlattı ve sonra kollarını bana doladı. O kadar ürkmüştüm ki bana sarılırken nefes almayı unutmuşum.

"Hadi buradan gidelim," dedi nazikçe. "Lawrence Hall'da neler olup bittiğini konuşabilirsiniz, tamam mı?"

Anlatamazdım. Bu konuda asla konuşamazdım. Ölüm ve Tor beni gölün kenarında hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bulduklarında konuşmayı zar zor kekelemiştim. Yaptığım her şeyi bilseydi Cat

benden nefret ederdi.

Benden nefret etmesi fikrini dayanılmaz buluyordum. Bu beni öldürebilirdi. Birkaç hafta içinde ona bağlanmıştım bile. Aptalca. Kâbus her zayıflığımdan faydalanırken çok aptalcaydı.

"Bu taraftan," diye mırıldandı Cat yaralı bir hayvanla konuşur gibi, sanki bu kampüsü yüzlerce yıldır bilmiyormuşum gibi bana yol göstererek. Gözlerim gölden ancak beni fiziksel olarak gölden uzaklaştırdığında ayrıldı, onun beş-yedi yaşında ve pek de güçlü olmadığı, benimse altı ayak boyunda ve bir ölüm tanrısı olduğum düşünülürse etkileyici bir başarıydı bu.

"Bir şey söyle," diye yalvardı, kolu belime dolanmıştı.

"Bizi izliyor. Onu hissedebiliyorum."

Kedi kaskatı kesildi, nefesi boğazında düğümlendi. Kâbus'un kahkahası ormanda yankılanıyor, korkumuzdan zevk alıyordu, yerini tespit etmek imkânsızdı. Ama bize görünmedi, saldırmadı ya da emir vermedi. Sadece izledi, güldü ve şüphesiz bir sonraki hamlesini planladı.

Bizi öldürmezse şanslı sayılırız.

KIRKINCI BÖLÜM

KEDİ

I her şeyin daha da büyüdüğüne dair huzursuz edici bir his vardı ve daha büyük derken daha kötüsünü kastediyordum. Erika'yı öldürülmüş olarak bulmamın üzerinden üç hafta geçmişti ve beş kişi daha ölü bulunmuştu.

Adanın kendi polisi vardı; ellili yaşlarının sonlarında, birbiriyle uyumlu göbekleri ve saçsız lekeleri olan iki adam. Üstünkörü bir araştırma yapmışlardı ama ya Kâbus'un pençesindeydiler ya da hiçbir işe yaramıyorlardı. Erika'nın kapısında ve masa sandalyesinde parmak izlerimin bulunacağı korkusu beni uyutmuyordu ama memurlar parmak izi için toz bile almadılar.

Byron'a göre memurları üçüncü bir kişinin odasında görmüşler. Willie Herbert adında bir yıl¹ Tek yaptıkları odada dolaşıp eşyalara gözlerini kısarak bakmak, elektrikli aletleri daha sonra incelemek üzere torbalara koymak ve şüpheli bir şeye tanık olan olup olmadığını sormaktı.

Doğal olarak herkes *hayır, her şey tamamen normal* dedi. Sekiz kişi ölmüştü ve bir kişi de kayıptı ama elbette her şey normaldi.

Belki de Ford için bu normaldi. Okulun bu kadar gizlilik içinde olmasının, bu kadar çok bilginin saklanması bir nedeni vardı.

Dönemin başlamasından bir hafta öncesine kadar. Belki de Ford yönetimi Kabus'un yükseleceğini *biliyordu*.

Tanrılarımın onu ilk seferinde nasıl öldürdüğünü bilmek istiyordum. Tek söyledikleri, bu sefer de aynı yöntemi denedikleri ve başarısız olduklarıydı. Belli ki Kâbus bu girişimi bekliyordu. Korkunç deli kadınla yüzleşecekleri düşüncesi hoşuma gitmemişti ama onlar *tanrıydı*, diye hatırlattım kendime. Neler yapabileceklerini tam olarak bilmiyordum.

Miz, tarikat üyesini takip ettikten sonra odama dönmüştü ama bana hiçbir şey söylememişti; neden bir hayalet kadar solgun olduğunu ya da neden titrediğini de. O zamandan beri onu görmemiştim ama her zaman yakınlarda olduğu hissine kapılmışım.

"Lütfen," diye yalvardı Honey, masamın üzerine tünemiş, ben bu sabah kocamla vakit geçirirken kaçırdığım çevrimiçi derslerimi tamamlarken. "Lütfen, *lütfe*n, Cat."

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak. "Kulağa cehennem gibi geliyor ve hayır, teşekkür ederim. Git Byron'a sor."

"Byron'ı *bulamıyorum*," diye mırıldandı, kaygan, siyah saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı ve bana görmemiş gibi yaptığım yalvaran bir bakış attı.

"Erkek arkadaşıyla birlikte olacak."

Yalvaran bakışları devam etti. "Sadece iki saatliğine gelmen gerekiyor."

Tatlım, beni her yalnız ve savunmasız bulduğunda tehdit eden ve gördüğümde korkudan kusmak ya da lanet burnunu kırmak istediğim erkek arkadaşının düzenlediği bir yardım galasına katılmakla ilgilenmiyorum.

Ama bunu söyleyemezdim. Ayrıca beni tehdit ettiğini de bilmiyordu. Ona o kadar inatla bağlıydı ki, onun alaycı altın yüzüne kanmış olmasından endişeleniyordum. Birkaç kez ondan garip bir elektrik aldığımı söylemeye çalıştım, o da bana onunla daha fazla zaman geçirmem gerektiğini söyledi.² Ona bazı şeyler söylediğini söylediğimde

Beni rahatsız eden şeyler için onunla konuşacağına söz vermişti. Bir dahaki sefere beni yemekhanede gafil avladığında, kolunu boğazıma dayayarak beni duvara yapıştırdı, bu *çok işe yaradı*.

Ona gerçeği haykırmak istiyordum ama adamın tarafını tutmasından ve bir kadını incitmekten çekinmeyeceğini bildiğim bir adamla yalnız kalmasından korkuyordum. En azından hâlâ arkadaşı olsaydım, bir sorun olup olmadığını anlayabilirdim. Şimdilik balayı dönemindeydi ama

Değiştğine dair ilk ipucunu aldığımda, kocalarımından birinden onunla ilgilenmesini isteyecektim. Onlara Alastor'un tüm tehditlerini anlatmaya çok yaklaştım ama Honey'yi incitmeyi kendime yediremiyordum. Ya bu olay aramıza girerse ve benimle bir daha hiç konuşmazsa?

"Bir saat," diye mırıldandım, çünkü yalvaran ifadesi incinmiş bir ifadeye dönüşüyordu ve ben arkadaşlarımı incitmeye dayanamıyordum.

"Ve bir buçuk saat," diye pazarlık etti, mavi gözlerinde umut parlıyordu.

"Peki," diye inledim.

Dizüstü bilgisayarımı kenara çekip üzerime atladığında ve bana sıkıca sarıldığında gülümsememe engel olamadım. Ben de ona normalden daha sert sarıldım ama ikimiz de bu konuda yorum yapmadık.

Miz ve benim o gün ormanda duyduğumuz çığlık başka bir cinayete yol açmamıştı ama ikimizi de sarsmıştı ve o sesi aklımdan çıkaramıyordum. *Ya da* Miz'in hızlı, çılgınca nefes alışlarını ve Kabus'un kahkahalarını. Bizimle oynuyordu.

Her gün her an Kâbus'un takipçilerinden birinin odama girip beni öldürmesini beklerken, Honey'nin mutluluktan havalara uçağı ve benim de iyiymiş gibi davranmak zorunda kalacağım galaya gitmeyi düşünmek istemiyordum.

Ford'daki neredeyse herkes şu anda peşinde olduğum pelerinli kişiyi görmüştü - ona Suikastçı diyorlardı. Duncan Ford dayak yemişti çünkü herkes, özellikle de sarışın arkadaşı Fashion Magazine herkesi onun yaptığına inandırmayı başarmıştı. Duncan artık topallayarak yürüyordu ve insanları avlayıp öldürenin, o zarfı kapımın altından itenin o olduğuna inanmayı çok isterdim ama bu çok kolaydı ve ben ikna olmadım.

Miz ve ben o gece geri döndüğümüzde zarf yoktu, ama ne gördüğümü biliyordum, tıpkı onu kaldıranın Kabus'un çarpık büyüü olduğunu bildiğim gibi.

Honey omuzlarımı sıkarak, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye bağııyordu. "Pişman olmayacaksın. Ve bu sana getirdiğin o muhteşem kırmızı elbiseyi giyme şansı verecek."

"Evet," diye kabul ettim, biraz heyecan toplamaya çalışarak. "Bu da gitmeye değer kılıyor."

"Biz de yavru kedileri kurtarmış oluruz, sen de en iyi arkadaşını desteklemiş olursun."

Onun coşkusuna karşı koyamayarak gülümsedim. "Ve yemek de olacak, değil mi?"

"Yüzde yüz olacak," diye kabul etti gülerek, "f-" Honey'nin kahkahası kesildi. Dünya durmuş gibiydi. Boğuldu, Sanki her sesin üzerine bir battaniye atılmıştı.

"Cat, Honey," Kabus'un sesi havada süzölerek geldi, ikimizi de dikkat kesilmeye iten hayalet gibi bir çağrı. "Bana gelin, ter-
rorlarım. Sizin için bir işim var."

Ve kuklalar gibi yataktan tırmanıp itaat ettik.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

KEDİ

Honey konuşmadı. Ben de konuşmadım. Gergin, zoraki bir sakinlikle odamdan çıktık, merdivenlerden indik ve parkın karşısındaki laboratuvarın arkasındaki ormanlık alana doğru yürüdük.

Bina. Kâbus başka bir talimat vermedi ama yer gösterilmeden onu nerede bulacağımızı biliyorduk. Ne kadar uzakta olursak olalım o da bizi bulabilir miydi? Bu düşünce beni buz gibi yaptı.

Honey'nin elini tutmak istedim ama hareket etmeye cesaret *edemedim*, hareket edip edemeyeceğimi ya da Kabus'un onayı olmadan göz kırpmayan tutsak bir kukla olup olmadığını bilmek istemedim. O küçük özgürlük yanılsamasına tutunmayı ve bir kukla olduğum gerçeğini görmezden gelmeyi tercih ettim.

"Oyalanmayın," diye azarladı Kâbus, ona ulaştığımızda, sanki asi çocuklarmışız gibi. Ağaçların örtüsü bizi gözden koruyordu ama kampüsün yakınlığı tenimi kaşındırıyordu. Biri bizi görecektir ve kurtarmaya gelecek miydi? Ya da Alastor görür ve bunu Kabus'un müridi olduğumun kanıtı olarak mı alırdı? Honey'nin de öyle olduğunu mu? İşlerin daha kötüye gitmeyeceğini düşünecek kadar saf değildim. Olabileceğini ve olacağını biliyordum ve bu nefes almamı imkânsız hale getiriyordu.

"Temizlemenizi istediğim bir şey var," dedi Kâbus bize, her zamanki gibi doğal olmayan bir güzelliğe sahipti, koyu kızıl saçları şık bir şelale gibiydi ve yüzü hem çarpıcı hem de korkunçtu, özellikle de şimdi olduğu gibi gülümsediğinde. "Çok uzun sürmez."

Bronzlaşmış, uzun tırnaklı bir elini yere doğru salladı ve ancak o noktaya baktığımda bunun tepedeki ağaçların oluşturduğu bir gölge değil, uzun siyah bir cüzdan olduğunu fark ettim.

"İçinde ne var?" Honey nefes aldı, sesi o kadar zayıftı ki zar zor tanıyabildim. Elimi o kadar sıkı tuttu ki canı yandı ama onu bırakmadım.

"Sadece bir blok saman, dehşetim," diye yanıtladı Kâbus, sesindeki düşkünlük dehşet vericiydi. Ensemde tüylerim diken diken oldu ve omurgamdan aşağı aktı. "Tek yapman gereken onu ormandan gizlice geçirmek ve kimsenin bulamayacağı bir yere koymak."

"Nereye?" Fısıldadım, hem ağzım hareket ettiği için rahatlamıştım hem de

Kâbus'un uyumsuz gözleri üzerime dikildiğinde donakalmıştım. Bakışlarımı kaçırdım, ön lobuma korkunç bir acı saplandı.

"Göl," dedi, bize doğru sürüklenirken ayakları yere değmiyordu. Bir eli, irkilmemi görmezden gelerek yanağımı okşadı, diğeri de Honey'nin yüzünü okşadı. "Tek yapman gereken bu. Sadece bu saman torbasını al ve göle at. Bunu benim için yapabilirsin, değil mi korkaklarım?"

Ağzım kurudu, dizlerim birbirine vurdu. Ölüm'ün burada benimle birlikte olduğunu hayal ettim, arkamdaki varlığı aynı anda hem destekleyici hem de öfkeliydi. Ve Tor yanımdaydı, Kabus'a beni korkuttuğu için ona nasıl işkence edeceğini anlatırken elimi şiddetle tutuyordu. Ve Miz, herkesten daha sıcak ve güçlü yanan, acıyı o kadar yakından tanıyan ve başkalarına uzman bir özenle uygulayabilen Miz.

Acaba bu acıyı ondan mı öğrendi diye merak ettim. Ve dedim ki, "Hayır." Kabus çok komikmişim gibi güldü, başını geriye attı, Çınlayan kahkahası hem kulaklarımı hem de kalbimi gıcırdatıyordu. İrkildim ama bu sefer bedenim hareket etmedi. Olduğum yerde donup kaldım.

"Bunu bir daha söyle," diye meydan okudu, kahkahası öyle aniden kesildi ki sanki bir düğmeye basılmış gibiydi. "Bana bir daha *hayır* de, Cat."

Gözlerim -hâlâ kontrol edebildiğim tek parçam- ondan saman çuvalına kaydı ve ne tür akıl oyunları oynadığını bilmiyordum.

Bunu yapmamız için neden bu kadar ısrarcı olduğunu bilmiyordum ama maksimum etki için tasarlandığını biliyordum. Maksimum travma. Yaptığı her şey gibi.

Ellerimi yumruk yapmaya çalıştım ama bu meydan okuma karşısında kafatasımda daha önceki ani parlamadan daha kötü bir acı patladı. Bu çok daha derine saplandı ve nefesim kesilene kadar beynimin içinde bir boşluk açtı.

Nefesim kesildi.

Canımın yanacağını bildiğim için dudaklarımı araladım ve acı dolu bir hırıltıyla "*Hayır*" dedim.

Canım o kadar çok yandı ki dizlerimin bağı çözüldü ve kocalarımın burada olmasını diledim. Beni kollarına almalarını, güvenlik, şefkat ve ilgiyle sarmalamalarını istedim. Ama burada sadece ben, Honey ve Nightmare vardı. Bir şey onları başka bir yerde meşgul ediyordu ve bunun bir tasarım olduğundan hiç şüphem yoktu. *Onun* tasarımı.

"Hayır mı?" Kâbus bana yine o bakışı attı; tıpkı merdiven çıkmaya çalışan ama başaramayan bir kedi yavrusu gibi eğlenceli ve sevimliydim. "Umarım bunun bir rica olduğunu düşünmüyorsunuzdur Kedi. İkiniz de çantayı alın, görünmeden göle taşıyın ve suya atın." Sesi sertleşti ve bir sonraki acı dolu nefesim beni sert zeminde dizlerimin üzerine çöktürdü. "*Şimdi.*"

Sözleri bir patlama sonrası gibi kafamın içinde sarsıldı ve Honey yanımda diz çöktüğünde bir iniltiyi ısırdım - iyi olup olmadığımı kontrol etmek için değil, Kâbus'un emriyle benim kadar sıkı bir şekilde bağlı olduğu için. Elleri siyah çantaya gitti ama gözleri benimkileri buldu, sulu ve acı doluydu.

İyi olacağız, diye sessizce ilettim. *İyi olacağız, söz veriyorum.*

Sadece Kâbus'un istediğini yapmamız gerekiyordu ve komut serbest kalacaktı, biz de özgür olacaktık. Tıpkı Darya'yı öldürdüğüm açıklıktaki gün gibi.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve asit midemde yerle bir oldu, ama kusmak için vücudum üzerinde yeterince kontrolüm yoktu, bu yüzden midemde, boğazımda, ağzımda kaldı. Saatlerdir bir şey yemediğim için mutluydum.

Ellerim siyah çantanın kaba kanvasını buldu ve dişlerimi sıktım. Mücadele. Başaramadım.

Başımda boncuk boncuk ter vardı. Bir çığlık kafatasımın içini tırmaladı ama parmaklarım tutamağa dolandı ve yavaşça, isteğim dışında ayağa kalktım.

"Güzel," diye övdü Kâbus, artık neredeyse tatlıydı, sesinde tehditkâr hiçbir şey kalmamıştı. Ürpermedim bile. "Şimdi onu göle götür."

Tek yapmamız gereken göle bir torba saman taşımaktı. Hepsi bu kadardı. Sadece samandı, görmüştük. Göl de uzak değildi. Bize bir şey olmazdı.

İyi olmak zorundaydık.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

ÖLÜM

N Burada hiçbir şey doğru gelmiyordu. Bunu iliklerime kadar hissediyordum, vücudumdaki alarmin çınlamasını hissediyordum ama bunu herhangi bir mantıkla açıklayamıyordum. Bu büyü eskiydi ve kendine has bir iradesi vardı,

Ama benim ellerimde güvendeydi. Ölüm gibi, nefret etse bile benim emrime boyun eğecekti.

"Bu konuda içimde gerçekten kötü bir his var," dedi Tor huysuzca, seramın arkasındaki çimenlere oyulmuş üçgenin dışında dururken. Kale tepemizde belirliyordu, karanlık gölgesi toprağa kazıdığımız sembolü ve onu doldurması için hepimizin gönderdiği karanlığı saklıyordu. Siyah deri ceketine çamur bulaşmış ve elleri lekelenmişti.

"İşe yaramayacak," dedi Misery sessizce, gözleri güç üçgeninde, kolları ince göğsünün üzerinde çapraz. "Bu yeterli değil."

"Denemeden asla bilemeyiz," diye karşı çıktım, yumuşak tonuna uyarak. "Denemeye değer olduğu konusunda hemfikiriz."

"Biliyorum," diye mırıldandı Miz, yüz ifadesini okumak zordu. Huysuz ve kızgın görünüyordu ama Misery'yi *tanıyordum* ve daha büyük, daha derin bir duyguyu gizlediğini söyleyebilirdim. Omzunu sıktım ve bu omzundaki gerginliği bir santim bile azaltmayınca

Onu kollarıma çektim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Eğer bu işe yararsa, hepsini öldüreceğiz. Zorlanmış olmaları umurumda değil."

"Bana uyar," diye omuz silkerek kabul etti Tor. Çimlere kazınmış olan sembole kaşlarını çatarak bakıyordu.

Her birimiz üçgenin farklı bir noktasında dururken Miz'i güven verici bir öpücükle daha serbest bıraktım. Tor'un Cat'in telefonunu rahatça dinlemesinden, onun ve Honey'nin Ford'daki kütüphanede bir lanetin ipuçlarını ve onu nasıl bozacaklarını araştırdıklarını biliyorduk. Orada bulunacak bir şey olmadığını da biliyorduk; Ford'da bulunan tüm kitaplar altı yüz yıl önce buraya, *benim* kütüphaneme taşınmıştı. Ve onlardan birinde Gece Kısrağı'nı ya da teorik olarak herhangi bir ölüm tanrısını çağırmak için kullanılan orijinal mühürlerden birini bulmuştuk. *Takipçilerini* çağırmak için tek bir sembolle düzeltmiştik.

Teoride.

Her ne olduysa, en azından Cat arkadaşının yanında güvendeydi. Gece kısrağı sadece yalnızken saldırırdı.

Tor başını sallayarak, "Bütün bu saçmalıklar ondan hoşlanmayan bir koca için," diye mırıldandı. "Onunla birlikte olmak için ölmek isteyeceğini düşünüyorsunuz ama hayır."

"Aşk insanları mahveder," dedi Misery kaşlarını çatarak. "Sadece deliliğe götürür."

Tor'un yüzü bir sırtışla çatladı ve yeterince yakın olsaydı Miz'i dürtebilirdi. "Ben bu tür çılgınlıkları severim."

"Eninde sonunda seni
öldürecek." "Ben
öldürülemem."

"Yeter," diye usulca araya girdim, Kâbus'un bunca yıldır neden intikam peşinde koştuğunu düşünmek istemiyordum - çünkü kocası ölmüştü ve beni, Ölüm'ü suçluyordu. Onun ellerinde can veren herkesin izi bana ve temsil ettiğim güce kadar sürülebilirdi. "Üç deyince, büyüü söyle. Ve haklısın Miz, gelen herkesi öldüreceğiz."

Tor sertçe başını salladı. Miz kollarını açtı ve bir gölge parçasına uzanarak bir bıçak çıkardı. O da başını salladı ve simgenin her bir köşesine doğru adım attık; ateş ve kan yerine simgeye güç vermek için ayaklarımızın etrafından gölgeler akıyordu. Her ne kadar Kâbus'a bir darbe vurmak istesem de, bunun için adam öldürmezdim.

Kabus'un takipçileri, çağrılıyorsunuz. Ya buraya gelin ya da sonsuza dek acı çekin.

Seslerimiz birbirine karıştı, bir güç ilahisinde üst üste bindi ve ilk başta hiçbir şey olmadı.

Ama sonra yerdeki gölge nehirlerinden bir hareket belirdi; soluk gümüşü bir ışık. Nefesimi tuttum. İşe yarıyordu.

Figürler güç üçgeninin içinde parçalanmıştı, o kadar çok kişi onun büyüüne kapılmıştı ki sayısını unuttum. Rahatlamak neredeyse dizlerimin bağını çözüyordu. Takipçileri buradaydı. Ona tehlikeli bir darbe indirebilir, onu zayıflatabilir ve Miz ile Cat'i güvende tutmak için ihtiyacımız olan üstünlüğü elde edebilirdik.

Ama çok geç fark ettim, rakamlar canlı olamayacak kadar şeffaftı.

Ortaya çıkan elli kişi ölmüştü. Hayaletlerdi. Ve sembol sadece yaşayanları içermek için çizilmişti.

Bizi korumak için bir perde çekmeden etrafımıza üşüştiler, elleri kemik kadar soğuktu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

We siyah kanvas çantayı gölün kenarındaki sığ suya bıraktık, ne Honey ne de ben konuşuyorduk ama sert nefeslerimiz panik ve dehşet yayıyordu. İkinci

Çantanın ağırlığı sapları ellerimizden kopardı, Kâbus'un emrinin ölü ağırlığının üzerimden kalktığını hissettim ve çamurun içinde dizlerimin üzerine çöktüm.

Honey yanımda diz çöktü, o kadar şiddetli titriyordu ki kollarını bana doladığında dişleri birbirine çarpıyordu. "Onu nasıl durduracağız?"

"Bilmiyorum," diye boğuk bir ses çıkardım, göğsümdeki sıkıntıyı bastırarak konuşmaya çalışıyordum. Kâbus'un büyüü, ellerimi kaplayan yağ gibi bir kalıntı bırakmış, ruhumla alay ediyordu.

Öğürdüm, onun her izini üzerimden temizlemek istiyordum.

Artık hareket edebiliyor, nefes alabiliyor ve kendim için düşünebiliyordum, titremeye başlamıştım. Bir torba samanı çekmek neden bu kadar zor olmuştu? Samanın sandığımdan daha ağır olduğunu biliyordum ama iki kişinin bir çuval dolusu samanı sürüklemesi hiç de zor olmazdı.

"Cat?" Ondan uzaklaşıp çantaya uzandığımda Honey fısıldadı. Sığ suda bir kayaya takılmıştı.

Gölden çıkıntı yapıyordu ve kıyıdan sadece birkaç metre uzakta duruyordu. Suya bir adım attım, o kadar buzlu ve uyuşuktu ki soğuk suyun ayakkabılarıma dolduğunu ya da kotumu ıslattığını hissetmedim. Bilmek zorundaydım. İstemiyordum ama bilmek *zorundaydım*.

"Cat," dedi Honey, neredeyse bir uyarı, bir yalvarış gibi. Bilmek istemiyordu ama ormanda ne taşıdığımızı asla bilmeden yaşayamazdım.

Ben de fermuarı indirdim ve tepeden tırnağa ürpererek çamurlu kıyıya doğru sendeleyerek geri döndüm.

Saman değildi. Bir insandı; solgun, soğuk ve boş gözlü.

"Kim o?" Honey fısıldayarak kolumu öyle sıkı tuttu ki canımı acıttı.

Başka tarafa bakamadım. Mideme kramplar girdi. "Ben Dean Fairchild."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TOR

N Kendinize öğüt: Ölü bir dile dayalı bir ritüel gerçekleştiriyorsanız, ifadelerinizde çok spesifik olun.

Lawrence House'un merdivenlerinden kız arkadaşıma doğru yürüdüm, saatlerce hayaletler tarafından kurutulduktan sonra çok güçsüzdüm ve başım güçsüz olduğuma dair bir uyarı verdi. Meğer Kabus'un *yaşayan* takipçilerini belirtmemiz gerekiyormuş. Bu küçük hatanın bedelini ödemiştik. Miz bayıldı, solgun ve kırılgan görünüyordu ama bu onun son günlerdeki olağan görüntüsüydü. Ölüm ona göz kulak oluyordu ve ben de kızımıza göz kulak olmak için buradaydım. Karımıza.

Normalde bu düşünce, bu değerli unvan beni enerji ve heyecanla doldururdu, ama bunun için çok yorgundum. Onun yatağına uzanmak ve karım kollarımdayken uykuya dalmak istiyordum. İlk kez geceyi onunla yalnız geçirecektim. Onun katına ulaştığımda nefes nefese kalmamış olmak, ona en az yarım düzine orgazm yaşatacak dayanıklılığa sahip olmak güzel olurdu ama ona bir tane yaşatabildiğim için şanslıydım.

"Sabah," diye kendi kendime söz verdim, sesim bile zayıftı. Dürüst olmak gerekirse, hayaletleri sikeyim.

Son enerji kırıntımı da kullanarak kapıdan bir karanlık bulutu içinde geçtim ve diğer tarafta tamamen tükenmiş bir halde homurdandım. Böyle hissetmekten nefret ediyordum. Saldırıya uğrarsak savunmasız.

Cat yorganın üstüne kıvrılmıştı, gözleri açıktı ve karşı duvara bakıyordu ve panik beni felç etti. Ölü gibi görünüyordu. Ama sonra beni görünce irkildi, aniden doğruldu ve ben olduğumu fark edince iç çekerek soldu.

"Tor," diye nefes aldı, sesi benimki kadar boğuktu. Yüzü solgun ve benekliydi ama gözyaşlarıyla çizgiliydi, gözleri bu gece savaştığımız hayaletler kadar boştu.

"Ne oldu güzelim?" Nazikçe sordum, onun karşısında kendi işkencemi unutmuştum. Botlarımı tekmeledim ve onunla birlikte yatağa tırmandım, yatağın eğiminin onu kollarıma almasına izin verdim.

"Biz-biz-" Nefesi kesildi ve sonra hıçkırarak ağlamaya başladı, yüzünü göğsüme gömdü ve sert kollarıyla bana sarıldı.

Kesik kesik soluklarla bana olanları anlattı; Kâbus'un onu çağıran hafif sesinden çantayı açıp dekanının ona bakan ölü gözlerini görmesine kadar.

"Senin suçun değil, Cat," diye söz verdim, dudaklarımı başının ön kısmına bastırdım, her kelimedede teninde gezdirdim. Şeftali ve krema tadı dilimi sardı, ama beni uyandırmak yerine, yorgunluğumu daha da belirginleştiren bir sükûnete sürükledi. "Yaptığın hiçbir şey senin suçun değil."

Ona Kâbus'u alt etmek, gücünü zayıflatmak için çalıştığımızı söylemek istedim ama ona boş yere umut verme fikri beni neredeyse öldürüyordu. Ama daha fazla ağladığında, gözyaşları gömleğimi ıslattığında hiçbir şey söyleyemedim.

"Bundan sonra her zaman yanında olacağız, tamam mı?" Mırıldandım. "En azından birimiz yanında olacağız ya da izleyeceğiz. Söz veriyorum." Death ve Miz'i ikna etmeye gerek yoktu. "Her şey yoluna girecek, güzelim. Sana bir daha ulaşamayacak."

Cat burnunu çekti ve başını salladı. "Teşekkür ederim," diye ciyakladı ve kalbimin daha da sıkışmasına neden oldu.

"Odanızda Honey ile güvende olduğunuzu sanıyorduk. Bu yanlış bir daha yapılmayacak," diye yemin ettim, kalbim düzensiz atıyordu. Ya Kâbus Honey ve Cat'e birbirlerini öldürmelerini emretmişse? Ya hayaletlerle savaşıyorsak ve karımız bunca zamandır ölüyse?

Ona daha sıkı sarıldım, bu düşünce beni iliklerime kadar üşüttü.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

KEDİ

T Sonraki haftanın her anında yanımda kaldılar ve bunun boğucu olması gerekirdi ama hissettiğim tek şey minnettarlık ve rahatlamaydı. Onlar yanımdayken, Kabus Bana. Bana tekrar emir verse bile, kimseye zarar vermeme ya da başka bir cesedi ortadan kaldırmama izin vermezlerdi. Güvendeydim.

Bugün duş alıp kırmızı ve gümüş rengi ombre tül elbisemi giyebilmemin tek nedeni bu güvenlikti. Elbiseyi bir yıl önce kötü bir günde, o yıl karşılaştığım onca kötülüğün arasında iyi bir şeye ihtiyacım olduğunda almıştım ama onu giymeye ne cesaret edebilmiş ne de fırsat bulabilmiştim. Elbisenin bedeni kırmızı kumaştan cesur bir çaprazlama ile yapılmış, kaburgalarımı ve yanlarımı gösteren kesikler ve askılar, güzel yumuşak tül yere doğru süpürülmeden önce, sol bacağımı açıkta bırakan yüksek bir yırtmaçla süslenmişti. Çok hoşuma gitmişti. Sadece Alastor Carmichael'ın bağış toplama etkinliği dışında bir şey için giymiş olmayı diledim.

Yine de biri bütün gece benimle olacaktı. Asla yalnız kalmam.

Çıplak sırtımı sıyıran soğuk parmak eklemleriyle irkildim ama Misery'nin omzuma kondurduğu öpücükle tüm gerginliğim eridi.

"Uğruna ölünecek gibi görünüyorsun Prick," dedi şefkatle, parmak eklemleri aşağıya doğru iniyor ve içime bir ürperti gönderiyordu. Eli elime değdiğinde

Kıçıma kalıplanmıştı, yüzümü onu öpmek için çevirdim, nefretin ne zaman hoşgörüyeye ve hoşgörünün ne zaman şefkate dönüştüğünü merak ediyordum. Muhtemelen en kötü zamanlarımda benimle geçirdiği, hayvan videoları izlediği ve yemek yediğimden emin olduğu, dayanışma ve teselli sunduğu onca gün.

İlk öpücük rahatsız ediciydi ve alışık olduğum ipeksi sıcaklık yerine ağzının sertliği karşısında kaşlarımı çatarak geri çekildim. Bana bakan mavi gözlü bir pislikti ve onun benim Miz'im olduğunu bilmeme rağmen yine de bir kayıp hissi duymaktan kendimi alamadım.

"Tüm güzel saçların," diye mırıldandım, ellerimi onun çok daha kısa siyah saçlarında gezdirmek için döndüm. Kaşlarını çatığında, yüz ifadesi tanıdık olmasa da, "Bu saçlar da çok güzel," diye ekledim.

"Sen her şeyi berbat edene kadar öyleydi," diye kabul etti, tel çerçeveli gözlüklerinin arkasından kaşlarını çatarak.

"Ah," dedim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. İki elimle saçlarına daldım ve daha da büyük bir karmaşa yarattım. "Oh, hayır."

Miz'in gözleri karardı, bu haliyle altın sarısı değil, buz mavisini delip geçiyordu. Yine de midemin hoplayıp zıplamasına neden oldular. Vaat ettikleri cezayı biliyordum ve yardım edemedim ama beni yatağa bağlayıp asasıyla defalarca boşalmamı sağladığı zamanı hatırladım.

"Bu şekilde daha şık görünüyorsun," dedim, dudaklarına bir öpücük daha kondurmadan önce birkaç tutamını düzleştirdim, bu sefer uzun sürdü, siki kalçama dayandığı yerde sertleşti.

"Şık," diye tekrarladı, gözlerinde bir zevk parıltısı vardı. "Hm."

İltifat hoşuna gitmişti ve ikimiz de bunu biliyorduk. Çenesini öptüm ve kollarının çemberinden çıktım, aynada kendimi son bir kez kontrol ettim, taç yüzüğü parmağımın etrafında döndürdüm.

"Senin yanından asla ayrılmayacağım, Cat," diye hatırlattı bana, hiçbir şeyi kaçırmadan.

"Biliyorum," diye kabul ettim ve gülümseyerek debriyajımı tuttum ve titrediğinde sıçradım. "Kahretsin," diye tısladım ve telefonumu çıkardım. "Muhtemelen Honey başka bir felaketle uğraşıyordur."

Erkek arkadaşı tarafından süslü bir parti düzenlemeye zorlanmıştı -evet resmiydiler- ve bütün gün küçük yangınları söndürüyordu. Yemek şirketinin beceriksizliği, eksik çiçekler ve yaprak dökmeyen dallar, süsleri eksik bir Noel ağacı. Her birkaç saatte bir

yeni bir trajediydi ve arkadaşımın stresli olduğunu duymaktan nefret etsem de, Alastor'un etkinliğinin dağılmasına üzülmeyi kendime yediremiyordum.

Aramayı cevapladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Karşı taraftaki sessizlikle kalbim duracak gibi oldu.

Telefonu kulağımdan çektim ve nefes alışlarını dinlemeye devam etmeden görüşmeyi sonlandırdım. Bu altıncı aramaydı.

"Yanlışı numara," dedim Misery'ye, tedirginliğimi bir kenara itip derin bir nefesi ciğerlerime çekerek.

Miz'in gözleri ölümcül bir hal aldı ama ben sakinmiş gibi davranıp kapıya yöneldim.

Miz ve ben Lawrence House'dan el ele çıkıp, birçok ağacın bulunduğu parktan geçerken hayal kırıklığına uğradım.

ble çeşmeler¹ ve Everard Kulesi'nin arkasındaki dev çardakta düzenlenen galanın alevler içinde olmadığını ya da dağılmadığını gördü.

Miz benimle birlikte kulenin yanında durdu - üç katlı bir binaydı ve silindirik bile değildi, bu yüzden ona kule demek çok mantıklı görünüyordu - beyaz kravatlı kıyafetleriyle adaya gelen personeli, öğrencileri ve saygın konukları seyretmek için.

"Eve gidebiliriz," diye hatırlattı Miz elimi sıkarak. Gömleği kar gibi beyaz ama gözleriyle uyumlu buz mavisi bir papyonla dengelenmiş smokinin içinde delicesine iyi görünüyordu. Yine de Miz'imi takım elbisenin içinde görmek istiyordum.

Başımı salladım. "Her şey yoluna girecek. Sadece bir buçuk saat kalmam gerekiyor, sonra kaçabiliriz."

"Kefalet mi?"

"Git."

Çardağa, altın peri ışıklarıyla sarılmış yontulmuş ağaçlara, çardağın girişindeki devasa Noel ağacına, içkiler ve deri ciltli kataloglarla dolu masalara kaşlarını çatarak baktı. Tüm alan şenlikli bir patlama gibi görünüyordu ve hatta Noel köknarı, kızılıcık ve tarçın kokuyordu. Bunu nasıl başardıklarını bilmiyordum ve kendimi alana hayranlıkla bakarken bulduğumda rahatsız oldum.

"Dil sinir bozucu," dedi Miz ve beni Everard Kulesi'nin gölgesinden çıkarıp insan kalabalığına doğru götürdü, etrafı tararken başı dönüyordu. Kule ve orman arasında oldukça kapalı bir yerdeydik ama ışıklar burayı daha parlak, daha büyük gösteriyordu.

"İyi misin?" Masaya yaklaşırken sordum. Ağaçların arasından gölü görebilecek kadar yakındık.

"Ben iyiyim." Elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Sen iyi misin?"

Yutkundum. Kampüsün bu tarafına en son geldiğimde Hon- ey ve ben Dekan Fairchild'ın cesedini göle itmiştik. "Ben iyiyim," diye yineledim sözlerini. İkimizin de yalan söyleyip söylemediğini merak ettim.

"Tatlım," diye işaret etti, birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırarak altın rengi ipek elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla fırtına gibi koşan arkadaşımı gösterdi.

yer² ormana tek bir kırmızı gül atmak için.

"Tatlım?" Birbirine karışan konukların yanından aceleyle geçerken seslendim, konuşmalardan kesitler bana ulaşıyordu: gizli kapaklı yapılan iş anlaşmaları, parlamentoda kabul edilen son eşitlik yasasını küçümseyen üç yargılayıcı kadın, hatta bir işadamı ile bir politikacı arasında, çocuklarının hiçbir katkısı olmadan ayarlanan bir evlilik. "Hâlâ gül mü gönderiliyor? Neden bana söylemedin?"

Honey iç geçirdi ve benimle yarı yolda buluşmak için çimlerin üzerinden geçti. "Durduğunu sanıyordum ve dürüst olmak gerekirse, yeterince stres yaşadın-"

Evet. Sonra.

"Sana endişelenecek başka bir şey vermek istemedim," dedi üzgün bir gülümsemeyle ve Miz'e sorgulayan bir bakış attı. "Ona sarılabilmem için en iyi arkadaşımı bırakabilir misin?"

"Hayır," diye cevap verdi.

Homurdandım ve güven verici bir şekilde sıktıktan sonra parmaklarımı çektim.

Bıraktığı anda Honey bana doğru atıldı. "Çok seksi görünüyorsun, Cat. Megawatt kadar ateşli."

Güldüm ve ona tekrar sarıldım. Küçükken böyle derdik; bir seksilik skalası vardı ve erkekleri buna göre sıralardık. Harry Styles megawatt seksiydi, ama biz tartışırdık

Tom Hiddleston hakkında.³

"Sen de çok seksi görünüyorsun tatlım." Ona bakmak için geri çekildim, altın rengi ipek elbisesi kıvrımlarını sarıyor ve arkasından ustaca uzanıyordu. Kendi kendime erkek arkadaşım için değil, kendisi için katil gibi giyindiğini söylüyordum ama bunun bir inkâr olduğuna emindim. "Ciddiyim. Seni açık artırmaya çıkarsak evsiz kediler için ne kadar para kazanacağını biliyor musun?"

Gözlerini devirdi, yanakları pembe pembe kızardı. "Oh, kapa çenenin. Sadece eşyalar ve deneyimler, açık artırmada insan yok."

Başımı öne eğdim. "Neyi deneyim olarak sınıflandırıyorsunuz...?"

Bana dirsek atarak etkilenmemiş ama son derece eğlenmiş bir bakış attı. "Senin flörtün kim bu arada? Bana bir sevgilin olduğunu söyleme.

dördüncü koca."

Miz, "Eğer dördüncü bir kocası olsaydı, uykusunda boğazını keserdim," diye konuştu.

"Bu Miz'in tıp öğrencisi yüzü," dedim ona. Gözleri inançsızlıkla açılıp ağzı bir karış açık kalınca da ekledim: "En iyisinin *nasıl* olduğunu düşünmemek ve sihir deyip geçiştirmek olduğunu fark ettim."

"Evet." Hâlâ ona bakıyor, illüzyonun gerçek yüzle buluştuğu yerde bir dikiş arıyordu. Ama bulamadı. "Büyü. Anladım. Hey, bu Byron'ın adamı mı?" diye sordu, benden öteye, Everard Kulesi ile laboratuvar arasında kıvrılan patıkaya bakarak. Kimi kastettiğini hemen anladım: Bizim yaşlarımızda, dar bir kravatı olan beyaz bir gömlek ve dar bir pantolon giymiş, kumral saçları bronzlaşmış yüzünden geriye doğru taranmış ve yüz hatlarını endişeli bir ifade kaplamış uzun boylu bir adam. Evet, bu duyguyu biliyordum.

"Bu o!" Sırıtarak onayladım. Honey, Byron'ın erkek arkadaşı Gustin'le henüz tanışmamıştı ama şimdi mükemmel bir fırsattı. Her ne kadar sosyal olmayı ve yeni insanlarla konuşmayı sevmesem de Gustin, Byron'ın uzantısı olarak bizden biriydi, bu yüzden çaba göstermem gerekiyordu.

Bir adım attığımda Miz elini uzattı -her zamanki yumuşak, soluk eline kıyasla nasırlı ve koyu altın rengi- ve ben de onun ricasına ya da emrine cevap verdim ve ışıkla kaplı tarlayı geçerken benimkini onunkinin içine kaydardım.

"Hey, Gustin!" Seslendim ve döndüğünde vücut dilindeki korkuyu fark ederek gülümsedim. "Beni hatırlıyor musun bilmiyorum, bir kez karşılaşmıştık. Bu Honey, Byron'ın arkadaşlarıyız. Bu gece geliyor mu?"

Gittikçe daha fazla ortalıkta görünmüyordu ve izini bulmak gittikçe zorlaşıyordu ama tüm zamanını Gustin'le geçirdiği için onu suçlayamazdım. Adam zarif ve güzeldi ve gerçekten tatlı görünüyordu.

Ona ulaştığımızda yumuşak yeşil gözleri şaşkınlıkla kısıldı. "Byron...?"

"Evet," dedi Honey sinsi bir neşeyle, "bilirsin işte, erkek arkadaşın." Gustin gözlerini kırptırdı ve sonra tekrar kırptırarak benden Hon'a baktı-

Ey'den Miz'e. "Kimi kastettiğini biliyorum ama o benim erkek arkadaşım değil. Onu sadece tanıyorum. Belki de beni başka biriyle karıştırmışsındır?"

Daha önce kendi ekseninde dönmekte olan dünyam gıcırdayarak durdu. "Evet, belki," dediğimi duydum. Rahatsız olduğu her

halinden belli olan adam kibarca izin isteyince başımı salladım.

"Belki de başka bir adamdı," diye önerdi Honey, sesi kırılıyordu.
"Ford'da sonsuz sayıda güzel erkek var."

"Bana Gustin'i işaret etti ve ona ismiyle hitap etti," diye cevap verdim, sesim garip bir şekilde donuktu. "Utangaç olduğunu ve bu yüzden bizimle vakit geçirmek istemediğini söyledi. Çünkü anksiyetesi varmış."

Honey hiçbir şey söylemedi. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Düşünürsen akıllıca," dedim acı bir şekilde, Miz'e fırtınadaki bir sal gibi tutunarak. "Anksiyetesi olan herkesle empati kurardım, bu yüzden onlara alan tanırdım. Ve eğer sahte erkek arkadaşı olarak utangaç birini seçerse, neden bizimle vakit geçirmediğine dair her zaman bir açıklaması olurdu."

"Ve sahte erkek arkadaşı, uzun süre ortadan kaybolduğunda ona bir kılıf sağlayacaktı," diye belirtti Miz, ağzı ince bir çizgiye bastırarak.

Honey'nin şok olmuş ifadesi anlayış ve inançsızlığa dönüştü.
"Bize yalan söyledi."

Yalan söylediği tek kişi ben değildim; kahvaltıda, akşam yemeğinde, çalışma seanslarında Honey ve beni terk ettiğinde Gustin'i bahane olarak göstermişti. Midem düğümlendi.

"Ama neden yalan söylesin ki?" diye sordu, elleri elbisesinin ince ipeğini buruşturarak.

Kalbim acıdı. "Pek çok nedeni var ama bir tanesi çok açık." Miz beni yanına çekti, kolunu bana doladı. "Lanetlendiğimiz gece orada değildi, yoksa bir iz olurdu -saç rengi farklıydı, davranışları değişiyordu- ama Kâbus onu ele geçirdi. Öyle olmalı."

Mantıklı olan tek şey buydu.

"Ya...?" Honey alt dudağını çiğneyerek başladı. "Suikastçı..."

"Hayır," diye karşı çıktım hemen. "Hayır."

Bana mesajlar ve tehditlerle eziyet eden, o gece kampüs boyunca kovaladığım, birçok kişi tarafından Ford'un arazisinde bıçaktan kan damlarken görülen Byron değildi. Aynı günlerde insanlar öldürüldü.

O Byron değildi.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

KEDİ

I Tanışma faslını geçip müzayedeye nasıl girdiğimizi bilmiyorum. Bir göz kırptım ve elimde bir katalog vardı ve Alastor sahnede gururlu ve kendini beğenmiş bir şekilde duruyordu.

marquee'nin en ucuna inşa edilmişti, konuklar imzalı bir Lakers forması için açık artırmayı duyururken mırıldanıyorlardı. Hiçbir şeye teklif vermemiştim ve vermeyi de planlamamıştım. Mümkün olan en kısa sürede eve, Lawrence Hall'a koşmak için dakikaları sayıyordum. Ya da Miz'e beni kaleye götürmesi için yalvaracaktım, orada kalkanların arkasına saklanıp hüngür hüngür ağlayacaktım.

En iyi arkadaşım bana yalan söylemişti. Erkek arkadaşı yoktu. O kadar sık ortadan kayboluyordu ki, bu çok garipti. Ve Ford'un arazisinde gizlenmiş bir deli adam dolaşıyor, insanları tehdit ediyor ve öldürüyordu. Noktaları birleştirmek istemiyordum ama elimde değildi. Honey'nin sözleri beynimin derinliklerine işledi.

Şimdi sahnede Alastor'un yanında durmuş, yüzünde sabit bir gülümsemeyle sergilemesi için ona eşyaları uzatıyordu, yanaklarının kıvrımını gözle görülür şekilde gerilmişti. Üç lotla şimdiden yüz bin sterlin toplamışlardı ve Alastor, alçakgönüllü tebaasına tepeden bakan bir kral gibi eşyaları sunarken memnuniyet saçıyordu. Ondan nefret ediyordum.

Byron hakkında ne düşünürsem düşüneyim, hatta onu kapımın altından bir şey atarken görmüş olsam bile -eğer Suikastçıysa- beni arayanın Alastor olduğunu biliyordum, bana tehditler savuran, sinirlerimi lime lime eden mesajlar atıyordu. Mesajlar mezarlıkta beni mozoleye fırlattığı zamanki tehditlerini tekrarlıyordu.

Miz aylak bir garsondan bir kadeh şampanya kaptı ve bana uzatarak beni yanına daha sıkı soktu. "Tor birazdan burada olur."

Ona baktım, şampanyadan bir yudum aldım ve tatlılığından irkildim. "Benden bıktın mı?"

Miz gırtlaktan gelen bir sesle cevap verdi. "İzin versen hayatımı seninle geçirirdim."

"Yapmayacağımı kim söyledi?"

Gözleri yumuşadı, buz mavisi ama anlaşılmaz derecede sıcaktı.

"Hadi gidelim."

Honey'i desteklediğinizi gösterdiniz."

"Onu Alastor'la bırakma konusunda kendimi iyi hissetmiyorum" diye itiraf ettim, sahneye bakarak.

"Neden?" Miz'in sesi keskin bir çelik gibi değişti. "Sana bir şey mi yaptı?"

"Sorun değil. Sadece bir kez oldu ve o zamandan beri benden uzak durdu-"

Boğazından ölümcül bir ses çıktı ve Alastor'u tam burada, seyircilerin önünde lime lime edecekmiş gibi ileri atıldı. Kolunu yakaladım ve sıkıca tuttum.

"Yapmayın. Miz, *lütfen*. Sana burada ihtiyacım var."

Öfkeli ifadesi değişmedi ama kalabalığa doğru ilerlemeyi bıraktı. "Tamam, ama ondan mümkün olduğunca uzak durmanı istiyorum. Ve o da sana zarar vermenin sonuçlarına katlanacak." Parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı, gözlerinde sevgi ve cinayetin garip bir karışımı vardı. "Kimse karıma zarar veremez."

Byron'ın yalanları ve bu gece hem benden hem de Honey'den gelen mesajları görmezden gelmesi yüzünden kalbim kırılmış olsa da bayıldım.

"Onu bağışlamam için bana yalvarmayacak mısın?" Miz kara kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır," diye cevap verdim ve gözlerinin parlamasını izledim.

Kolu etrafımda sıkılaştı, dudakları kulağıma değebilse diye beni daha da yaklaştırdı. "O baştan çıkarıcı elbiseyi burada, tüm bu insanların önünde üzerinden çıkarıp seni becermememin tek nedeni

Herkesin duyması için adımı haykırana kadar, *onu* istemiyorum çünkü görmek için."

Nefesimi içime çektim, boynumdan aşağıya ve göğsüme doğru karıncalanmalar yayıldı.

"Aksi takdirde," diye devam etti, sesini tam olarak alçaltmadan, "şu anda sıcak küçük amcığının yanında sikimi tüm yol boyunca almak için mücadele ederken nefes nefese kalırdın. Sana zaman tanımazdım ya da benim için hazır olduğundan emin olmazdım. Seni istediğim gibi alırdım, çünkü sen-" Kulak mememi ısırды. "Are." Dişlerini boğazıma geçirdi. "Benimkini."

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Miz geri çekildiğinde Honey'nin bakışlarını yakaladım, ne kadar etkilendiğimden fazlasıyla memnun görünüyordu ve ona gideceğime dair sessiz bir işaret verdim. *Sen iyi misin?* Bir bakışla sordum.

Ben iyiyim, git ateşli kocan tarafından ırzına geçilsin, diye gözlerini devirerek cevap verdi.

"Gidelim," dedim ve Miz'in elini tutarak onu kalabalığın arasından keskin soğuğa doğru yönlendirdim. Güneş büyük ölçüde batmıştı ve alçak bir sis içeri girmiş, yaprak dökmeyen ağaçların gövdelerinin etrafını sarmış, bir peri masalından bir sahne gibi görünen kadar çadırı tutan mandalları gizlemişti. Etrafımızda, havadaki sis peri ışıklarının parıltısını yakaladı ve tüm alan puslu, büyülü bir ışıkla dolana kadar onu dağıttı. Çok romantikti ve Miz'i durdurup yavaş ve ateşli bir öpücük için ona yaklaşmak için mükemmel bir yerdi.

"Kendimi içine öyle bir gömeceğim ki beni asla çıkaramayacaksın," diye nefes nefese dudaklarıma yapıştı, gözleri gölgelenmiş buz gibiydi. "Sen harap olup dağılana ve durmam için bana yalvarana kadar vücudundaki her ağrıyan, çaresiz deliği dolduracağım. Adımı amına dölleriyle yazacağım ve sen de adını kanımla istediğin yere yazabilirsin-"

"Seni kanatmayacağım," diye nefes aldım, başım dönüyordu, amım başımla ve öfkeli bir ihtiyaçla çarpıyordu.

"Oyunbozan," dedi suratını asarak. "Daha önce de kanıma girmiştin."

"O zamanlar senden nefret ediyordum."

Gözleri yumuşadı, derinliklerinde ışıklar parıldıyordu. "Ama artık değil mi?"

"Hayır," dedim ellerimi boynunun arkasında birleştirerek. "Artık değil."

Bir öpücük daha almak için başını eğdi ama alçak, tehditkâr bir sesle geri çekildi. "İşte. Suikastçı dediğiniz kişi."

Nefesim kesildi, ani soğuk öpüşmelerimizin sıcaklığını yok etti ve Miz'in gördüğü şeyi gördüm; pelerinli, kapüşonlu bir figür kayan yazı tahtasının kenarından aşağıya, gölgelerin içine doğru süzülüyordu.

Düşünmek için durmadım; kalbim göğsümde çarparak peşlerinden gittim. *Lütfen Byron olma, lütfen olma-*

Ayağım takılmadan önce Miz'in beni yakalamasıyla kayan çerçevenin yanından geçtim ve boş alana baktım. "Bizimle oynuyor."

"Kabus oynuyor," diye düzeltti Miz, elleri belimde sıkılaştı.

"Gitmemiz gerek. Bu gece bir şeyler olacak ve ben sen de dahil oldun."

Boş çimlere baktım ve kapüşonlu figürü bulana kadar ormanı, gölü ve kampüsteki her binayı aramak istesem de bilmek istemiyordum. Son birkaç şüphe kırıntısına tutunmak istedim. *Başka biri olabilirdi. Byron olmayabilirdi.*

"Bu taraftan, Cat," dedi Misery, sesinde artık düz bir şeyler vardı. Kolumu sırtına doladım ve onu kendime çektim. Bazen bunaldığımda kendi sesim de bunu yapardı.

"Miz?"

"Bu taraftan gitmeliyiz," diye yineledi, beni çadırın yanından geçirip laboratuvar binasının arka tarafına doğru yönlendirdi, sıcak ışıklar burada sis daha az büyü ve daha çok tehdit edici görüne kadar azalıyordu. Budama ağaçlarının kıvrımlı silüetleri tetikte bekleyen incir ağaçları gibi görünüyordu. Adamlarla ilk tanıştığım zamanı hatırladım, Kâbus beni avlarken sis kırların üzerinden süzölmüştü. Ölüm onu bir kara büyü perdesiyle durdurduğunda duyduğu hayal kırıklığını hatırladım.

"Tamam," diyerek Miz'i yatıştırdım ve sırtını okşadım. Paniğini neyin tetiklediğini bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. Göl buraya çok yakındı ve anıları onu yiyip bitiriyor olmalıydı. "Sorun yok, bu taraftan gideceğiz."

"Bana güveniyor musun?" diye sordu titreyerek.

"Evet," diye cevapladım tereddüt etmeden. İki ay önce ona güvenmiyor olabilirdim ama şimdi güveniyordum. Bazen pisliğin tekiydi ama beni asla fiziksel olarak incitmemişti. By-ron'un aksine bana hiç yalan söylememişti. By'e hâlâ güveniyor muydum? Onunla konuşup neler olduğunu öğrenene kadar bu soruya cevap veremezdim.

Masum bir şey olabilir. Ford öğrencilerini takip eden Kabus için çalışmıyor olabilir. Başka bir açıklama için dua ettim. Miz beni garajın bulunduğu bakımlı tarlaya götürdü, Ros-Alind Woods sağ kenarına sarılıyordu. Kolumu ona doladım, ısırın rüzgâr tül elbisemi keserken onu rahatlatmak ve ısıtmak için yakınımda tuttum. Parmaklarım o kadar uyuşmuştu ki, gümüş kavramamı avucumda zar zor hissedebiliyordum.

Tarlayı taradım ve burada sadece bizim olmadığımızı görünce irkildim; önümüzde, garaja doğru yürüyen, tereyağı sarısı bir elbise giymiş, bronz teni ay ışığında parlayan, uzun kahverengi saçları sırtına ipek bir kurdele gibi inen, çömelmiş bir erkek figürü vardı. Bir an kalbim durdu ve Darya olduğunu sandım ama Darya ölmüştü. Onu ben öldürmüştüm.

Miz'e daha sıkı sarıldım, hem içimdeki hem de dışımdaki soğuğa karşı titriyordum. Tor ve Ölüm'ün de burada olmasını diledim, hepsinin arkamda olmasını istedim, yanımda olduklarını bilmenin güvenliğini istedim.

"Sen iyi misin?" Miz'e sordum.

Önümüzde, sarı elbiseli kadın ses üzerine döndü. Nefesim boğazımda düğümlendi.

Başımı salladım, kadına bakıyordum, zaman yavaşlıyordu, ta ki o öne doğru dönüp koşmaya başlayana kadar.

Bu imkansızdı. Onu bıçakladım. O *öldü*. Ölüm onun bedeninden kurtulmak zorundaydı. Ama bunu inkar etmek mümkün değildi. Sarı elbiseli kadın Darya'ydı.

Düşünmek için durmadım. Peşinden koştum.

BÖLÜM KIRK YEDİ

KEDİ

DArya garajın yanından geçip alçak bir duvarın üzerinden kırlara doğru kaçtı. Peşinden tırmanırken elbisemin tül eteğini yırttım ama hasarı incelemek için durmadım. Kaçacak yerim kalmayana kadar koştum.

nefes alıyor, ay ışığından yararlanarak ayaklarının altındaki kaba otları ve fundaları görüyordu. Galanın Noel kokusu yerini yabancı otlara ve soğuk, ısırıcı havaya bırakmıştı.

Nefes nefese ve gergin bir şekilde koşarken, "Ölüm ve Tor'u ara," diye seslendim.

"Çoktan bitti," diye yanıtladı Miz, sesi daha da düzleştiği için stresi tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Durup ona sarılmak istedim ama Darya'nın kaçmasına izin veremezdim. Cevaplara ihtiyacım vardı.

Onu ben *öldürdüm*. Ama işte oradaydı, önümdeki bozkırda koşuyordu, sarı elbisesinin etekleri arkasında uçuşuyordu. Gümüşü ışıktaki bile o olduğu belli oluyordu. Yaşıyordu.

"Darya!" Bağırdım. "Dur!" Ve onu tekrar öldürmeye geldiğimi düşünebileceği için nefes nefese ekledim, "Sana zarar vermek istemiyorum, sadece konuşmak istiyorum. Lütfen."

Ama durmak bir yana, yavaşlamadı bile. Bir dikiş yan tarafıma doğru çekildi, acı vücudumda şimşek gibi çakana kadar, nefesim gergin ve keskindi.

Miz'e, "Yakınımda kal," diye mırıldandım, daha hızlı koşabilmek için elbisemin eteklerini ayak bileklerimin üzerine kaldırdım, gözlerimi önümdeki kırlarda ilerleyen sarı elbiseden hiç ayırmadım.

Darya'nın neden koştuğunu merak etmedim, beni kasıtlı olarak kovalıyor olabileceğini düşünmedim, ta ki ayın üzerinden bir bulut geçip adayı geçici bir karanlığa boğana kadar.

Hava açtığında, ışık yeniden kırlara vurduğunda, Darya artık koşmuyordu. Aniden durduğum yerin birkaç metre ilerisinde duruyordu, uzun boylu, cüppeli bir figür ve yanında tanıdık, gülümseyen bir kadın.

Kabus.

Darya beni bir tuzağa düşürmüştü.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

KEDİ

I Döndüm, nefes nefese kalmıştım ki ani bir baş dönmesi patlaması adanın dönmesine neden oldu. "Git," diye nefes nefese Miz'e seslendim. Bakışları panikten öylesine vahşiydi ki canımı acıttı. "Koş, git buradan. Git yardım getir, Ben iyi olacağım."

Onun adını her söylediğimde irkildi ve haftalardır dehşete kapılmıştı ve onu tanrıçanın yakınında istemiyordum.

"*Git,*" diye yalvardım, yanımda kaldığında kalbim kırıldı. Korkmuş olmasına rağmen beni yalnız bırakmadı.

"Ben emredinceye kadar gitmeyecek," dedi Kâbus, alçak, boğucu sesi dumanlı bir odada bir şarkı gibi uzaklara taşınyordu. "Seni bana getirenin Darya olduğunu mu sanıyordun?" Yumuşak bir şekilde güldü. "Darya sadece dikkat dağıtıcıydı."

Kaşlarım çatıldı, ağzım sıkıştı. Soğuk içime yayılmaya başladı.

"İnkâr etmek istiyorsun," dedi Kâbus, uyumsuz gözleriyle beni izlerken başını eğerek, gözündeki beyaz iris altın yanağından aşağı taze kan akıtıyordu. "Ama tüm bu küçük tutarsızlıklar bir araya gelmeye başladı, değil mi terörüm?"

"Kapa çeneni," diye bağırdım, çok nefesliydim, çok korkmuştum. Ama bağıırken ona elimi gösterdim. Aptal. Titremeye başladım.

İma ettiği şeye inanmazdım. Hayatta olmaz. *Ben emredinceye kadar gitmeyecek.* Bu saçmalıktı. Miz'e emir veremezdi. O bir ölüm tanrısıydı.

Ama ona bakamadım. Bakmaya cesaret edemedim.

"Şimdi," dedi Kâbus hafifçe, benden Miz'e bakarak, "ele almam gereken birkaç küçük şey var, yapılacaklar listemden kontrol etmem gereken birkaç madde. Nasıl olduğunu bilirsin Cat, her zaman meşgulsündür."

Ağzından çıkan ismim kanımı dondurdu. Donup donmadığımı test etmek için parmaklarımı kıpırdattım ama hâlâ hareket edebiliyordum. Henüz beni etkisiz hale getirmemişti. Miz o kadar yakındaydı ki ondan akan sıcaklığı hissedebiliyor, ona bakmaya cesaret edemesem bile korku ve öfkesini hissedebiliyordum. İzin verdiğim tek hareketle küçük parmağımı onunkiyle birleştirdim. Hiçbir tepki göstermedi.

Keşke Tor'un bana verdiği bıçağı getirseydim. Elime sığmadığı için onu geride bıraktığım için kendimi çok aptal hissettim. Silahım yoktu, büyüm yoktu, Kâbus'un planladığı şeyi yapmasını engelleyecek *hiçbir şeyim* yoktu.

Yapabileceğim tek şey kaçmaktı ama Miz yanımda donup kalmıştı ve korku onu felç etmiş gibi görünmüyordu. *Ben emredinceye kadar gitmeyecek.* Onu parmağının altına almıştı. Ne yapmış olursa olsun Miz'i onun var olmayan merhametine terk edemezdim. Onun kontrolü altında olduğunu düşünmek bile acı vericiydi.

Onu zorlarken ne yapmıştı? Bilmek istemiyordum.

"Öncelikle Cat takipçilerime merhaba desin." Kâbus zarif elini Darya'dan tamamen yabancı olduğuna dua ettiğim cüppeli figüre doğru salladı. "İkisi de beni yeniden güce kavuşturan müritlerim, anlıyorsunuzdur. Küçük oyunumuzda onları bu kadar çabuk ifşa edecek kadar aptalca davranmazdım ama ikisi de benim değerli takipçilerim. Sanırım siz onlara tarikat üyeleri diyorsunuz."

"Bu şekilde mi hayatta?" Kanıma yayılan bir ürpertiyle nefes aldım. Darya'ya baktım ve kalbimi titreten derin bir eğlenceyle beni izlediğini gördüm. Bir saniye sonra içime öfke doldu.

Ne cüretle sana böyle sırtır? Kendini beğenmiş yüzündeki gülümsemeyi kazımak için bıçağa ihtiyacınız yok; tırnaklarınız da en az onun kadar etkili olacaktır.

Nefesim kesildi ama karanlık dürtüyü bastırdım. Yıllardır bu sesi duymamış olsaydım, bunun Kâbus'un benimle dalga geçmesi olduğunu düşünebilirdim.

Ben. Keşke suçu onun üzerine atabilseydim ama bu tamamen benim suçumdu.

"Saçmalama," diye güldü Kâbus, gözlerini kırıştırarak bana hem aptal hem de sevimli biriymişim gibi baktı. "O hayatta değil; onu sen öldürdün. Darya Henderson bir kapı çivisi kadar ölü ve bunun için sana teşekkür borçluyum." Ağzı bir gülümsemeyle genişledi ve tüm dikkatini bana odakladığında içgüdüsel olarak bir adım geri attım. Başım çarpıyor, acı kafatasıma çarpıyordu. Başka tarafa bakmak zorunda kaldım. "Hayatta kalmak için takipçilerime ihtiyacım olduğunu sana düşündüren neydi?"

Ne oldu? Tüylerim diken diken oldu. Darya gerçekten ölmüştü. Onu gerçekten öldürmüştüm. O ana kadar hayatta olmasını ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim, böylece onu öldürmenin suçluluğundan kurtulabilecektim.

"Ah, zavallı şey," diye mırıldandı Kâbus, ona hızlı bir bakış attığımda gözleri üzüntüyle kaplandı. "Çok fazla acı, çok fazla sefalet. Bu senin için heyecan verici olmalı, Cai," dedi Miz'e bakarak.

Cai. Elimde değildi; bu sefer kendimi cesur olmaya ve ona korkak bakışlar atmamaya zorlayarak ona baktım. Yüz ifadesi pürüzsüz ve düzgündü, uykudaki kadar sakindi ama altın gözleri öfke ve dehşetle kükrüyordu. Aynı duygular göğsümde düğümlendi, midem bulanana kadar içimi burktı. Beyaz saçları rüzgârda dans ediyor, yarı saydam gömleğinin kuyrukları karnının etrafında dalgalanıyordu.

Daha önce Miz'in gerçek yüzünü görmekten başka bir şey istememişim ama şimdi ona bakmak canımı acıtıyordu.

"Seni kontrol ediyor," diye mırıldandım, gerçeği söylemeye zorlayarak.

"Öyleyim," diye onayladı Kâbus hafifçe. "Ben izin vermedikçe konuşmayacak, ki vermeyeceğim. Tüm bu leziz tensionu mahvedecek, öyle değil mi?"

Onunla yüzleşmek için döndüm, kaşlarım gözlerimin üzerine düştü. "Bırak onu gitsin."

Kâbus güldü, geceyi dolduran güzelliğin çınlayan sesi. Başladığı gibi aniden kesildi ve parlak, keyifli gözlerle bana baktı. "Henüz değil, dehşetim, henüz değil. Ayrıca." Gülümsemesi derinleşti. "Henüz ikinci takipçimle tanışmadın. Bu canlı," diye fısıldadı göz kırparak.

Tanrım, Darya ölmüştü. Bir hayalet. Onu gerçekten öldürdüm.

Kâbus solundaki cüppeli, kukuletalı figüre hoşgörüyü gülümsedi. "Tabii ki, bu takipçiyi elimde tutmazdım.

sevgili Misery'm."

"O *senin* hiçbir şeyin değil," diye tısladım, nabzım boğazımı dövüyordu. Miz'in serçe parmağını daha sıkı tuttum. O kendi kişiliğiydi ve eğer birine aitse, o *benimdi*.

Kâbus bana acıyan bir bakış attı ve cüppeli takipçiye döndü.

"Diğer dördü nerede?" Dehşete kapılmış bir şekilde ağzımdan kaçırđım. Bacaklarımda bir titreme başladı, dizlerimi tehdit ediyordu. "Partide beş cüppeli insan vardı."

"İşte onlar hayaletlerdi," dedi Kâbus irkilmemden zevk alarak. *Hayaletlerle* aynı odada bulunmuştım. Biriyle konuşmuştım, onu hissetmişim.

Bana bak.¹

"Söylemeliyim ki, hepinizin birbirinize düşmenizi, kimin müridim olduğuna dair şiddetli tahmin oyunlarınızı oynamanızı izlemek çok eğlenceliydi. O kısmı planlamamıştım bile," diye ekledi dedikoduyu itiraf eden biri edasıyla. "Ölümlülerin paranoyası ve kana susamışlığı beni etkilemekte asla başarısız olmuyor."

Parmağımı Miz'in parmağına daha sıkı doladım ve hayatımı kurtarmak için ona tutundum. "Bizi birbirimize saldırmamız için tuzağa düşürdün ve arkana yaslanıp izledin."

"Yaptım, değil mi?" Son derece memnun görünüyordu, gözleri kapüşonlu figürün üzerinde geziniyordu. "Eminim sevgili takipçim hakkında kendi teorileriniz vardır. Ya da korkularımın onu çağırđığını duyduğum gibi, Suikastçi."

Onu arıyorum. Demek bir erkekti. Midem bulandı. *Byron, ne yaptın sen?*

"Elbette hiçbiriniz Cadılar Bayramı'ndan bu yana gördüğünüz kapüşonlu figürlerden bazılarının benim yeni takipçilerim olduğunu bilemezsiniz - ölü değil, yaşayan. Bu beyefendi gibi. Sanırım tanışıyorsunuz."

Başımı sertçe salladım. "Hayır."

"Dramatik yeteneğimi bağışlayın," dedi Kâbus, ben korkup kaçarken paniğimin tadını çıkararak. *Bilmek istemiyorum, bilmek istemiyorum*

-

Başındaki kapüşonu yırttı ve işte Byron, onun karanlık yüzü oradaydı,

Alnına düşen dağınık saçları, uzun kirpiklerine yapışan gözyaşları. Gözleri onu anlamam, affetmem için yalvarıyordu ama ben bakışlarımı kaçırıp karanlık, boş kırlara baktım. İhtiyacım olduğunda neden etrafımda hiç kimse olmuyordu? *Lütfen, biri, herhangi biri.*

Kabus sevdiğim iki adamı kontrolü altına almıştı ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Onları nasıl kurtaracağımı bilmiyordum.

"İşte, böylesi daha iyi," diye mırıldandı Kâbus, Byron'ın elmacık kemiğini okşayarak. "Artık herkes birbirini görebilir. Ama görüyorum ki şoktan dizlerinin üzerine çökmüyorsun, Cat."

Yutkundum, dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Erkek arkadaş olduğu konusunda yalan söyledi."

"Erkek arkadaş," diye iç geçirdi Kâbus, başını sallayarak. "Onu da götürmeliydim."

Alındı. Bu kelimeyle ürperdim. "Beni de mi alacaksın?" Güldü, bozkırda dalgalanan keskin bir ses patlamasıydı bu.

"Tanrım, hayır. Bu Ölüm'e planladığımdan çok daha az zarar verir."

"Ölümü incitmek," diye yankılandım, fısıltıyı zorlukla aşarak. Rüzgâr hızlandıkça titredim, sis ayak bileklerimin etrafında fısıldıyordu. "Ölüm'e zarar vermek neden umurunda olsun ki?"

Onu daha önce bir kez alt ettiğini biliyordum ama bunu nasıl ve neden yaptığı hakkında çok az şey bildiğimi şimdi fark ettim. Ve bazı nedenlerden dolayı bu bana kasıtlı gibi geldi. Hepsini beni karanlıkta bırakmıştı.

"Bütün bu girişim Ölüm'e bedel ödetmek içindi, anlıyor musun?" dedi Kâbus, sesinde bir kahkaha vardı. Bana yarı acıyan, yarı yargılayan bir bakış attı. "Yoksa neden seni onun gelini yapmakla ilgileneyim ki? Her şey onu zayıflatmak içindi, böylece fırsatım olduğunda, her domino taşı düştüğünde ve doğru kartlar elime geçtiğinde onu öldürebilirim."

"Bunu bana neden *anlatıyorsun*?" Göğsüme yayılan acıyla talep ettim. Kocalarım yalan söylemişti. Miz onun kontrolü altındaydı. Byron onun cüppeli takipçilerinden biriydi. Ve beni buraya, bu gerçeklerle bana işkence edebileceği kırlara getirmiş ve *nedenini* henüz açıklamamıştı.

"Çünkü beni eğlendiriyor," diye yanıtladı Byron'ın yanağını okşayarak. "Ve gündemimi ilerletiyor. Byron'ın giriş sınavlarında başarısız olduğunu biliyor muydun?"

Soru o kadar ani olmuştu ki önce anlamadım, sonra da kaşlarımı çattım. "Hayır, yapmadı." Şimdi benimle kafa buluyor, beni en iyi arkadaşşıma karşı kışkırtmaya çalışıyordu ve bu hiç de işe yaramıyordu. Onun kadar zeki ve kurnaz olmalıydım, onu ondan uzaklaştırmalıydım, onu ve Miz'i alıp Ölüm'ün bölgesine kaçmalıydım.

Haftalar önce ilk tanıştığımızda, etki alanının bana cevap vereceğini söylemişti. Elbette, kaleyi arayabilirim. Bana dedi ki

Ölüm her yerdeydi, ona her yerden erişilebilirdi. Tek yapmam gereken alanı çağırmanın bir yolunu bulmaktı ve sonra-

"*Rüşvet* vererek içeri girdi," dedi Kâbus sırtarak, gözleri parlayarak. "Ne kadar hoş, değil mi? Ford'a liyakatle giremedi, bu yüzden ailesinin parasını kullanarak bir yer satın aldı." Güldü, sesi kulaklarımı tırmaladı, ruhumu tırmaladı.

"Byron asla yapmaz." Başımı sertçe salladım. "Yalan söylüyorsun."

"Ben asla yalan söylemem, dehşetim. Ritüel başlamadan önce neden partiden kaçtı sanıyorsunuz? İlk öğrencime ona bir mesaj göndermesi ve ardından araması için açık talimatlar verdim, Byron'a gerçeğin hem Ford'un yönetim organına hem de basına sızmasını istemiyorsa gitmesini emrettim. Skandalı hayal edebiliyor musunuz?" Nefes nefese kaldı. "Everett Corp'un CEO'su ve CFO'sunun oğlu üniversiteye girme yolunu *satın alıyor*. Bu onu mahvederdi. Ailesini de mahvederdi. Tabii ki kaçtı ve her emrimi yerine getirdi. Kendi özgür iradesiyle," diye ekledi vurgulayarak.

Başımı salladım. Bu saçmalıktı. "Kız kardeşi hamile bile değil," diye güldü Kâbus. "Söyle ona, Byron. Senin donduğunu ve baskı altında olduğunu düşünüyor ama ikimiz de gerçeği biliyoruz, değil mi?"

Kendimi Byron'a bir saniyeden daha uzun süre bakmaya zorladım, safir gözlerindeki yıkım karşısında kalbimde keskin bir acı hissettim.

"Sorun yok," diye fısıldadım. "Sana her ne yaptırdıysa-"

"Yapılmış mı?" Kâbus daha geniş gülümsedi, gerçekten eğleniyordu. "Hayır, benim dehşetim. Her şeyi yapmayı o *seçti*. Sen seçmedin mi?"

Byron sarsıldı, keskin bir irkilmeye bana hareket edebileceğini söyledi, tıpkı benim hareket edebileceğim gibi, Miz'in açıkça yapamayacağı gibi. Kâbus onu tutmayı bıraksaydı Misery ne yapardı? Onu öldürür müydü? Öldüreceğine inanıyordum. Kız ölene kadar durmayacaktı ve belki de bunu biliyordu.

"Çok özür dilerim," dedi Byron aniden, gözleri bana kaydı. Utanç doluydu. Buna inanmak istemedim; mecbur kaldığı ihtimaline sarıldım. "Ailemi mahvedebilirdi." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Bana söylediği şeyi yapmak istemedim ama başka seçeneğim yoktu."

"Sen yaptın," diye azarladı Kâbus. "Kendini seçtin ve itibarını, ailenin servetini korudun."

"Ford'dan atılırdım, Cat," dedi Byron, sesi kırılarak ve yalvararak. "Tıpta hiçbir geleceğim olmazdı, hiçbir işim olmazdı. Ailem rüşvetle girdiğimi öğrense ne yapardı biliyor musun?"

Acı dolu bir nefes çektim. Tanrım, gerçekten de rüşvetle içeri girmişti. Kulaklarım çınlamaya başladı. Kâbus bana emir verdiğinde sesimin nasıl çıktığını hatırladım, Darya'yla konuşurken sesimin tam olarak doğru çıkmadığını hatırladım. Ama bu *Byron'ın* sesiydi, yıllardır tanıdığım ses. Alt dudağım titredi. Hiç de zorlanmış değildi.

"Buraya gelmeden önceki gece babam beni fena dövdü çünkü ona ve anneme eşcinsel olduğumu söyledim." Byron yalvarıyor, anlamamı istiyordu. Buraya geldiğimiz ilk birkaç gün ortasını tuttuğunu hatırladım ve göğsüm şiddetle ağrıdı.

"Neden bana söylemedin?" Sesimdeki acıyı gizleyemeyerek sordum. "Tatlım ve ben senin arkanda olurduk, By. Bunu biliyorsun."

Gözlerinin üzerinde bir gölge dolaştı. "Ailemden nefret etmeni istemedim ve sana babamın homo-fobik olduğunu söylediğim anda tek konuşacağın şeyin onun bir pislik olduğu olacağını biliyordum."

"Çünkü o bir bok parçası!" Tüm stresim, öfkem ve ihanetimle patladım. "Seninle ilgilenecektik ve rüşvet olayını da çözecektik, buna gerek yoktu... Ne yaptınız?" Tek yaptıklarının ima etmek olduğunu fark ederek sordum.

Byron bakışlarını kaçırdı, acı yüz hatlarını sıkılaştırdı.

"*Ne yaptın* Byron?" Sesim sertleşerek sordum. Miz'in serçe parmağını daha sıkı tuttum.

"Bilgiyi gönüllü olarak vermiyor musun?" Kâbus sordu, gözle görülür bir şekilde neşeliydi. "Pekâlâ, o zaman ben vereceğim. Parti gecesi Misery onu aradığı andan itibaren Byron benim gönüllü takipçimdi." Başımı çevirip Miz'e baktım. Byron'ı mı aramıştı? Hay sikeyim. *Hay sikeyim*. "Ve o zamandan beri benim için her türlü küçük işi yaptı, değil mi Byron?"

Byron zayıf bir sesle, "Siktir git," dedi.

"Aldığın tüm o kısa mesajlar? Byron. Sana bırakılan tehdit notları? Byron. Lawrence House'un dışında bulduğunu sandığın kedi yavrusu? Byron'ın oraya bıraktığı sihrimin bir parçası."

Her kelime göğsümü daralttı. Nefes almamı imkansız hale getirdi.

"Darya'yı o yavru kedi yüzünden

öldürdüm." Byron irkildi.

"Bunu *sen mi* yaptın?"

"Özür dilerim," dedi sefilce.

Ona bakamıyordum. Onu görmeye dayanamıyordum. Onun yüzünden bir katildim.

Kabus kına yaktı. "Dekan Fairchild'ın ölümüne yol açan olaylar Byron tarafından titizlikle yerleştirildi. Senin yardımın olmadan bunu yapamazdım, canım." Adam kadının uzanan elinden geri çekildi, yüzü nefretle çarpılmıştı. "O baş belası beni Ford'un arazisinden olabildiğince uzak tuttu ama sonunda düştü. Senin değerli Byron'ın sayesinde."

Dean Fairchild... bizi korudu mu? Kabus'u uzak mı

tuttu? "Onu sen mi öldürdün?" Arkadaşıma bakarak fısıldadım.

"Olağanüstü bir şekilde," diye onayladı Kâbus, midemi bulandırarak. "Ah, bir üst sınıftaki o tatlı kız var ya, hani odasında trajik bir şekilde öldürülmüş olarak bulduğun?" Kâbus'un gülümsemesi genişledi. "Byron."

Byron gözyaşları yanaklarından serbestçe süzülürken, "İstemedim," diye boğuk bir sesle konuştu.

Erika'yı. Erika'yı o öldürdü. *Byron'ı*. Benim Byron'ım. En iyi arkadaşım. Bunu hazmedemedim.

"Hayır," diye yumuşak bir sesle onayladı Kâbus, ifadesi sempati dolu bir ifadeye dönüştü, o kadar inandırıcıydı ki neredeyse kanacaktım. "Sen istemedin. Ama seninle Cat arasındaki fark, senin bir seçeneğin vardı ve sen kendini korumak için öldürmeyi *seçtin*. Cat seçmedi. Bu seni daha büyük bir canavar yapıyor, sence de öyle değil mi?"

Alastor Carmichael'a ait olduğunu düşündüğüm her şey, tehditler, yazılar. Byron'mış. Uyuşmuş bir elimle ağzımı kapattım, her tarafım soğuk ve terliydi.

Kâbus, gözleri sevinçle parlayarak, "Şimdi de en önemli şeye gelelim," dedi. "Darya, canım, git şu nesneyi şuradaki otların arasından al."

Darya'nın robot gibi değil, özgürce hareket edişini izledim. Bir hayaletin yapması gerektiği gibi süzülüyordu bile. Yüzündeki sırtma ve gözlerindeki bilmiş parıltı midemi bulandırdı. Aldığı şeyin bir bıçak olduğunu görür görmez elimi bıraktım ve ona doğru koşmaya başladım.

Yeterince dinlemiştim. Şimdi kocamı, travmatik en iyi arkadaşımı alıp buradan gitme zamanıydı.

Daha sonra bir hayaletin nasıl bıçak tutabildiğini merak edecektim. Şimdi, bıçağın sapını soğuk parmaklarından çekip aldım, ne kadar katı hissettiğini görünce ürperdim ve kendimi sorgulamadan, endişe elimi durduramadan bıçağı karnına sapladım.

Darya sadece güldü. "Ben bir hayaletim, Kedi. Beni gerçekten öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

Geri çekildim, hem onu hem de Kâbus'u görüş alanımda tutmaya çalışarak bıçağı bırakmadım. "Sana ne oldu böyle? İyi, *nazik* biriydin ama şimdi öldüğün için Kâbus'u mu takip ediyorsun?"

"Ben *her zaman* Kâbus'u takip ettim," dedi, sırtışı onu bambaşka birine dönüştürmüştü. "Arkadaşlık numarasına kanacak kadar sevgiye muhtaç olman benim suçum değil."

Ama hiçbir işaret yoktu. Darya arkadaş canlısı, kabullenici ve *nazikti*.

"Bunu şimdi bile kabullenemiyorsun, değil mi?" Darya başını salladı ve bıçağı doğru hamle yaptı.

Kenara kıvrıldım, sadece adrenalin ve panik beni onun menzilinden uzak tutuyordu. O bir hayaletti; süzülüp onu geri alamaz mıydı?

"Annem ve annemin annesi Night- mare'in takipçileriymiş," diye bilgilendirdi beni. "Gururlu takipçiler. Kâbus'un benim ölümünden güç alabilmesi için kendimi isteyerek ona verdim."

Bekle. Bocaladım, kafam karıştı. "Ölmeyi mi *seçtin*? Ne oluyor lan?"

Darya bu kadar konuşmanın yeterli olduğuna karar verdi çünkü tekrar üzerime geldi ve bileğimi öyle sıkı kavradı ki haykırdım. Bir hayaletin dokunuşu acıtmamalıydı.

"Yeter, Cat olduğun yerde kal, bırak Darya bıçağı alsın."

Kâbus'un sesi bana bir kırbaç şaklaması gibi çarptı ve ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldım. Felç oldum. Bu açıdan Byron'ın Kâbus'a döndüğünü görebiliyor, bunu durdurması için ona yalvardığını duyabiliyordum. Gerçek bana bir kurşun gibi çarptı. Darya beni öldürecekti, tıpkı benim onu öldürdüğüm gibi. Benim ölümüm Kâbus'a daha da fazla güç verecekti.

"Lütfen," diye yalvardı Byron. "Cat'i bunun dışında bırak."

"Merak etme," dedi Kâbus nazikçe, "öldüreceğim. Cai, bıçağı al ve Byron'ı öldür."

Sözleri bir an için soğuk havada asılı kaldı, ta ki anlamını bulana kadar.

Kalbim şiddetli bir gümbürtüyle kaburgalarımaya doğru fırladı. *Hayır*. Başımı sallamaya çalıştım, kendimi Miz'in üzerine atmaya, onu yakalamaya, durdurmaya çalıştım. Cai, daha önce ona böyle seslenmişti. Şimdi de ona en iyi arkadaşımı öldürmesini mi emretti?

"Konuşabilirsin Kedi," dedi Kâbus gizli bir zevkle, rüzgâr uzun saçlarını karıştırırken.

"Yapma," diye geveledim, sesim boğuk çıkıyordu. "Miz, *lütfe*n. Ona zarar vermeyin."

Misery yanımdan geçip gitti, yüzü değişmiyordu ama o gözler derinin, kasın ve kemiğin içinden geçip kalbimi delip geçti.

"Sen bir ölüm tanrısısın," diye bağırdım, kollarımı hareket ettirmeye, ona ulaşabilmek için ayaklarımı kaldırmaya çalışıyordum. "Onunla savaşılabirsin. *Lütfe*n. *Lütfe*n bunu yapma."

Ama bıçağı Darya'nın hayali elinden aldı ve tekrar yanımdan geçerken gözlerimden yaşlar süzöldü.

"Kaçmak isteyebilirsin Byron," diye önerdi Kâbus.

"Hayır," diye cevap verdi, boğazı düğümlenerek. Miz'in arkasından baktı ve gözlerini bana kilitledi. "Çok üzgünüm, Cat. Her konuda haklısın. Sana ve Honey'e söylemeliydim. İçten içe sadece arkadaşın, tanıdığın ve sevdiğin adam olarak kalmak istedim. Gerçekte nasıl biri olduğumu bilmeni istemedim. Beni bu şekilde hatırlama, tamam mı? Ford'a gelmeden önceki halimi hatırla."

Başımı sallamak istedim, ona doğru koşmak istedim, Miz'i yere sermek istedim ki bunu yapamasın. Kafamın içinde korkunç bir kükreme sesi başladı.

"Miz, *lütfe*n," diye bağırdım, Byron'a birkaç adım yaklaştığında, bıçağı beyaz parmaklarının arasında kavrıyordu. Oh Tanrım, oh Tanrım. "*Byron, kaç!*"

Byron gülümsedi, küçük, meydan okuyan bir şeydi. "Kâbus'un emrettiklerini yapmaktan bıktım usandım, o yüzden hayır, kaçmayacağım. Seni seviyorum, Cat. Sen ve Honey isteyebileceğim en iyi arkadaşlarısınız-"

Miz, Byron'ın dudaklarından son kelime çıkmadan önce bıçağı kaburgalarının altından kalbine sapladı ve bir parçam da onunla birlikte öldü.

Çılgılığım sağır edici ve çığdı.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

KEDİ

N ightmare beni yere düşmeme izin verecek kadar serbest bıraktı ve dizlerim sert toprak ve çimenlere çarptı, elbisemin yırtık eteklerinden çiğ ıslandı. Bu durum umurumda değildi. soğuk ya da nem. Hiçbir şey umurumda değildi. Byron ölmüştü.

"Ah, işte süvariler geliyor," dedi Kâbus neşeyle. *Çok dikkatli dinle, dehşetim.* Sesi zihnimden duman gibi akıyor, en derin girintilere bile ulaşıyordu. İrkildim, parmaklarımı toprağa gömdüm ve hâlâ çığlık attığımı fark ettim.

Bir adım öne çıktı, siyah dantel eteğinin kuyruğu çimlerin üzerinde kayıyordu. "Artık gidebilirsin, Darya. Çok yardımcı oldun."

"Tanrıçama hizmet etmekten mutluluk duyarım," diye mırıldandı Darya, sesi beyni yıkanmış gibi çıkıyordu.

Çılgılığım kesildi, boşluğunu korkunç bir sessizlik doldurdu. Byron'ın düştüğü yere doğru baktım, bıçak karnından dışarı çıkmıştı. Soğuk, karanlık gölgeler, kıyılarına taşan bir nehir gibi çimenlerin üzerinde süzüldüğünde bile başka tarafa bakamadım. Tor, "Miz? Kedi? Neler oluyor?"

En iyi arkadaşımı öldürdü. Söylemeye zahmet etmedim; bir bakışta ne o l d u ğ u n u anlayacaklardı. Miz'in elleri kan içindeydi.

Byron'ın kanı. En iyi arkadaşımın kanı. En iyi arkadaşım *ölmüştü*.
Ölü, bir katil, bir yalancı, bir hain ve ben yine çılgılık atıyordum.

Ölüm yanımda diz çöküp *Kâbus*'la aramıza karanlık bir perde çekerken otlar hışırdadı.

"Sorun yok, sorun yok," diye yatıştırdı.

"Yalancı," diye bağırarak ondan uzaklaştım. Soğuk yanıma hücum etti ama umursamadım. "Bu iyi değil. *Byron öldü*."

"Miz, buraya gel," dedi Tor tuhaf bir ses tonuyla. Başımı kaldırıp baktığımda yüzünde kör dehşete benzer bir şey parlıyordu, bu hareket karşısında gözlerimden bir yaş dalgası daha döküldü. "Buraya gel."

Acı acı güldüm. "Sana cevap vermeyecek."

Tor'un yüzü acıyla buruşmuş bir halde önce *Kâbus*'a biraz fazla yakın duran Misery'ye, sonra da bana baktı. Ayağa kalkmaya zahmet etmedim. Ölüm'e yaklaşmadım.

"Haklı," dedi *Kâbus* dostça. "Ben söyleyene kadar sana cevap vermeyecek."

"Onu yine kontrol altına aldın," diye hırladı Ölüm, sesi tedirgin edici ve derindi, etrafındaki hava tüylerim diken diken olana dek titreşiyordu. Sıcaklığın düştüğüne yemin edebilirim.

"Yine mi?" *Kâbus*'un yumuşak kahkahası havada bir fısıltı gibiydi. Bundan son derece keyif alıyordu. "Hayır, onun kontrolünü hiç kaybetmedim. Bunca zamandır onunla konuşuyordum. Sadece ona küçük konuşmalarımızı unutmasını emrettim."

"Planlarınızın neden hiçbir zaman tam olarak işe yaramadığını hiç merak etmediniz mi? Kitapların ve silahların neden kaybolduğunu? Cat, odanı kimin dağıttığını, her hareketini izlemek için kullandığım kameraları kimin yerleştirdiğini öğrenmiş olmalısın." Elini Miz'in gergin omzuna doğru kaldırdı ama Tor'dan gelen karanlık bir kırbaç elini geri çekti.

Beni izliyor muydu? *Miz* kamera yerleştirdiği için mi? Tanrım, odamı açık ve tüm eşyalarımı yağmalanmış, enkaza dönmüş bulduğumda o da oradaydı. Güvende olacağıma dair söz vererek beni soktuğu oda... dinleniyor, her an izleniyordu. Miz'le, Tor'la, Ölüm'le birlikte olduğum her an beni *izlemişti*.

Kenara doğru döndüm ve midemdekileri çimlere kustum.

Ölüm yavaşça ayağa kalktı, etrafındaki güç titreşiyordu, öfkesi hissediliyordu. "Onu tutmayı bırak. Bu senin tek uyarın."

Kâbus homurdandı. "Hayır. Ve bu *senin* tek uyarın. İlk öğrencime doğru tek bir adım bile atarsan, değer verdiğin her şeyi sona erdiririm."

"Miz," dedi Tor sessizce. "Bununla savaş."

Byron'ı öldürmeden hemen önce ona söylediğim sözler. Çimenlerin üzerinde soğuk ve hareketsiz yatan arkadaşşıma baktım, mavi gözleri açık ve görmüyordu. Bunu Miz yaptı. Kime aşık olduğumu. Ağzımı ellerimle kapattım, hıçkırıklarımı bastırdım ve safra tadı aldım.

Tor bir adım attı. Kabus gülümsedi.

Havada bir kalp atışı gibi, bir nabız gibi bir sihir dalgası dolaştığında midem daha çok bulandı. Bunu daha önce Ford House'da hissetmişim.

"Ne yaptın sen?" Ölüm, Kâbus'tan Tor'a doğru koşmasını ve onu yerinde tutmak için omzundan tutmasını istedi. "Ne yaptın lan sen?"

"Bu," dedi tanrıça Ölüm'ün yüzünde sabitlenmiş bir gülümsemeyle, "adayı örten bir güç örtüsüydü. Örtü düşene kadar kimse adaya giriş ya da *çıkış* yolunu bulamayacak. Eğlenceli, değil mi?"

"Ne amaçla?" Ölüm talep etti.

"Daha işi bitmedi," diye mırıldandım ama bitmişti. Bu yalancılarla, Kâbus'un tüm bunları yaptığını bilen, Ford öğrencilerini katrana bulayan, hepsi *de Ölüm*'den intikam almak için olan bu entrikacı pisliklerle işim bitmişti. Başıma gelen her şey onun yüzündendi. "Bu onun planının sadece ilk aşaması."

"Doğru, sevgilim," dedi Kâbus, ben ayağa kalkıp arkamı dönerken gülümseyerek. "Şimdi ikinci aşamaya geçiyoruz."

Onlara sırtımı döndüm, şu anda Kâbus'un beni vurmasını umursamıyordum. Byron ölmüştü. Miz onu öldürdü. Hepsi bana yalan söyledi, her biri.

Oh, Cat. Kâbus'un sesi şarkı söyler gibi ve alaycıydı, ancak diğerlerinden hiçbirisi tepki vermeyince kafamın içinde olduğunu fark ettim. *Virgil hakkında bir şey bilmek istemiyor musun?*

Donup kaldım. Ona döndüm.

Yüksek sesle tek kelime etme, dehşetim, yoksa onu öldürmek zorunda kalacağım. Gözlerini bana kilitledi. *Kendi elimle değil elbette. Ama sanırım Cai daha fazla kan akıtmak ister, değil mi?*

Kardeşim vardı.

Var, diye onayladı, gözleri parlıyordu. Ölüm ona bir şey fırlattı; onu görmezden geldi, bana odaklandı.

"Bırak onu," diye hırladı Tor. "Cat'in bununla hiçbir ilgisi yok."

"Sanırım gelininin bununla *çok* ilgisi var," diye alay etti Gece Kısrağı. Zihnimin kutsal alanında şöyle fısıldadı: "*Yanlış bir hareket yaparsan Virgil de Byron'la aynı kaderi paylaşır.*"

Cevapsız aramaları, görmezden gelinen mesajları düşündüm. Onun için endişelenerek paranoyaklaşmadığımı biliyordum. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Endişelerimi görmezden gelmekle ne kadar aptallık etmiş olabilirdim ki?

Ne istiyorsun? Onunla düşünce yoluyla iletişim kurmayı deneyerek sordum. İşe yarayıp yaramayacağını, beni duyup duymayacağını bile bilmiyordum ama ağzının bir köşesi memnun bir gülümsemeye dönüştü.

Pek bir şey yok.

"Miz," diye fısıldadı Tor. "Buraya gel. Lütfen."

"Ne istiyorsun, Kabus?" Ölüm sözlerimi tekrar yankılayarak omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Onu serbest bırakmak, Cat'in üzerindeki lanetini kaldırmak, *ne istiyorsun?*"

"Hmm." Kâbus uzun tırnağıyla alt dudagina dokundu. "Neden senin diz çökmenle başlamıyoruz?"

Ölüm'ün dizleri anında çimlere çarptığında çenemi sıktım ve ne kadar öfkeli ve üzgün olursam olayım, onun Kâbus'un önünde diz çökmesinden *nefret ettim*.

Kes şunu, tersledim.

Bana ne vereceksin, Cat? Değerli Misery'ni serbest bırakmak için, laneti geri almak için, eğer gerçekten istediğin buysa.

Evet, dedim çabucak. Lanetinin gölgesinin ruhumdan kalkması, bir daha beni öldürteceğinden korkmamak, sonunda yüzümdeki makyajı temizleyebilmek... evet. Ona her şeyi verebileceğimi söylemek istedim ama bu çok tehlikeliydi.

"Laneti kaldıracam," dedi Kâbus bana, Ölüm'e yüksek sesle, "ama lanet olmadan onların sevgisinden bu kadar emin misin Kedi? Seni bağlayan lanet olmadan onun sevgisinden bu kadar emin misin Ölüm?"

"Bırakın onu," diye tersledi Ölüm. Sanki onun için hiçbir şey fark etmiyormuş gibi. Bu iyiydi. Byron ölmüştü. Onu Miz öldürdü. Hepsi bana yalan söyledi. Sorun yoktu.

Kâbus'un gülümsemesi bir adım öne çıkarken büyüdü, Misery'nin omzuna bir el koymak için üzerine fırlatılan karanlığı bir kenara itti. "Sihirli kelimeyi söyle Ölüm ve iş bitsin."

"Lütfen," dedi dişlerini sıkarak, neredeyse anında yoğun, yağlı bir büyü dalgası Ford's End'e yayıldı ve öğürene kadar cildime bir kir tabakası gibi yapıştı. Büyü sızıp gittiğinde, kendimi

Denge. Lanet beni ilk ele geçirdiğinde de aynı şeyi hissettiğimi hatırlıyordum, parçalara ayrılmış ve yanlış bir şekilde tekrar bir araya getirilmiştim ve şimdi de aynı şekilde hissediyordum. Lanetin ağırlığına ve zehrine o kadar alışmıştım ki şimdi sendeliyor, nefes nefese kalıyordum.

Ölüm bir anda yanımdaydı. Yüzümdeki ellerinin rahatlığı, gözlerimi tarayabilmesi için yüzümü yukarı çevirmesi, gözlerimin köşelerinden yaşlar damlamasına neden oldu.

"Her şey yoluna girecek, Cat. Sana söz veriyorum."

"Yalan söyledin," dedim sesim titreyerek. Göz temasına dayanamıyordum; bakışlarımı kaçırardım. "Bana yalan söyledin.

Beni sadece senden intikam almak için lanetledi. Darya'yı senin yüzünden öldürdüm ve bu -bu intikam-" "Kötü niyetli değildi, küçük gelin. Bu ilişkinin henüz çok başındayız.

ilişki-"

Kabus alay etti. "İlişki. Lanet olmadan ne kadar bir ilişki bu şimdi?" Uyumsuz gözleri beni mızrakladı ve kalbimin çarpmasına neden oldu. "Ölüm'ü hâlâ önemsiyor musun Kedi?"

Evet de, yoksa Virgil ölür.

Zıpladım. Yutkundum. "Evet" dedim.

Ölüm tuttuğunu bilmediğim bir nefes bıraktı, elleri belime düştü ve sıkıca kavradı. "Buradan çıkacağız," diye söz verdi bana sessizce.

Kâbus tekrar konuştuğunda donakaldım, içimi bir ürperti kapladı. "Peki sen hâlâ Azap ve Sefalet'i önemsiyor musun?"

Ağzımı açtım, ne cevap vereceğimden tam olarak emin değildim. Miz, Byron'ı öldürmüştü. Ama ben daha tek kelime edemedim onun dumanlı sesi zihnimden geçti.

Hayır de, yoksa Virgil'i yüz farklı parçaya böler ve her gün bulman için yeni bir tane bırakırım.

Nefesim kesildi.

"Kedi mi?" Tor kaşlarını çatarak döndü ve sordu. Kalbini koluna takmıştı, gözlerinde acı ve yalvaran bir umut vardı ve çılgılık atmak istedim.

Ona hiçbir şey hissetmediğini söyle.

Gözleriyle karşılaştığımda ağzım kurumuştur. "Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

Ve Misery.

"Ve Misery," diye nefes aldım, gözyaşlarımı bastırarak. Kalbim Byron'ın ölümüyle kırılmaya hazırdı ama şimdi o parça toz haline gelmişti. "Çok üzgünüm."

"Sen sadece-" Tor sendeleyerek geri çekildi, şaşkınlığı dehşete dönüşmüştü. "Beni sadece lanet yüzünden istedin."

Virgil'in yüzünü hayal ettim ve başımı salladım, gözyaşlarım tuz tadı alana kadar dudaklarımdan süzüldü. Ölüm beni bırakıp geri çekildi ve bana baktı.

"Özür dilerim," dedim tekrar, ellerim titriyordu ve Kâbus'un Byron'ı nasıl parmağı altında tuttuğunu anladım. Virgil elindeyken beni kontrol etmek için bir lanete bile ihtiyacı yoktu.

Kâbus'un sesi zihnimden duman gibi geçti ve son lanet kelimeleri söyledim.

"Seni ve Misery'yi sadece lanet yüzünden istedim ama Ölüm'le aramızdaki şey gerçek. Ölüm varken neden seni isteyeyim ki?"

CAT'IN ILK KITABINI OKUDUĞUNUZ VE BANA KATILDIĞINIZ İÇİN ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM

yeni bir seride. Umarım bu ürkütücü, buharlı, cinayet dolu küçük kitabı sevmişsinizdir. Cat ve onun ölüm tanrıları için çok daha fazlasını planladım. [Bir sonraki kitap olan All Hallows Game için şimdiden ön sipariş verebilirsiniz.](#)

Ya da mağazamdan [folylu, imzalı All Hallows Night ciltsiz kitabını alın.](#) Ve 2. kitabı beklerken, bu tam bükülmüş kitaplara göz atın,

FMC'nin seçim yapmak zorunda olmadığı psikopat seriler:

[Katiller ve Krallar](#) (İblisler, psikopatlar, seri katil FMC, kader arkadaşları)

[Asiler ve Psikopatlar](#) (Vampirler, kurtlar, seri katil FMC, kader arkadaşları)

[Kissed by Brimstone](#) (İblisler, mitoloji, sahiplenici erkekler, kaderli eşler, Haziran 2024'te tamamlandı)

İyi okumalar!

Leigh x

THANK YOU FOR READING!

Bir sonraki kitaba hemen mi ihtiyacınız var? Bana haber verin - bir seri için ne kadar çok talep olursa, bir sonraki kitabı en üst sıraya çıkarma olasılığım o kadar artar.

liste! Sırada ne üzerinde çalıştığımdan haberdar olmak için Facebook'taki Paranormal Den'imde bana katılın veya iki haftada bir yayınladığım

Bülten! (Bağlantılar sonraki sayfalarda, bu yüzden okumaya devam edin, sevgiler.)

Eğer bu ilk Leigh Kelsey kitabınızsa, dişlerinizi geçirebileceğiniz daha pek çok kitabım ve tamamlanmış üç serim var. Elimde Vampirler, kurtlar, şekil değiştirenler, melekler ve iblisler - ve tabii ki trajik geçmişleri olan çok sayıda iri yarı alfa erkeği.

Eleştiriler dünyanın dönmesini sağlıyor - ya da en azından benim dünyamda öyle.

Eğer bu kitabı sevdiyseniz ve bir dakikanızı ayırabiliyorsanız, lütfen Amazon'da ya da yorum yapmaktan hoşlandığınız başka bir yerde yorum bırakın. En küçük, tek satırlık bir yorumun bile bir etkisi var ve sizin gibi harika insanlar gibi yeni okuyuculara ulaşmama yardımcı oluyor.

Şimdiye kadar yorum yapan herkese teşekkür ederim. Sözleriniz, sevdiğiniz kitapları yazmaya devam edebileceğim anlamına geliyor!

LEIGH KELSEY

WHERE THE MEN ARE *PSYCHO* BUT THE WOMEN ARE *WICKED*

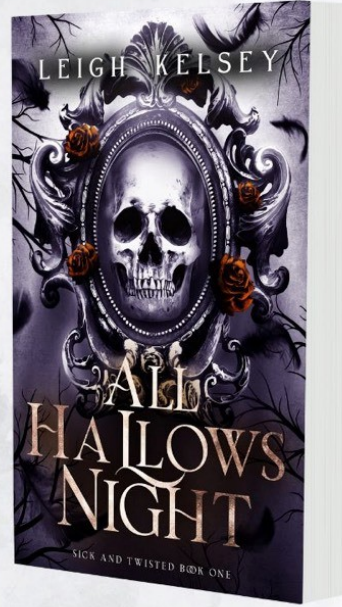
SIGNED, FOILED PAPERBACK!

STANDARD
PAPERBACK

AVAILABLE AT AMAZON

FOILED, SIGNED
EXCLUSIVE

ONLY ON
SNARKYSTABBYBOOKS

Mevcut tüm basılı kopyalarımı çevrimiçi kitap mağazamda bulabilirsiniz, ayrıca ortak yazarlarımdan ve **takma adlarımdan** kitaplar ve **tüm siparişler**, swag ve bendenizden bir ithaf ile birlikte geliyor.

<https://payhip.com/snarkystabbybooks>

FREE VAMPIRE ROMANCE STORY!

Melezin Laneti tek başına okunan bir paranormal aşk romanıdır.

Asla öldürülemeyen bir vampir-cadı melezi olan Emilio, acı ve ıstıraba alışıktır. Ancak masum bir peri şifacısı olan Aislin onun yüzünden kaçırıldığında, Emilio onun da acı çekmesini engellemek için her şeyi yapacaktır. Özellikle de yedi yıldır onun hayalini kurduğu ve eşi olduğunu iddia ettiği için.

Sağlıklı bir gerilim dozu içeren romantik hikayeleri ve karanlık, kasvetli erkekler ile güneşli, iyimser kadınların eşleşmelerini seviyorsanız, bu sonsuza dek mutlu hikayeyi beğeneceksiniz.

ÜCRETSİZ HİKAYENİZ İÇİN POSTA LİSTEME KATILIN

A TWISTED PARANORMAL RH SERIES

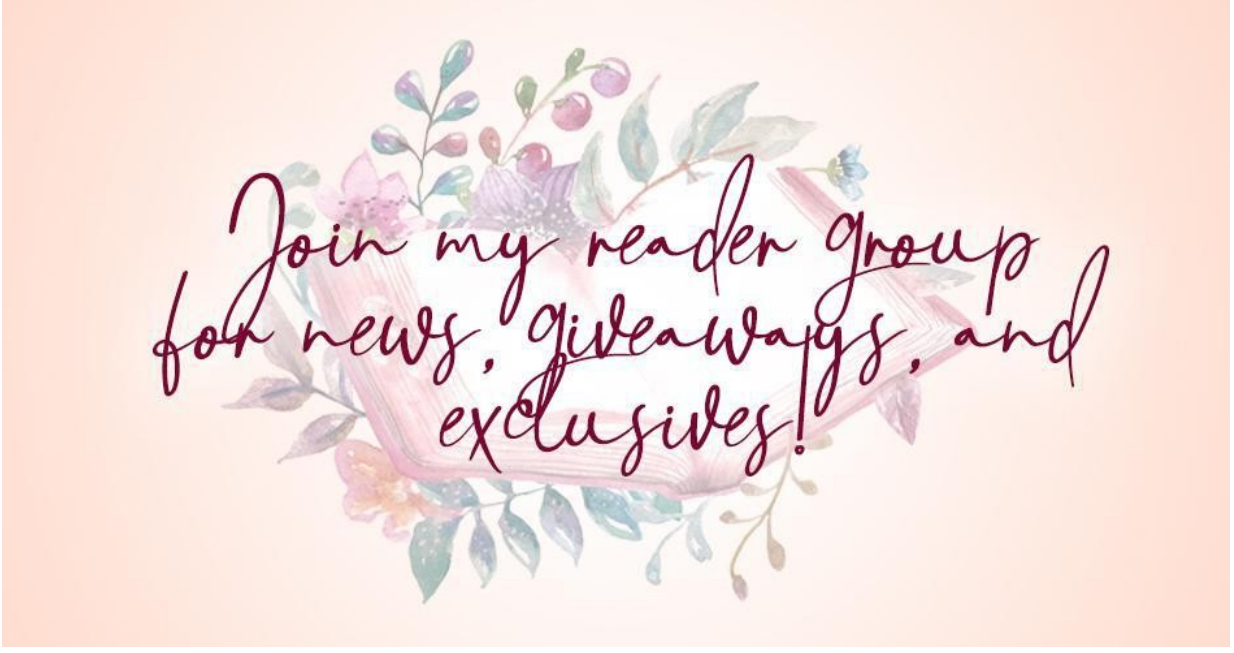
Kendimi çok da derin olmayan bir mezardan çıkardım ve kendimi çok da ölü bulmadım.

Y ile biten bir gün olmalıdır

Yüz yıl önce, kötü niyetli bir canavar kader arkadaşlarımı öldürdü. Ve beni de. Ama ben reenkarne olduysam, onlar da oldu. Ve birisi beni sevdiğim adamlardan uzak tutmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü...

[KINDLE UNLIMITED'TA ÜCRETSİZ OKUYUN](#)

JOIN MY READER GROUP!

Yeni çıkacak kitaplarımla ilgili haberleri her yerden önce almak ve kitaplarıma erken erişim sağlamak için [Facebook'taki Leigh Kelsey's Paranormal Den grubuma katılın!](#)

ABOUT LEIGH KELSEY

Leigh Kelsey ahlaki değerleri sorgulanabilir psikopatlar ve parlak, bıçaklanabilir nesnelere bağımlılıkları hakkında yazıyor, ancak tamamen zararsız olduğuna yemin ediyor. İngiltere Yorkshire'da K-Pop dinlerken, seri katil belgeselleri izlerken ve bir günde yazabildiği kadar baharatlı paranormal romantizm yazarken bulunabilir.

LEIGH KELSEY

WHERE THE MEN ARE *PSYCHO* BUT THE WOMEN ARE *WICKED*

FIND THESE OTHER PSYCHOS BY LEIGH KELSEY!

Canavarların Korkusu: Tek başına, sapkın bir paranormal aşk romanı

*Katiller ve Krallar Serisi (Komple
Bükülmüş Paranormal İblis RH)*

[Çılgın Şeker](#)

[Tatlı Şiddet](#)

[Şekere Hücum](#)

*Kissed By Brimstone serisi
(Twisted Paranormal Demon RH)*

[Hellborn Angel](#)

[Midnight Descent](#)

[Eternal Night](#)

[Cursed Dawn](#)

[Shadow Fall:](#)

[Bölüm 1](#) Gölge

Düşüşü Bölüm 2

*Asiler ve Psikopatlar Düeti
(Komple Çarpık Paranormal RH)*

[Komple Seri Kutu Seti](#)

[Killer Crescent](#)

[Kan Kurdu](#)

*Hasta ve Çarpık serisi
(Çarpık Ölüm Tanrıları
RH) Cadılar [Bayramı](#)*

[Gecesi](#)

*Broken Alphas serisi
(Reddedilen Eşler Karanlık Paranormal RH'yi Tamamlayın)*

[Komple Seri Kutu Seti](#)

[Omega'nın Kurtları](#)

Omega'nın Arkadaşları

NOTES

BÖLÜM 1

1 Lütfen, size yalvarıyorum, tam adımı sormayın. Benimki *Zoltan*'ı sıradan ve önemsiz gösteriyor.

2 Tanrım, ya Ford's End'd*e* patlamış mısır olmasaydı? Ya da buzlu latte ve köpüklü çay?] Ailemin hali vakti yerindeydi ve zenginliğimizi saklamazdık ama Ford bambaşka bir zenginlik seviyesiydi. Kahvaltıda tostta yer mantarı yer miydik? Öğle yemeğinde havyarlı blini?

3 Gerçi göğüslerim vardı ama bu başkaları için ne kadar çekici olsa da benim duruşumu bozduğu kanıtlanmıştı. Lütfen zavallı omurgamı bir düşünün.

BÖLÜM 4

1 Bunu nasıl *yaptı*? İnsanları ticari kartlar gibi toplamaya devam etti ve tüm süreç benim için şaşırtıcıydı. Onlara yiyeceklerle rüşvet mi verdi? Onu takip etmezlerse onları parçalamakla mı tehdit etti?

BÖLÜM 5

1 Duvak konusunda sınırı çizmiştim. Elbiseyi denedikten hemen sonra fark ettiğim gibi, elbise zaten aşırıya kaçmıştı.

BÖLÜM 7

1 Çok stresli ve çok azgın olmadığım sürece. Tıp fakültesindeydim ve sonuçta insandım.

2 Resmi adı.

3 Sinema tarihinin en iyi filmi ve eğer katılmıyorsanız benimle dövüşebilirsiniz.

BÖLÜM 8

1 Ya da seçici Amerikalılar için patlıcan emoji.

BÖLÜM 12

1 Eğer Ford's End'de bir kitapçı olmasaydı, tüm adayı yerle bir ederdim.

BÖLÜM 15

1 Suçlulara bunu uygulamak eğlenceliydi. Bazen gözleri kanıyordu. Bazen de sanki intikamlarını ölümden bulacaklarmış gibi lanet parmağıyla beni işaret ediyorlardı. Ne hoş. Ölüme hükmediyordum. Büyük D ile tam anlamıyla kankaydım.

BÖLÜM 16

- 1 Tanrım, hayır, kitabım dışında her şey!
- 2 Ah, yani *korkutucu* yoğunluk...
- 3 Ama o benim *sevimli olduğumu* düşünüyordu...?

BÖLÜM 17

1 Sanırım Misery ve Torment'ten daha kötü olabilirdi. En azından isimleri İhanet ve Vücut Kokusu değildi.

2 Keşke kedi demek isteseydim, gerçekten.

BÖLÜM 20

1 GörünüŖe göre kalçalarımın arasında bir erkek varken seksi olmayı önemsiyordum

2 Tamam, belki duygusal olarak değil ama *fiziksel olarak...*

BÖLÜM 21

1 Delicesine iyi, göz devirten oral.

BÖLÜM 22

1 Sahip olacağımı hayal ettiğim bir düşünce değil

BÖLÜM 23

1 Muhtemelen yetmişli yıllarda bir bastonu vardı ve bu baston Ford dekanı tarafından elinden alınmıştı...

BÖLÜM 27

1 Şikayet ettiğimden değil. Anksiyetem vardı ama deli değildim.

BÖLÜM 29

1 Üç ölüm tanrısıyla evli olmasaydım bile, tanrıların gerçek olduğunu tek bir Pop-Tart ısırtısıyla anladım.

BÖLÜM 32

1 Onu boğduğumdan beri uyanık olan parçalar, ama bunu kesinlikle inkar ediyordum.

2 Çılgılık atabileceğimi bilmiyordum. Ne kadar çok şey bilersen.

BÖLÜM 36

1 Eğer dehşete kapılacaksam, en azından bunu kafeinli olarak yapabilirdim.

37. BÖLÜM

1 En iyi görünüşüm değildi. Yakın zamanda bir güzellik yarışması kuşağı kazanamazdım.

BÖLÜM 39

1 Yine de en sevdiği pijamasının üzerinde leke olduğunu söylemeden önce öldürdüm. Yanaklarının utançtan kızarması, onu unutulana kadar becermek istememe neden olsa bile - cildini çürütmek, çarşaflarını lekelemek, yatağını kırmak gibi bir unutulma.

BÖLÜM 40

1 Bir şekilde benim, Zoltan'ın ve Virgil'in isimlerinin toplamından daha kötü bir isim.

2 Lanet olsun hayır

BÖLÜM 45

- 1** Bir tıp fakültesinin neden *iki* çeşmeye ihtiyaç duyduğunu hâlâ çözememiştim.
- 2** Çabayla, çünkü topuklu ayakkabılarla çimenlerin üzerinde fırtına gibi koşmak ciddi bir kararlılık gerektirir.
- 3** Bir entelektüel gibi, onun megawatt kadar ateşli olduğunu biliyordum ama Honey inatçıydı.

BÖLÜM 48

1 Oh Tanrım, oh Tanrım, oh lanet Tanrım. Eğer bir ruhun göğüslerime baktığını öğrenirsem, bu gezegeni sonsuza dek terk ederdim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.